

Vì Anh Thật Ngốc

Contents

Vì Anh Thật Ngốc	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	8
5. Chương 5	10
6. Chương 6	14
7. Chương 7	17
8. Chương 8	21
9. Chương 9	26
10. Chương 10	30
11. Chương 11	32
12. Chương 12	34
13. Chương 13	37
14. Chương 14	38
15. Chương 15	40
16. Chương 16	42
17. Chương 17	45
18. Chương 18	47
19. Chương 19	53
20. Chương 20	56
21. Chương 21	59
22. Chương 22	63
23. Chương 23	67
24. Chương 24	69
25. Chương 25	74
26. Chương 26	78
27. Chương 27	83
28. Chương 28	87
29. Chương 29	89
30. Chương 30	93
31. Chương 31	96
32. Chương 32	100
33. Chương 33	102
34. Chương 34	104
35. Chương 35 - End	106

Vì Anh Thật Ngốc



Giới thiệu

Tình yêu đôi khi làm ta ngốc nghếch, trẻ con. Đôi khi nào đó ta thần thờ, mơ mộng, đôi khi lại rạo r

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vi-anh-that-ngoc>

1. Chương 1

Vì anh thật ngốc, hay vì em quá tàn nhẫn ???

Phần 1 : Trường cấp 3

1.

Hôm nay là ngày đầu tiên Bánh Dâu bước vào cấp 3. Nó có vẻ hồi hộp lắm cứ đứng nghía hoài mình trong gương suốt, và vì đây cũng là lần đầu nó bận áo dài nữa. Sau một hồi sẫm soi khá lâu thì nó mới chịu buông tha cho cái gương T_T và rời khỏi nhà đi học. Trời hôm nay vàng huộm trong vắt làm nó cũng có chút gì đó xốn xang phơi phới. Trường cấp ba của nó có tên là Great School – một ngôi trường điểm danh tiếng trực thuộc tư nhân ở Sài Gòn. Sau hơn 10 phút đạp xe thì cuối cùng nó đã có mặt tại Great School.

“Wow...”

Wow... Nó chỉ biết há hốc mồm ngạc nhiên. Great School thật tuyệt, tuyệt như chính cái tên của nó.

Nó vừa dắt “con ngựa sắt” vào bãi vừa đưa mắt đảo dác nhìn xung quanh. Great school có sân chơi thật rộng được lát toàn bằng gạch sứ hơn hẳn trường cấp 2 của nó sân chỉ được tráng xi măng. Great School có tận 5 dãy phòng học khang trang và 2 dãy phòng thí nghiệm bộ môn vô cùng hiện đại, tối tân. Dãy nào cũng cao đến 3 tầng không bù cho trường cấp hai cũ của nó chỉ có mỗi một tầng lầu T_T. Nghe đâu phía sau khuôn viên trường còn có một khu thể dục rất to mà nó không tài nào ước lượng nổi tổng diện tích và thêm nữa là một nhà thi đấu oai phong lẫm lẽ nằm chễm chệ phía đằng sau ấy nữa. Và cái điều nó thích nhất ở Great school chính là cái sân khấu chào cờ, văn nghệ vô cùng hoành tráng ngay cuối khoảng sân rộng nằm giữa khuôn viên tường. Great school quả thật là Great school.

“Wow...”

Nó dựng ngay ngắn “con ngựa sắt” của mình rồi hí hửng đi vào lớp.

“Chắc mọi người ở đây cũng sẽ tuyệt lắm”

Nó tủm tỉm cười khoang khoái.

“ÀO...”

Nó hoảng vía đảo dác nhìn xung quanh, gì vậy, người nó ướt sũng, cả mấy li nước ngọt từ trong một lớp học tạt vào người nó. Là lớp 12A3 nằm ngay tầng trệt ở dãy lầu của phòng lớp nó. Mất mấy giây nó mới định thần lại được, vậy là tiu tắng đường bộ áo dài mới của nó rồi huhu... Đám con gái 12A3 cười lăn, cười bò. Hạ Nhi đứng khoanh tay khếch mép khoái chí. Có một anh chàng cũng vô tình lướt thấy nhưng chẳng để tâm tạo nào, anh ta tên là Minh Nhật. Trước giờ ai cũng biết tiếng tăm lớp 12A3 này là lớp “gửi”. Hễ ai con nhà giàu, có vai vế quyền lực mà không được vào lớp chọn thì sẽ được “gửi” vào lớp “chọn” 2 này. Lớp

12A3 rất bị ghét vì cả trường nói họ rất chán. Nhưng mà nó thì đâu có biết được. Nó là ma mới mà T_T ...Nghe đâu bọn họ nổi tiếng với cái trò là thấy ai không ưa vì quá xấu hay cả quá đẹp thì bọn họ sẽ bày kế trêu chọc, *** hại, bắt nạt. Xui xẻo sao hôm nay nạn nhân lại là Bánh Dâu .

Bánh Dâu ngược chín cả mặt, vội vã xin giám thị rồi lủi thủi về nhà thay đồ trong nỗi ngậm ngùi xen chút uất ức. Thế là cái ngày đầu cấp 3 của nó diễn ra vậy đó. Great School rất cực chẳng tuyệt được như cái tên của mình mà nó từng nghĩ. Haizzz...

.

Sáng hôm sau nó đi học mà lòng đầy bất an. Nói đúng hơn là nó còn ám ảnh chuyện hôm qua. Nó lo lắng suốt liệu rằng bọn Hạ Nhi sẽ giữ trò gì tiếp theo với nó đây. Nó đi đường của dãy lầu khác để vòng qua chiếc cầu thang lên lớp mình. Tuy có hơi xa một chút nhưng không sao.

1 ngày2 ngày ...3 ngày...rồi cả tuần trôi qua cũng chẳng có gì. Quái !

Nó thở phào nhẹ nhõm trong vô vàn thắc mắc và dường như cũng dần quên bèn đi chuyện bị nhóm Hạ Nhi bắt nạt hôm thứ 2.

Nó, tuy chỉ mới vào trường cấp 3 một tuần thôi nhưng với 1 làn da trắng trẻo, ngoại hình ưa nhìn, khuôn mặt dễ thương, đã thu hút sự chú ý của biết bao anh chàng. Và cũng chính điều này khiến nó gặp vô vàn rắc rối với cô chị Hạ Nhi 12A3 kia.

Giờ đã là tiết 4 của thứ 7 rồi, ra chơi xong đến tiết chủ nhiệm là khỏe re.

Reng....

Chuông báo hết tiết ینگ ỏi vang lên làm cả lớp mừng húm như vừa vớ được châu báu.

Bánh Dâu đem sổ đầu bài đi tổng kết – vì nó được bổ nhiệm giữ chức vụ mới là cô lớp phó học tập dễ thương đó mà ^o^.

Trên đường đến phòng giám thị Bánh Dâu được đưa 1 bức thư có người gửi là nặc danh với nội dung “ Ra về , đến sân sau.”. Lạ nhỉ ? Nó đứng ngơ ngác một hồi về không hiểu chuyện cho lắm.

.

Renggg.....

Mọi người vội vã thu xếp sách vở ra về. Riêng Bánh Dâu, cô bé còn chần chừ đôi chút.

“Liều một phen ra đó xem sao”-nó nghĩ thầm. Đang đi ngơ ngơ bỗng lại một cái ào. Có ai đó đã nấp sau tường sẵn và chỉ đợi nó đến là hành động . Bánh Dâu lại một phen ướt sũng tập hai >” Một đám con gái hòa ra cười nhạo nó. Thì ra là nhóm bạn của Hạ Nhi 12A3 đáng ghét đây mà.

- Các chị là ai? Các chị muốn gì chứ? – Lần này nó không nhẫn nhịn nữa mà lên tiếng đồng dục.

- Tụi tao là băng Đại long công chúa nổi tiếng của trường này. Đồ cái con bé nhà nghèo, quê mùa như mày thì làm sao sánh ngang bằng tụi tao mà dám cướp ngôi vị hoa khôi của Đại tiểu thư Hạ Nhi - một con nhỏ trong đám bước lại gần nó to tiếng.

Hạ Nhi vẫn đứng phía sau dáng bộ khoan tay nhếch mép choảnh chọe ấy.

-Tôi ko cướp cái gì của ai hết. Mấy người đừng quấy rầy tôi nữa.- Nó chống cãi.

Một con nhỏ khác bay tới túm tóc nó hếch mặt nói lớn:

-Mày còn già mồm à con bé kia. Tụi bay nhào xô xé áo dài nó cho tao, coi nó còn dám cướp ngôi của đại tiểu thư nữa ko ?!

Rồi cả đám Đại long công chúa, đương nhiên là ngoại trừ nhỏ Hạ Nhi choảnh chọe kia, bay tới oánh nó túi bụi, bắt...bắt...xoẹt...xoẹt....áo nó bị rách tả tơi. Nó cũng cố vùng thoát thân nhưng không cự nổi tới 7,8 đứa.

“Huhu...”

-Này các cô làm cái trò gì thế hả? – Tiếng của ai đó – là một chàng trai, vang lên phía xa xa, rồi từ từ chàng ta chạy lại gần .

2. Chương 2

2.

Bọn đại long công chúa cứ tưởng là bảo vệ hay thầy giám thị gì đó, hoãn vĩa chạy mất hút. Chỉ còn lại mình nó co ro ngồi khóc thút thít. Anh chàng vội cởi áo khoát choàng lên cho nó.

Thì ra anh ta là Lê Quốc con của chủ tạp chí thời trang “Play Girl” nổi tiếng (chế từ PlayBoy đó nha ^^)

- Em có sao không ? Bọn nhóc đó ăn hiếp em à ?

- Em không sao hức...hức...

- Để anh đưa em về - Quốc dịu dàng.

- Thôi khỏi, cảm ơn anh , em tự về đc hức...

- Bộ dạng thế này mà về đc à! Thôi ko nói nhieu để anh đưa em về - Chưa kịp đợi nó trả lời, Quốc dìu nó đứng dậy ra xe.

- Thế còn xe đạp của em? - nó hỏi

- Cứ để đó lát anh cho người đưa về.

Nói rồi Quốc và nó cùng đi ra trước cổng trường với bao nhiêu là ánh mắt ghen tị đổ dồn về nó, nhất là bọn đại long công chúa. Ngang qua 1 chiếc ô tô mà Minh Nhật đang ngồi bên trong, hai ánh mắt chột bắt gặp nhau.

Phía trước xe Minh Nhật là chiếc ô tô của nhà Quốc. Bánh Dâu có vẻ hơi ngượng một tí nhưng mọi ánh mắt xung quanh cứ như viên đạn lăm le bắn về phía nó. Nó đành bước vội lên xe của một người lạ mới quen.

-Nhà em ở đâu? - Quốc hỏi nhỏ nhẹ

-21B/7 Đinh Tiên Hoàng.

-Chú Bảy đến đó - Quốc nói vẻ ra lệnh.

Giờ Quốc mới nhìn rõ dc khuôn mặt nó. Nhìn xong thờ thẩn mấy giây lun là hử ời á @_@ ^^.

-Em tên gì? Học lớp mấy?

-Dạ em tên Ngọc Bảo, lớp 10a1. Anh cứ gọi em là Bánh Dâu.

-Bánh Dâu à? Ai đặt tên cho em mà ngố thế nhóc ^^! - Quốc cười khúc khích làm nó xịu cả mặt xuống, lườm Quốc chằm chằm - Thế sao em lại ra nông nổi này? - Quốc lấy lại vẻ nghiêm túc.

Bánh Dâu tường thuật lại đầu đuôi câu chuyện cho Quốc. Nghe xong anh ta có vẻ cau có, dằn giọng.

-Từ nay em cứ đi học cùng anh, ko ai dám bắt nạt em nữa đâu .-Quốc đề nghị.

-Dạ thôi em ko dám làm phiền anh đâu ạ. Em ngại lắm !

-Em có mà bị hội đồng lần nữa thì ko ai mà thèm cứu đâu đó nhóc. Thứ 2 anh qua đón em, quyết định vậy nha !

-Anh này giờ em vẫn chưa biết tên? -Bánh Dâu tiếp lời.

-Anh tên Lê Quốc, 12A4, anh mới chuyển trường tới thôi, trước giờ anh ở bên Sing.

-Sao anh ko ở bên đó nữa mà lại về Việt Nam? Chẳng phải điều kiện học bên đó tốt hơn sao ? - Nó ngây ngô.

-Ừ thì là vậy. Ba mẹ anh đều ở bên đó cả, nhưng anh mới đc tin ngoại anh trở bệnh phải nhập viện, anh trốn ba má về VN luôn. Anh muốn đc chăm sóc ngoại. Quốc hơi ghen ngào.

-Chắc anh thương ngoại anh lắm! -Nó lại ngây ngô.

-Uh, từ nhỏ ba mẹ anh cứ đi công tác suốt, anh sống với ngoại, đc ngoại chăm sóc, dạy dỗ anh khôn lớn mà - Giọng Quốc có vẻ lẳng xuồng. Nó thoáng nghĩ thì ra còn có người bất hạnh hơn nó, tuy là Quốc sống cùng ba mẹ nhưng cũng đâu có đủ tình thương từ họ. Bánh Dâu nhìn thơ thẩn ra cửa kính chiếc ô tô.

- Thế còn em Ngọc Bảo em thương ai nhất nhà nè? - Quốc lấy lại ko khí bằng giọng vui vẻ. Câu hỏi của Quốc lại càng làm nó lặng đi hơn.

-A đến nhà em rồi kìa! Tạm biệt anh nhen và cảm ơn anh nhìu luôn. Em sẽ gửi trả anh chiếc áo sau. Thưa chú Bảy con vô ạ! [Chú bảy cười ò ò ^^]-Nó chạy vội vào nhà.

Căn nhà của nó nhỏ nhỏ xinh xinh, ko có lầu nhưng kiến trúc khá đẹp. Xung quanh căn nhà được bao bọc bởi dãy hàng rào gỗ trắng tinh kèm theo là một bồn hoa ti ti đỏ rực chạy dọc phía trước. Cánh cổng nhỏ cũng màu trắng nốt, hé ra sau đó là một khu vườn với bãi cỏ xanh rì. Bất ngang giữa khu vườn ấy là 1 con sông nhân tạo bé xíu, uốn lượn đôi chút. Thật ra con sông ấy là một cái hồ cá cách điệu đó mà và đương nhiên cũng có 1 chiếc cầu be bé bất ngang qua. Có khá nhiều loại hoa trong vườn nhà nó với đủ các thứ màu sắc cùng hòa hợp ăn ý với nhau như tạo nên một bức tranh muôn màu. Còn có cả một cây mận to rợp mát cả khu vườn. Tất cả như được vẽ ra từ căn nhà của búp bê barbie trong phim hoạt hình vậy. Bánh Dâu lúc nào cũng thấy lòng bình yên và nhẹ nhõm đến lạ khi trở về căn nhà nhỏ xinh chất chứa bao kỷ niệm này của nó.

Hôm nay là cuối tuần, 9h sáng, nó uể oải thức dậy. Tủ lạnh sắp hết đồ ăn rồi nên nó phải miễn cưỡng ra siêu thị mua đồ. Dù rằng nó đang còn muốn ngủ nướng thêm một tẹo nữa. Một tuần học hành căng thẳng rồi phải từ thưởng mình một giấc ngủ thật dài chứ ! Nhưng cuối cùng phải lo cho cái bụng thui T__T. Ăn bận chính tề xong xuôi, nó đạp xe ra siêu thị với 1 tốc độ " nhanh hơn cả đi bộ" =.= ". Mất thì lúc nhắm lúc mở, vì nó còn đang ngái ngủ lắm cơ. Bỗng 1 cái kétttt.....Nó ngã một cái rầm...

-Ồ cái con bé này đi đứng kiểu gì thế hả?

3. Chương 3

3.

Thì ra nó đã va phải chiếc ô tô đang chở Minh Nhật. - Cậu ta quá lớn.

Bác Mẫn tài xế riêng của Minh Nhật vội vã xuống xe coi nó có bị gì ko. Minh Nhật thì vẫn ngồi ịch trên ấy, tỏ thái độ bực tức khó ưa >”

Chiếc mini của Bánh Dâu giờ đã méo mó lung tung. Còn nó thì bất tỉnh nhân sự luôn. Bác Mẫn tìm mãi mà ko thấy nó mang theo bất kì giấy tờ nào kể luôn cả đtdt. Bác Mẫn bế nó lên dây ghế phía sau, còn Minh Nhật phải ra phía trước ngồi, làm cậu ta thêm cau có. Rồi bác Mẫn cùng Minh Nhật vội chở nó vào bệnh viện.

Nó ko sao cả chỉ bị trầy xước ngoài da và shock nhẹ. Thật ra là 1 phần do nó ăn uống, nghỉ ngơi ko điều độ, ngất lún ngay đúng lúc đó chứ chẳng phải do đụng xe gì cả. Bác Mẫn đi làm giấy tờ cho nó nhập viện, bác sĩ bảo nó cần chuyển nước và băng bó mấy vết thương kia. Minh Nhật thì phải miễn cưỡng đưa nó vào phòng điều dưỡng để đợi bác sĩ.

“Con bé này cũng dễ thương quá ta ! Gặp ở đâu rồi thì phải? Hình như hôm trước nó đi với thằng Quốc hay sao đó, cũng là cái con bé bị nhỡ Nhi ăn hiếp. Chắc thế. Tỉnh dậy đi con bé kia rồi cô biết tay tôi.” – Minh Nhật lẩm bà lẩm bẩm.

...

Bác sĩ đã xong nhiệm vụ, nó vẫn chưa tỉnh, cũng chẳng biết người nhà nó là ai để liên lạc tới. Minh Nhật đề nghị bác Mẫn về nghỉ ngơi trước, lát nó sẽ gọi sau.

...

Bánh Dâu mở mắt, một màu trắng toát bao trùm, cảnh vật mờ mờ ảo ảo rồi dần rõ nét, nó ko biết mình đang ở đâu, toàn thân nó ê ẩm quá ! Khi nó cố nhìn xung quanh thì mới phát hiện rằng tay mình đang bị chuyền nước. Nó hoảng hốt hông lẽ mình đang nằm viện sao. Rồi nó thấy ai đó, đang gục đầu trên giường bệnh của mình.

-Aaaaaaa.....Anh là ai? Anh làm gì ở đây hả tên kia? Và sao tôi lại ở đây? – Nó hét lớn.

-Cô có thôi ko đi hả đồ hâm kia? Biết đây là bệnh viện ko? – Minh Nhật bật dậy giật cả mình. - Cô ko nhớ gì sao hả? Cô va phải xe tôi , ko bắt đền mà còn mang cô vào đây là phước cho cô rồi. Ở đó mà còn la làng à?

Tới đây thì nó mới nhớ tường tận đầu đuôi câu chuyện cùng với một vế mặt ân hận chút chút =.=”.

-Thế thì cho tôi cảm ơn anh! Anh cứ về đi. Tôi tự lo ỉnh đc.-Nó đồng ỷ.

-Cô tưởng tôi thích ở cái nơi này với cô lắm à! Tiền viện phí tôi đã trả, khi nào khỏe cô cứ việc mà về. Chào cô. Minh Nhật lạnh lùng , bước đi.

-Này thế còn xe đạp của tôi? –Nó cố hỏi khi Minh Nhật bước xa dần .

-Bẹp dí rồi, về mà mua lại xe mới đi . – Hấn trả lời mà chẳng hề quay đầu lại.

Bánh Dâu thờ dài! Ôi chiếc xe đạp mini bé xinh màu hồng của nó – một trong những món quà hiếm hoi mà nó đc nhận từ ba, mẹ. Trước kia nó cũng đc mẹ gửi tặng một chiếc ví màu xanh biếc. Thế là với cái tính hơi hậu đậu ngốc nghếch của nó, 1 lần ra sạp báo rồi nó để quên cả ví lẫn tiền luôn >”

4h chiều, nó xuất viện. Nó kiếm vội chút gì lót dạ, từ sáng tới giờ nó có ăn gì đâu.

Sau đó nó tạt ngang vô BigC rinh cả mớ đồ ăn thức uống về dự trữ .

Tại nhà Bánh Dâu,

“Eh eh eh eh eh eh eh eh 2NE1. Eh eh eh eh eh eh eh eh You better ring the alarm“

Chuông điện thoại nó reo ỉn ỏi.

-A lô Minh Thy hả? –Nó bắt máy.

Minh Thy là bạn thân nhất của nó kể từ cái ngày nó đặt chân vào Great School. Nhiều khi nó còn nghĩ rằng cái trường của nó ngoài bọn đại long công chưa ra chắc chỉ có mỗi mình Minh Thy là nó thân thiết và có thể nói chuyện đợc.

-Mình nè, mới nghỉ có một ngày mà nhớ cậu quá, sáng giờ gọi cậu hộc đc. Đi shopping hay sang nhà mình chơi hok, cậu cũng chưa biết nhà mình mà! –Minh Thy đề nghị,

-Hix....hix....sang nay mình bị tung xe Thy ơi toàn thân ê ẩm, bầm dập khắp người nè. Hôm khác nha Thy, mình cũng nhớ cậu lắm. Nó trả lời .

-Ui.... tiếc quá à. Vậy cậu nhớ nghỉ ngơi nha! Để thứ 7 tuần sau còn sang đây ăn sinh nhật tớ nữa ^^!

-Uh mình nhớ ời ^^! Gì chứ ăn là phải đi liền ^^.

-Thôi bye cậu nha mình đi học bài – Nó nói

-Uh mình cũng đi học bài lun nè, mai gặp lại cậu bái bai....

Kính...cong...chuông cửa nhà Bánh Dâu vang lên đúng lúc nó sửa soạn chuẩn bị đi học xong xuôi. Thì ra là Quốc đến đón nó. Nó lại ngại nhưng biết làm sao, xe nó tui rồi mà nhà nó cũng xa trường, nó đành đi cùng Quốc.

Cũng may là hôm nay đi học sớm nên trường còn vắng. “Phù...”. Bánh Dâu thở phào nhẹ nhõm rồi chạy một mạch vào lớp mà không dám cảm ơn Quốc luôn. @.@

Giờ ra chơi hôm đó. Bánh Dâu lại nhận đc thư của Đại long công chúa. Nó thở dài ngao ngán, nó chẳng buồn đọc mà vất luôn lá thư vào sọt rác.

-Thư của Đại long công chúa à Bảo? Cậu có cần tớ cho người theo bảo vệ cậu ko? Nhà tớ nhiều vệ sĩ lắm. Minh Thy thật thà yêu cầu.

-Phiền cậu quá Thy à. Mình hok sao đâu. Giờ mình đi học chung với anh Lê Quốc 12A4 đó, nên chắc bọn nó hok dám làm gì mình đâu! – Nó vừa nói vừa giáng mắt vào quyển “Hoàng tử và em”.

-Lê Quốc à? Cậu quen người tên Lê Quốc hả? – Minh Thy có vẻ bất ngờ trước lời nó của nó.

-Uh anh ta là người đã cứu mình hôm bị đại long công chúa oánh đó. Nói thật thì ko có anh ta chắc giờ này mình còn trong nhà thương quá - Bộ dạng rất tỉnh và vẫn chăm chú vào “Hoàng tử và em” – Anh ta trông cũng đẹp trai lắm, nghe nói tạp chí “PlayGirl” là của nhà anh. Bộ cậu biết anh ta à?

“Tạp chí PlayGirl?Lê Quốc? Đúng là anh rồi! Làm sao anh quen đc Ngọc Bảo nhỉ ? Tìm mình sao đáp nhanh thế này? “ – Minh Thy nhìn đắm chiêu ra cửa sổ, bối hối khá lâu với hàng tá suy nghĩ gì đó.

- Thy! Thy! Cậu làm gì mà thờ người ra thế? - Cuối cùng thì nó cũng chịu rời mắt khỏi quyển truyện mà chú ý bạn bè.

-À ko có gì. - Minh Thy giật mình - Bảo nà !Cậu có thể rủ anh Lê Quốc gì ấy đến dự sinh nhật mình luôn đc hok? Nghe cậu kể về anh ta mình cũng thấy hơi tò mò .- Minh Thy giả bộ.

-Ok babe! – Bánh Dâu trả lời nhưng chẳng thể rời mắt được khỏi quyển sách mà nó đang chăm chú mặc cho Minh Thy đang mơ mộng về ai...

12h trưa , công viên Tao Đàn - nơi mà Đại long công chúa hẹn gặp Bánh Dâu.

-Con nhỏ nhà quê xấu xí đó dám cả gan ko đến à? Tính giỡn mặt với Hạ Nhi này hả? Rồi mày sẽ biết tay tao.-Hạ Nhi hầm hà hầm hực. - Tới beauty salon nhà tao làm đẹp thôi tui bay, xong ai thích cái nào trong bộ sưu tập thu đông mới nhất của nhà tao cứ lấy.

Nói rồi cả bọn kéo nhau lên ô tô của Hạ Nhi phóng về .

Thứ 7 đã đến, hôm nay là sinh nhật của Minh Thy. Theo yêu cầu của Minh Thy và lời rủ rê của Bánh Dâu. 7H Quốc đến đón nó. Khi nó bước ra khỏi nhà, anh chàng Quốc liền bị đông cứng mấy giây @_@ kèm theo là một đôi mắt chữ A và một cái miệng chữ O há toác.... Bánh Dâu mặc chiếc đầm ngang ngực màu trắng, bó sát phần eo và xòe tung bên dưới bởi rất nhiều lớp voan xếp chồng lên nhau. Tóc nó đen lấy buông dài và uốn nhẹ phần đuôi. Nó cài một chiếc nơ trắng, mang chiếc vòng cổ màu hồng và đi đôi giày búp bê trắng luôn. Như một cô công chúa nhỏ, nó vui vẻ bước lên xe khi Quốc còn đang há toát mồm ^^.

.

Chú Bảy tài xế dừng xe lại tại đúng địa chỉ ghi trên tấm thiệp. Giờ thì đến lượt nó ngoác mồm.... Căn biệt thự nguy nga, tráng lệ quá. Sân vườn rất to, còn có cả hồ bơi bên cạnh nữa. Tiệc sinh nhật của Minh Thy được tổ chức ở gian phòng khách ở tầng trệt. Có mời cả MC, DJ và cả mấy nhà ảo thuật gia. Giữa căn phòng ấy là dãy bàn xếp dọc dài bày biện tiệc buffet và quà sinh nhật.

-Anh, mình qua tặng quà bạn em hen !

-Ok.

Nó cố nhaoí người để tìm Minh Thy trong đám đông náo nhiệt này rồi khi tìm được thấy lại tròn xoe mắt nhìn cô bạn...

Minh Thy vốn đã dễ thương hôm nay lại càng dễ thương gấp bội trong bộ đầm lộng lẫy đầy sang trọng nhưng vẫn không kém phần trẻ trung.

Cô bạn có vẻ ngại ngùng hơn khi thấy Bánh Dâu và Quốc.

-Chúc mừng sinh nhật cậu hihi.... Cậu đẹp quá Thy ơi....x...

-Hihi... Cảm ơn Bảo.

-Minh Thy.... - Quốc chau mày như đang cố suy nghĩ gì đó cho kỳ được. - Hình như...

-Có phải.... anh là Quốc ngày xưa ở cạnh nhà em không ? – Minh Thy ngập ngừng.

-A.... Đúng rồi... Hồi bé anh hay chơi cùng em đây mà !

-Hai người biết nhau rồi hử ? – Nó lên tiếng.

Thì ra gia đình Quốc ngày xưa là xóm giềng với nhà Minh Thy. Quốc hay chơi cùng và bảo vệ nhỏ Thy khỏi bị ăn hiếp. Cũng hay hen, đúng là trái đất này hình tròn mà... Bánh Dâu tìm tìm rồi tìm cách chuồn ra chỗ khác cho cô bạn cùng Quốc có dịp cùng nhau ôn lại kỷ niệm xưa ;))...

Bữa tiệc nhộn nhịp làm Bánh Dâu hơi mệt, nó lên ra vườn đi dạo một mình. Nó ngồi lên chiếc xích đu nhỏ cạnh hồ bơi ngắm nga những giai điệu trong bản “Love Story” của Taylor. Nó mon men lại gần hồ bơi, cởi giày ra ngồi trên bờ và thả chân xuống hồ ngắm đưa. Nó nghịch nước cả buổi. Trên lầu, có một thằng con trai vô tình nhìn thấy nó. Hắn ta hơi buồn cười nhưng cứ làm bộ lơ đãng “Cái con bé hâm này”.

Sau khi hát xong đủ thứ nào là nhạc Anh, Mỹ, Việt =.=” nó đứng dậy để trở vào buổi tiệc, ko cẩn thận sao nó trượt chân ngã chổng gọng xuống hồ bơi luôn >_< .=” nó=”” vùng=”” vẫy,=”” nó=”” hok=”” biết=”” bơi=”” nữa,=”” trong=”” nhà=”” nhạc=”” xập=”” xinh=”” nên=”” chẳng=”” ai=”” có=”” thể=”” nghe=”” nó=”” kêu=”” cứu.=”” tên=”” con=”” trai=”” trên=”” lầu=”” vội=”” chạy=”” xuống,=”” may=”” mà=”” con=”” có=”” hắn=”” ta=”” .=””>

4. Chương 4

4.

Bánh Dâu tỉnh lại trong một căn phòng rộng lớn, chiếc giường nó đang nằm khá to , được trải bằng bộ drap hello kitty dễ thương. “Chắc đây là phòng của nhỏ Thy” nó nghĩ thầm.

Minh Nhật từ đâu lù lù bước vào làm nó giật bắn cả mình, kèm theo trên tay hắn là một ly sữa mới pha còn nóng hổi.

-Cô tỉnh rồi à đồ hâm? Uống cái này đi, ko có thuốc độc đâu . =.=’

-Sao lại là anh? Anh làm gì ở đây? Và sao tôi lại ở đây ?- Vẫn với những câu đó nó hỏi .

-Cô lại ko nhớ gì à? Ko biết kiếp trước tôi có mắc nợ cô ko nữa, mà kiếp này tôi khổ như thế. Cô mém chết chìm, tôi ko mún gặp ma hồ bơi nên đã cứu cô. Ko biết tôi còn cứu cô bao nhiêu lần nữa đây.

Nó tỏ vẻ mặt như ko chấp Minh Nhật, bỗng nó chợt nhận ra trên người nó là bộ pijama hòa hộc chứ chẳng phải là bộ đầm màu trắng. Nó hoảng vía la làng .

-Aaaaaa.....Thế sao tôi lại mặc đồ này? Đồ biến thái kia anh đã làm gì tôi?

-Cô này buồn cười, là con bé Thy, em của tôi và là bạn thân của cô , nó thay giúp cô. Rõ là hâm. Tôi mà thèm loại người như cô à.

“Sao?” Nó há hốc mồm ngạc nhiên. Minh Thy là em gái của anh chàng đáng ghét này sao ?? Bạn thân chí cốt của nó lại có ông anh trời đánh và có thù hận với nó sao ? Trong khi đó Quốc bạn mới của nó là hàng xóm cũ của Minh Thy. Rối rắm, quả là rối rắm mà ! Nó đỏ mặt đánh trống cổ lảng sang chuyện khác . [^^]

-Anh là anh ruột của Minh Thy à? Cũng trùng hợp quá ta. Dù sao cũng cảm ơn anh đã hai lần cứu tôi. – Nó nói vẻ ngênh ngáo - Mà Minh Thy đâu rồi? - Nó hỏi.

-Nó sang phòng khác ngủ rồi, nó cứ nằng nặc đòi ngồi đợi cô tỉnh, nhưng tôi ko cho. Giờ này cũng khuya rồi, anh chàng Quốc của cô cũng đã về trước, cô cứ nghỉ ở đây, mai là chủ nhật nên cứ yên tâm. Tôi đi ngủ đây! À quên nhớ uống ly sữa kia. Là chị Linh giúp việc pha đấy, đừng tưởng là tôi, ko đời nào đâu .

Minh Nhật chơi nguyên liên khúc làm nó chóng cả mặt. Minh Nhật ko nhắc đến Quốc thì chắc nó cũng quen bén đi luôn.“Vớ lại cái ly sữa này nữa, bộ phải nói ra là do chị giúp việc pha à. Đúng là đồ đáng ghét mà.”

“Mà hấn coi bộ lạnh lùng vậy mà cũng dễ thương :”> đem sữa ỉnh nữa ” - nó cười tủm tỉm [tự sướng bạo quá chị 2 T_T]

Nó chìm vào giấc ngủ lúc nào hok hay. Nó mơ..... Trong giấc mơ, nó đang ở một cánh đồng bất tận, cánh đồng đẹp như nó đã đc xem trên phim. Nó chơi đuổi bắt với một ai đó. Nó cười, cười rất tươi, nó chạy, chạy thật nhanh. Nhưng cuối cùng ai đó cũng bắt đc nó, ôm nó thật chặt từ phía sau trong vòng tay ấm áp. Nó quay lại, thì ra là hấn - Minh Nhật. Nó la làng tỉnh giấc . “Thật là một cơn ác mộng ” . Nó tự nói với mình. ” Sao lại mơ thấy hấn ta? Trời mình bị điên mất rồi !” - Nó vò đầu bứt tóc, sau cơn “ác mộng” ấy nó trần trọc, trần trọc mãi mới ngủ lại đc .

Hôm nay là Thứ 2, mọi chuyện lại trở về với vị trí cũ. Tan học rồi... Nó thu dọn sách vở. Điện thoại nó rung. Có một cuộc gọi hiển thị trên màn hình dòng chữ “PaPa”.

-Thy à, lát cậu gặp anh Quốc hộ tớ nói là tớ có việc gấp về trước bảo ảnh đừng đợi tớ .-Nó trong bộ dạng vội vàng vàng , vừa mừng lại vừa lo .

- À...ờ...-Minh Thy chưa kịp nói hết câu nó đã chạy mất hút .

—
Redo Coffee

Người đàn ông cao to, độ chừng hơn 40t, ăn mặc bảnh bao và trông rất đỗi trí thức vẫy tay ra hiệu cho nó. Đã bao lâu rồi nó đc gặp lại ba nó nhỉ? 5 tháng, 6 tháng hay 1 năm? Nó đã quen với cái sự thật mà nó từng nghĩ ko phải là sự thật này rồi. Dù sao thì nó cũng mừng khi thấy ba nó mạnh khỏe, ngồi sừng sững trước mặt nó.

-Con khỏe ko Bánh Dâu?

-Dạ con vẫn khỏe re nè ba. Còn ba? Đạo này ba ít gọi cho con hơn, chắc ba bận công việc lắm? Mà con thì đâu dám gọi cho ba, con sợ dì lại làm khó ba.-Giọng nó yếu xìu.

-Dâu ngốc của ba. Lần sau nhớ ba thì cứ gọi, không có gì phải lo hết .. Tiền mà mỗi tháng bà gửi cho con rồi mẹ con gửi nữa, có đủ để con chi tiêu ko ?

-Dạ dư ba à, con còn tiết kiệm đc nhiều hơn cả ba nghĩ đó. - Nó khi khi

-Dâu à! Ba có 1 việc mún nhờ con. Thật sự thì ba rất xin lỗi con .

-Dạ việc gì ba cứ nói? - Cái điều gì đó trong sự vừa mừng vừa lo của nó ban nãy có lẽ sắp thành sự thật rồi chẳng? Nó cảm thấy hơi sợ .

-Đạo gần đây công việc làm ăn cả ba ko mấy suôn sẻ. Ba thiết kế và cho thi công bị lỗi mấy căn nhà nên phải bồi thường hợp đồng với số tiền khá lớn. Ba đã xoay sở khắp nơi rồi nhưng vẫn ko đủ. Ba cần căn nhà của con. - Ông tha thiết - Ba xin lỗi con nhiều Dâu à !

Cái gì? Nó có nghe nhầm ko? Ba muốn bán căn nhà nhỏ xinh của nó? Nói đúng hơn là từng của gia đình nó. Căn nhà do chính ba thiết kế ái ầm nhỏ của mình. Căn nhà mà đối với nó có biết bao là kỉ niệm, nó đc yêu thương, đc che chở dưới mái nhà ấy, dù đó có là quá khứ xa xưa hay ko thì nó vẫn cần căn nhà ấy. Tại sao ba lại đối xử với nó như vậy? Còn việc ba bồi thường hợp đồng nữa. Một người kĩ sư giỏi như bà mà

để chuyện ấy xảy ra à? Ko chỉ phải một mà là 2,3 lần, nó quá biết rõ ba nó, ko đời nào có chuyện đó. Chắc chắn là do bà ấy - mẹ kế của nó.

Nó chờ người ra ko nói lời nào. Mắt nó bắt đầu rướm rướm. Trông phút chốc nó quyết định sẽ ko để ba nó bán căn nhà nhưng sao lương tâm nó lại bắt nó làm ngược lại. Lỡ như ba nó ko bán căn nhà, di nó sẽ đối xử thế nào với ba nó . Nó ko muốn ba nó phải thêm một lần đau khổ, chia li, như ba nó đã gánh chịu từ mẹ nó. Nước mắt nó bắt đầu tuôn trào.

-Ba xin lỗi con Bánh Dâu! Ba sẽ cố xoay sở cách khác, nín đi nha Dâu của ba! Con sẽ vẫn đc sống ở đó, nín đi nha con! -Đôi mắt ông đượm buồn.

-Hix con ko sao ba à! Ba cứ bán căn nhà ấy đi! -Nó lấy lại bình tĩnh. -Việc của ba quan trọng hơn mà. Ko có tiền thì người ta bắt ba bỏ tù, lúc đó con còn ân hận hơn. Hixhix...

-Rồi con sẽ ở đâu?

-Dạ con dọn qua ở chung với nhỏ bạn thân, nhà nó tới mười mấy hai chục phòng lận. Ba yên tâm. Ba nhớ gọi cho con thường xuyên nha ba.

Nó xách giỏ vali quần áo lang thang giữa đường, ko biết rằng nó sẽ đi về đâu. Điều nó nói sẽ ở nhà nhỏ Thy là do nó bịa ra cả để ba nó an tâm hơn. Hai ngày nay nó xin nghỉ học ở trường, nó muốn gần bó với căn nhà thêm đc bao nhiêu thì hay bấy nhiêu. Giờ ra đường rồi. Nó vừa đi vừa khóc, vừa nhớ nhà. Liệu quyết định của nó đã đúng chưa?

Ào...ào...ào...mưa bắt chợt đổ.....Trời ơi....nó chưa đủ khổ hay sao mà ông trời lại còn làm vậy với nó. Nó băng qua đường để vào trạm xe trú mưa. Két....Nó ngã lẳng quay bất tỉnh nhân sự.

-Trời đất cái con bé này! Oan gia ngõ hẹp hả trời? - Minh Nhật cau có .

5. Chương 5

Phần II : Nhà trọ bất đắc dĩ.

5.

Lần này Bác Mẫn chắc chắn rằng thắng kíp trước lúc nó ngã. Bác bảo là con bé ngất do kiệt sức hay sao ấy. Minh Nhật và bác Mẫn lại một phen đưa nó về nhà .

Nó lại tỉnh dậy trong căn phòng mà nó từng nghĩ là của Minh Thy cùng với một bộ pijama hoa hoè khác nữa=.=

Đương nhiên lần này nó hok nghĩ là do Minh Nhật thay >' Nó thấy mình làm khổ bạn bè quá đi mất T_T. Nó cũng chưa biết phải nói làm sao với Minh Thy về vụ nhà nó nữa. Huhu... Nó mon men ra khỏi phòng.

Nhà của Minh Thy rộng thiệt ! Giờ nó mới ngắm kĩ được đó. Có điều căn nhà to lớn nhưng sao vắng lặng quá, có vài cô giúp việc cặm cùi ở góc này, vài cô nữa ở góc khác, tất cả đều mặc đồng phục. Hệt như nó thấy trong lâu đài của hoàng tử trên phim hoạt hình. Có một con mèo Ba Tư mặt tịt đang nằm ìk trên ghế sofa ngủ khò khò.... Sao mà đáng ghét giống tên chủ quá. =.=”

...

Hình như có tiếng nhạc ở đâu đó? Nó đi tìm âm thanh ấy. Nó nhìn vào một cánh cửa đang khép hờ. Là hần, hần đang chơi piano.

—

Đôi bàn tay hần mới điệu nghệ làm sao. Trông hần lúc này đẹp trai ko thể tả @_@ (mắt sáng nữa rồi). “Ôi mình bị làm sao thế này ?” – Nó vội chạy về phòng thở hỏn hển.

Suốt buổi hôm ấy, trong đầu nó chỉ quanh quẩn hình ảnh Minh Nhật đánh đàn. Nó hơi bị tương tư Minh Nhật mất rồi! “Không thể nào” – Nó nhất quyết là ko đội trời chung với Minh Nhật mà. Với lại tình cảm gì mà đến nhanh dữ vậy... Hay, cái này người ta vẫn thường gọi là “tiếng sét ái tình”.....

“Không”. Nhảm nhí, thật nhảm nhí hết biết. Nó trước giờ vốn chẳng tin cái thứ tình yêu tình tình iếc chớp nhoáng như trên phim thể này. Bánh Dâu vỗ trán trấn tĩnh bản thân.

Cuối cùng thì nó đành ở nhà của Minh Thy. Sau khi Minh Thy biết chuyện thì cứ nằng nặc đòi nó ở lại. Ba mẹ Minh Thy cũng đi công tác suốt nên Thy bảo nó cứ tự nhiên.

Còn về Minh Nhật, hẳn ta cho rằng Bánh Dâu mắc nợ mình nên phải làm theo sai bảo của hẳn, ko hẳn “đuối cổ” nó ra ngoài. Nó bĩu môi dù sự thật đúng là vậy =.=

Chiều nay Minh Thy lại đi học đàn. Căn nhà rộng lớn chỉ còn lại nó, Minh Nhật và những cô giúp việc lúc nào cũng cặm cụi. Nó lãng vãng ra xích đu cạnh hồ bơi ngồi học bài hóng gió. Nó lại ngân nga những giai điệu trong bản “Love Story”

“ ...

romeo take me somewhere we can be alone

i'll be waiting all there's left to do is run

you'll be the prInce and i'll be the princess

it's a love story baby just say yes

...”

(romeo hãy mang em đến một nơi nào đó chỉ có chúng ta

Em sẽ đợi để được cùng anh bỏ trốn

Chàng sẽ là hoàng tử còn em là công chúa

Một tình yêu thật đẹp đúng không anh...)

-Này cô ngốc kia, có mún bơi với tôi ko? - Minh Nhật ở đâu lù lù ngoi lên từ dưới hồ bơi. [Nghe như quái vật hồ Loch Ness ấy =.=]

-Tôi ko biết bơi .

-À tôi quên cô mém làm ma hồ bơi nhà tôi mà! – Minh Nhật vẻ trêu chọc.

-Anh..... Tôi học bài, ko nói chuyện với anh nữa.

-Mà cô thích tôi rồi đúng ko?

Nó hơi choáng trước câu hỏi của Minh Nhật.

-Cái gì? Anh điên à? Tôi mà thích loại người như anh hả? Có mà mơ .

-Chứ hôm trước, ai tròn xoe mắt chăm chú nhìn tôi đàn vậy ha?! Cô tưởng tôi ko thấy à? Há há-Minh Nhật cười khoái chí.

-Anh đúng là điên thiệt rồi đồ bệnh hoạn. Tôi vào nhà đây. – nó hơi bị đỏ mặt vì hình như Minh Nhật nói trúng tim đen nó rồi...[:;))]

-Này cô kia đứng lại, lấy cho tôi cái khăn, ko thì cô ra đường mà ở.

Nó quay lại nắm cái khăn vứt mạnh vào mặt hẳn rồi vùng vằng bỏ đi .

-Hahaha.....-Minh Nhật cười hả hê.

“Trời cái tên đáng ghét, uống công mình nghĩ hẳn lạnh lùng, băng giá. Ai dè bệnh hoạn thế kia. Điên mất. Sao nhỏ Thy lại có thằng anh khủng đến thế. Tức quá đi mất.”

.....

6h30pm ngày hôm sau. Nó đang chiêm chiêm, xào xào, nấu nấu phụ chị Linh giúp việc. Đầu nó thì vẫn còn chút vẩn vơ hình ảnh Minh Nhật đánh đàn.

-Này có ăn đc ko đấy?-Hắn lại ở đâu lù lù xuất hiện sau lưng nó.

-Anh là ma hay là quỷ vậy hả? – Nó giật mình làm rơi khúc cá đang gấp xuống chảo dầu sôi sùng sục làm dầu bắn tung toé.

-Ui da đau quá, làm phỏng hết cả tay tôi rồi nà. Aaaađau quá à, cô giết tôi rồi huhuhu....

-Ý anh có sao ko? Đưa tay tôi xem nào? Ai biểu anh sàng sàng vô đây làm chi. Bị phỏng dầu...cho tay vào nước đi.-Nó vừa nói vừa cuống cuống cả lên. – Tôi nghe nói bị phỏng thì bôi kem đánh răng hay nước mắt lên là hết liền à. Để tôi đi lấy ke....

-Cô điên à? Rõ là cô ngốc mà.- Chưa kịp nói hết câu nó đã bị hắn quát te tua T__T.

-Ồ sao mới bảo đau tay cơ mà? Mới khóc lóc thảm thiết lắm mà?

Thì ra Minh Nhật có bị gì đâu. Hắn giả bộ để chọc Bánh Dâu thôi. Hắn ko ngờ Bánh Dâu lại ngốc thế và lần quay ra cười ha hả... Bánh Dâu đành ngậm đắng nuốt cay *_*

-Minh Thy vẫn chưa về à? – Nó hỏi

-Con bé bị bắt đi học suốt ngày, học văn hoá, học đàn, học múa, học ngoại ngữ... Chẳng biết nó về lúc nào đâu. Ba mẹ tôi ép nó ấy. May mà nó hiền, còn tôi, tôi chẳng nghe theo.

Nó thoáng suy nghĩ, ko biết nên ganh tị với Minh Thy hay nên thương nhỏ nữa. Giàu có cũng có cái khổ của giàu có. Chắc Minh Thy chẳng có được một tuổi thơ đầy tình nghịch, hồn nhiên như nó đâu. Haizz... Tự dưng nó lại đi thở dài. Bản thân nó thì chẳng học thêm môn nào, nhưng kết quả thì luôn ở top 3 của lớp và top 10 của trường. Nó thấy cũng đáng để tự hào đấy chứ. Còn về phần văn, võ, hội hoạ...nó coi như mù tịt @_@ .

-Cơm dọn xong rồi đó. Anh ăn đi kéo nguội. Chị Linh ăn chung luôn nha !

-Nhà này người hầu ko đc ăn với chủ, cô biết ko ?

-Cái gì mà người hầu? Anh ăn nói kiểu đó à? Có mau xin lỗi ko thì bảo ?

-Thôi ko sao đâu em, em ăn với cậu chủ đi, lát chị ăn sau với mấy chị kia. –Chị Linh với thái độ dễ thương hơn. Chắc chị cũng quen với tên “bệnh hoạn” này rồi >”

Mặt mày cau có nó xối cho hắn bắt cơm. “Trên đời này có người hỗn xược thế hả trời”

-Ăn đi đồ bệnh hoạn.

-Tay cô bị làm sao thế ? Sưng phồng cả lên rồi. Đưa xem nào ? – Minh Nhật giật mạnh tay nó.

-Thì ban nãy bị dầu văng trúng đó. Có sao đâu. Lát tôi lấy kem đánh răng bôi vào là hết liền, lo gì .

-Cô điên nữa à! – Đợi tôi tí.

Rồi Minh Nhật lục lọi gì đó trong tủ y tế cạnh bếp hắn lôi ra tuýp thuốc có tên là Silvirin thì phải, hắn bôi lên cho nó. Đúng lúc Minh Thy về, nhỏ Thy và chị Linh đứng xa xa chỉ chỉ trỏ trỏ cười khúc khích.

Sáng nay Quốc đến rước nó đi học. Mọi hôm thì nó tự bắt xe buýt mà đi. Bởi nó không muốn bị cho là lợi dụng hay đeo bám hay lẻo đẻo...theo con nhà giàu. Cũng may là không bị đại long công chúa làm phiền. Mà kể từ cái hôm nó nhờ Minh Thy nhắc với Quốc, mấy tuần rồi nó cũng chẳng gặp cậu ta.

-Sao anh biết em ở đây mà đến?-Nó hơi ngạc nhiên khi thấy Quốc

-Minh Thy nói cho anh nghe. Lên xe đi, hok trễ giờ đó nhóc. – Quốc giục.

-Thôi anh đừng gọi em là nhóc, em lớn rồi . – Nó nhăn mặt

-Anh cứ gọi là nhóc keke. - ^^

-Mà anh với Thy tiến tiến sao oài? - ;;)

-Sao là sao chứ hehe?-Quốc giả bộ ngây thơ.

-Em nghe nhỏ Thy kể hết ời á, anh đừng quên là giờ em ở đó nha .

-Thì nói chung là “...” đó

- Hơ “chăm chăm chăm” là gì?

-Tự hiểu, vậy mà bảo đã lớn rồi cơ đấy. Còn em với thằng Minh Nhật?

-Hả....sao lại là em với anh ta.-Trúng tim đen nên la to quá ^^

-Hehe, chủ nhật này đi leo núi, nhớ chuẩn bị á. Tới trường rồi, anh vào lớp trước đây, hôm nay anh trực nhật.

Nó chưa trả lời câu nào thì Quốc đã xuống xe chạy mất.

“Còn em với thằng Minh Nhật”. Quả thật là từ sau cái vụ thuốc phỏng ấy, nó nhìn Minh Nhật với ánh mắt triu mến hơn[dùng từ hơi lố =.=]. Nó cũng ngại khi đối diện với Minh Nhật. Hộc lẽ nó “...” rồi sao? Ý giờ nó mới hiểu “chăm chăm chăm” của Quốc là gì. Đúng là ngốc thiệt! Nó tự trách mình.

-Ừi da – nó va phải ai đó .

-Em có sao ko ?

“Wow trông bảnh trai quá @_@ , nhìn quen quen ta “

-Dạ em hok sao, em xin lỗi ạ, em xin phép đi trước. – “Nhìn cũng đẹp trai ngang ngửa Minh Nhật đó nhưng coi bộ hok loai choai như hần ta.” Nó nghĩ thầm “Ồ nhưng tại sao lại là Minh Nhật, tại sao hok là anh Quốc, anh X, anh Y nào đó...Huhu hok lẽ mình “mê” hần thiệt rồi sao”

Chàng trai kia nhìn theo nó, dường như băng khuôn một điều, nhưng lại thôi. Nó đi mất hút. Phía xa xa băng đại long công chúa đang đằng đằng sát khí .

Lớp 12A3.

-Các em chú ý! Lớp chúng ta hôm nay có học sinh mới, 2 em vào đi .

Mấy đứa con gái nhón nháo, la ó om sòm cả lên, trong đó có cả Hạ Nhi.

“Trời đẹp trai quá mạy”, “Tóc tao được chưa tui bay”, “hai anh đẹp trai quá à”.....

-Các em yên lặng – Cô giáo gõ bàn – Xin giới thiệu với các em, đây là Trường Giang còn đây là Phan Thanh. Đề nghị các em ột tràng pháo tay để chào đón hai bạn.

-Clap...clap...clap...bốp..bốp...

-Trường Giang em ngồi cạnh Minh Nhật. Phan Thanh em đến chỗ Hạ Nhi . Các em bước vào bài học .

...

Giờ ra chơi, bọn đại long công chúa xúm xít bàn tán xôn xao.

-Ê tui bay chăm anh nào? – một con nhỏ hỏi

-Anh nào cũng đẹp hết mày ơi, khó quá .

-Tao chăm hết 2 anh chắc tao yêu mất rồi...

-Chờ tao một anh nữa mạy...

-Ai cho tui bay chăm với chả chiếc, hỏi ý đại tiểu thư chưa mà chí cha chí choé đó – một con nhỏ khác nạt mấy con nhỏ trước .

-Tụi bay hay quá ha. Lạnh quá ha.-Hạ Nhi giờ mới chịu lên tiếng .- Tao kết anh Trường Giang, đứa nào mà dám lén phén thì coi chừng tao.

Trường Giang có vẻ hiền lành và vui tính, anh chàng thân thiện với mọi người nên dc lòng mấy đứa con gái lắm. Phan Thanh thì nhí nhố hơn, anh ta đang bày trò quậy quơ gì đó với mấy thằng con trai. Hình như anh ta để ý Hạ Nhi rồi, còn cô nàng thì dường như bị vẻ điển trai của Trường Giang mê hoặc @_@.

-Cậu tên Minh Nhật à? – Trường Giang bắt chuyện.

-Ừ - Minh Nhật trả lời mà không buồn rời mắt khỏi một trò chơi trên Ipad.

-Lớp mình coi bộ vui quá ha!

-Còn phải nói.

-Này ông Nhật kì quá à. – Hạ Nhi ở đâu chạy đến – Hihi cậu kệ Minh Nhật đi, nói chuyện với mình nè. Mình tên là Nhi, chiều nay cậu rảnh hok ? Đi ăn kem với mình nha!

-Hi chiều nay mình bận học võ ời. Hẹn cậu khi khác nha! – Trường Giang từ chối làm Hạ Nhi tiếc hùi hụi, mặt mày bí xị về với bọn đại long công chúa. Bỗng một con nhỏ trong bọn như vừa nhớ ra điều gì.

-Đại tiểu thư, đại tiểu thư! Sáng nay tụi em có thấy con bé nhà quê có thù với tiểu thư, nó dám đâm đầu xô anh Giang của tiểu thư đó. Chắc nó thấy anh Giang đẹp trai quá nên cố tình để làm quen chứ gì.

-Cái gì ??? – Hạ Nhi tức giận – Con nhỏ đó nó dám làm vậy à ?? Muốn đổi đầu với Hạ Nhi này hả? Cái dụ nó ko đến công viên tao chưa cho xử. Được nước làm tới à ?

-Dạ nó hết cướp ngôi hoa khôi của tiểu thư, giờ còn định cướp luôn người yêu của tiểu thư đó. – Một con nhỏ châm dầu vào lửa .

-Con này dc lắm. Tụi bay yên tâm, tao đã có cách trị con nhà quê đó rồi. – Hạ Nhi đắc ý cười nham hiểm.

...

Giờ ra về Trường Giang thu gom vội sách vở, dường như cậu ta mới phát hiện ra điều gì đó! “Phù ... cũng may là bắt gặp rồi” -Trường Giang thở phào.

-Bánh Dâu! – Cậu ta kêu to.

6. Chương 6

6.

Nó quay bắn người lại, ngờ ngác ko biết ai gọi mà lại còn biết cả tên ở nhà của nó. Minh Thy đi cạnh cũng ngờ theo luôn. Minh Nhật phía xa cũng nghe thấy, hẩn chăm chú nhìn.

-Anh Ken nè Dâu. Sáng này va phải em mà mãi bây giờ anh mới nhớ! – Trường Giang vừa nói vừa cười tươi.

Nó ngờ ngợ một chút thì chợt reo to như vừa vớ được của quý =.=” :

-Anh Ken....! Có phải anh Ken ngày xưa ở cạnh nhà Dâu hok? - Nó mừng quính lên. – Nhìn anh sao khác thời con nít quá vậy nè...nhận hok ra luôn á hihi.

-Đi ăn gì nha! Anh em mình nói chuyện cho đã .

-Dạ - nó cười tí mắt quay sang Minh Thy đang bị bơ nãy giờ. – Cậu nói anh Quốc về trước nha, khỏi đợi mình, hok cậu đi với anh lun cho vui. Lát gặp cậu sau nha bái bai...

-Ồ...lại nữa à. “keke thôi kệ dc gặp anh Quốc là mừng ời ^^”

Hóa ra Trường Giang là bạn thuở nhỏ của nó. Hai đứa cũng thân nhau giống Quốc với Thy vậy đó. Trong xóm không ai dám bắt nạt nó cả, vì có Trường Giang, Trường Giang bảo vệ nó.

Cho đến một ngày nọ ba mẹ Trường Giang li hôn, cậu bé ủ rũ suốt, Bánh Dâu cũng buồn cho cậu, nó rón rén đến bên an ủi .

“Bé Dâu lúc nào cũng cần anh bảo vệ mà giờ đã lớn rồi à. Biết quan tâm người khác nữa cơ đấy.”

“Anh Ken ko được buồn, anh mà buồn ai bảo vệ Dâu”

Rồi cậu bé phải theo mẹ ra Hà Nội sinh sống... Ba mẹ Bánh Dâu cũng chia tay. Nó khóc nhiều, nhưng chẳng còn anh Ken đến dỗ dành nó nữa. 10 tuổi nó học cách tự bảo vệ mình như anh Ken đã bảo vệ nó. 14 tuổi ba nó tái giá, nó bắt đầu cuộc sống tự lập.

Đó là những hồi ức của nó về Trường Giang, về tuổi thơ mình.

Hai đứa nói chuyện khá lâu trong KFC. Nó kể cho Trường Giang nghe chuyện bị đại long công chúa bắt nạt, chuyện làm sao mà nó ở nhà nhỏ Thy, chuyện mà nhỏ Thy có ông anh đáng ghét tên là Minh Nhật.

-Minh Nhật? Có phải Minh Nhật lớp 12A3 trường mình ko em?-Giang hơi ngạc nhiên.

-Dạ đúng đó anh. Anh biết anh ta à?

-Cậu ta ngồi cạnh anh chứ đâu. Để anh bắt nạt lại hần trả thù cho Dâu hen. Hehe.

Quả thật trái đất này tròn. Đến giờ nó vẫn thấy sao cái chân lý ấy đúng quá... Nó được Quốc giải vây khỏi đại long công chúa, được Minh Nhật cứu mạng 2, 3 lần, có nhỏ bạn thân tên là Minh Thy, cả 3 đều biết nhau từ nhỏ. Giờ thì bạn chung xóm ngày xưa của nó lại ngồi gần tên “bệnh hoạn” Minh Nhật. Nó hơi buồn cười với mớ bong bóng này nhưng cũng thú vị thiệt.

3h30 sau khi KFC và chè cháo no nê, Trường Giang chở nó về trên chiếc honda tên gì đó mà nó không rành cho lắm. Có một chiếc ô tô mới từ nhà Minh Nhật chạy ra, bắt gặp nó. Ai đó ngồi bên trong vô cùng tức giận, là Hạ Nhi.

-Đến nơi rồi, em ở đây nè Ken.-Nó chỉ căn biệt thự sang trọng .

-Nhà bự quá ta! Coi chừng tối gặp ma đó nha hehe – Trường Giang trêu .

-Thì nhà tên Minh Nhật lớp anh đó. Em ở ké vậy cũng ngại lắm. Ba em hứa sẽ chuộc lại nhà cho em, khi nào đc em dọn đi liền .

-Ừ nhớ cẩn thận đó! Minh Nhật mà bắt nạt em thì cứ gọi anh hén. Em vào nha ik! Bye á.

-Dạ bye anh!

Hôm nay hai đứa đều vui, một niềm vui lớn. Nó lên phòng nằm suy nghĩ mà cứ cười toe toét. Trường Giang xuất hiện làm trong nó có cái gì đó, cái gì đó khiến nó bao nhiêu năm rồi mới vui như thế. Chắc có lẽ nó quá thân với Trường Giang, nó luôn ước có một người anh trai và Trường Giang thì hội đủ các yếu tố trở thành anh trai nó.

-Này cô tên Bánh Dâu à?

Nó đang ngồi mơ mộng xa xăm thì bị Minh Nhật “làm phiền”

-Anh đúng là ma là quỷ mà! Sao vào phòng con gái mà ko gõ cửa? – Nó la ó – Bộ muốn chết hả?

-Cô này vô duyên. Nhà tôi, tôi muốn đi đâu là quyền của tôi, mắc mớ gì phải gõ cửa.

-Anh....

-Mà thằng đó là bạn trai cô à? Nó ngồi cạnh tôi, xấu hơn tôi nhiều, vậy mà cũng yêu.

“Trời sao anh ta ngày càng bệnh hoạn vậy.....help...help...”

-Là bạn thân của tôi >” -Nhanh mà xuống nấu ăn cho tôi. Ko thì cô ra đường mà ở. – Hần cố nói lớn .

“Lúc nào cũng ra đường mà ở, chắc mình chết sớm với tên cà tàng này quá : (“

Tại một căn biệt thự khác, Hạ Nhi đang rất tức giận.

-Trường Giang nói bạn học võ mà đi với con nhà quê đó à? Chẳng lẽ mình ko bằng con nhỏ đó sao? Tức quá đi mất. Rồi chuyện ông Nhật mới kể nữa, con nhỏ đó ở nhà ông?? Định ve vãn Minh Nhật rồi còn cả Trường Giang của mình à? Tao sẽ ko tha thứ ày đâu. Mà sẽ biết thế nào là lợi hại của Hạ Nhi này, một khi tao muốn thì khó ai mà cản được

Reng...reng....chuông điện thoại Hạ Nhi vang lên .

-Alô, Nhi nghe. -Giọng đồng đánh .

-Tui Hoài Anh nè, hộc nhớ sao ?

-Ừa bà Anh, sao hôm nay rảnh rồi gọi tui đó?

-Chán quá bà ơi, ở bên đây tui mới bị đuổi học vài tuần nữa tui về Việt Nam quá. Dạo này Minh Nhật sao rồi bà? Qua đây mới thấy chỉ có anh ta là quan tâm tui thật lòng.

-Bà gọi về hỏi thăm tui hay hỏi thăm ông Nhật? Ngày xưa bà quyết ko yêu ông vì cái lí do ông ko quây như bà mà, rồi bà bỏ wa Mỹ du học. Giờ sao lại hỏi ?

-Thì giờ tui mới thấy tiếc, tự nhiên tui thấy nhớ anh ta .

-Nhớ thì về lẹ đi ! Ko thì bà sẽ bị một con nhỏ quê mùa hót tay trên. Lúc đó đừng có mà khóc lóc.

-Con nào ? Bà nhớ ngăn chặn nó dùm tui, giờ tui muốn Minh Nhật là của tui!

-Không dừng lại ở Minh Nhật của bà, nó còn ve vãn cả người tui thích .

-Gi ? Con nhỏ này lấu vậy. Đợi tui về xử nó với bà. Bà nhớ giữ bí mật chuyện tui về nước nha! Tui muốn Minh Nhật bất ngờ.

-OK.

-Dậy chưa nhóc? Nhớ là hôm nay đi leo núi đó !-SMS từ Quốc .

Nó còn đang ngái ngủ lắm. Mới 6h sáng, mà lại là chủ nhật nữa Nó uể oải thức dậy, diện một bộ đồ ko thể sporty hơn. Nó tự hỏi sao Quốc ko rủ Minh Thy hay ai khác mà lại rủ nó. Nó ghé phòng Minh Thy, gõ cửa mãi mà ko ai trả lời . “Chắc Minh Thy ngủ say quá”. Hok biết nó đi với Quốc Minh Thy có giận nó hok nữa. “Thôi kệ chắc hok sao, đi chơi như bạn bè thôi mà”

...

-Hello - ^^

Trời, 3 người đang đứng ngoài sân đợi nó, Minh Nhật, Quốc và Minh Thy. Nhìn ai cũng tươi roi rói, chỉ có nó là còn đang vật vờ vì ngủ chưa đã =.=”.

-Này tớ mới sang gọi cậu nhưng hok thấy trả lời, tưởng cậu đang ngủ say! – Nó ngơ ngác nói với Minh Thy.

-Hihi... Giờ tui mình đi ăn sáng rồi đi sắm sửa mấy vật dụng linh tinh, đồ ăn, thức uống. Anh 2, giao Bảo cho anh đó ^^.

“Hơ sao lại giao mình trong đây, chóng mặt với mấy người này”

-Ông Quốc, cầm chạy xe thắng gấp nha! – Minh Nhật luôm luôm Lê Quốc, Quốc nhăn răng cười trừ. – Lên xe đi Bánh Dâu còn đứng đó làm gì !

Minh Nhật gọi nó là Bánh Dâu, nghe lạ quá, tên nó cơ mà, sao nó cảm thấy ngơ ngồ thế không biết, chắc là vì nó được nói ra từ một thằng nhóc “cà chớn” như Minh Nhật. Minh Thy với Quốc cũng ngạc nhiên. Nó hơi buồn cười xen chút ngượng nghịu. Cả bọn sắp phóng xe đi thì...

-Bánh Dâu! – Cả bọn đều ngoái đầu lại, đó là Trường Giang .

-Ừa anh đi đâu đó?

-Định qua rủ em đi suối tiên chơi, tự nhiên anh nhớ hồi đó em hay bắt anh dẫn đi suối tiên :”>-[gãi gãi đầu].

-Ui đi suối tiên hả? Em thích suối tiên! Nhưng hôm nay em có hẹn đi leo núi ời nè. –Nó tiếc hùi hụi .

-Hay anh đi với tụi em luôn nha! – Minh Thy mở lời đề nghị.

-Ok liền ! – Giang vui vẻ đồng ý.

Minh Nhật chợt biến sắc, cứ hằm hằm. Suốt buổi mua sắm Bánh Dâu mãi nói chuyện, cười đùa với Giang mặc cho Minh Nhật đang tức giận thế nào.[Haha ghen rồi sao]. Ra khỏi siêu thị hẳn ta vội kéo nó lên xe phóng cái vèo ko đợi ai.

-Này anh làm gì mà chạy nhanh thế? Dừng lại đi, tôi muốn đi với anh Giang. – nó nói lớn.

-Ko đc cô phải đi với tôi .

-Anh đúng là đồ điên mà! Vậy thì chạy chậm lại đi. Tôi chưa muốn chết .

Minh Nhật thắng cái két...nó ngã nhào về phía trước.....”>...[chết chưa keke].Nó đỏ mặt chẳng nói thêm dc lời nào. Một lúc sau thì Minh Nhật lên tiếng.

-Thích đi suối tiên à?

-Ừ.

-Vậy tuần sau đi với tôi !

Nó im lặng...

-Ko nói gì là đồng ý rồi đó nha !

-Ờ...

-Đồng ý rồi đó.

7. Chương 7

7

.

Ở điểm leo núi đã hẹn,

Bánh Dâu và Minh Nhật ngồi đợi mọi người vì lúc này Minh Nhật bỏ xa 3 người kia quá. Mà cả hai thì cứ ngượng ngùng chẳng ai nói với ai được câu nào.

“Hây da”

Cuối cùng thì cả ba đã có mặt .

-2 người làm gì mà chạy nhanh dữ vậy? Tưởng lạc lun rồi chứ. - Quốc hỏi .

-Thôi zô mua vé đi ông hỏi nhieu quá! - Minh Nhật giục .

...

Nó ngược nhìn đỉnh núi cheo leo, sao mà đoạn đường gian nan quá vậy nè làm sao mà nó leo lên nổi đây T_T. Nó đòi đi cáp treo nhưng cả bọn bắt leo mới vui, lượt về sẽ đi cáp. Nó ngao ngán trong khi ai cũng hăm hở. Nó bắt đầu lê từng bước chân ịch ạch lên núi. Chốc chốc nó lại uống nước lia lịa.. “Đuối quá”. Cứ đi dc một đoạn là nó lại bị tụt về phía sau cả khúc làm Minh Nhật phải chạy lại kéo nó lên, Trường Giang cũng tính làm thế nhưng hình như anh ta chậm chân hơn Minh Nhật thì phải. Kể cũng tội nghiệp Giang thật ! Quốc với nhỏ Thy thì vừa đi vừa chụp hình búa xua, cười đùa vui vẻ...

Bống.....rắcccccc....

-Á.....-nó la lên.

-Có sao ko? - Minh Nhật và Trường Giang đồng thanh. Quốc với nhỏ Thy cũng quay lại nhìn.

-Huhu....chân em...

-Bị trật gân rồi, cô đi đứng kiểu gì thế hả ? Đúng là ngốc mà. - Minh Nhật cau có trong khi nó đang khóc lóc.

-Có đau lắm hok Dâu ?

-Chắc phải đưa cậu ấy xuống đi bác sĩ quá! - Minh Thy tỏ vẻ lo lắng.

-Anh đưa em đi bác sĩ nha! - Trường Giang đề nghị. Nó chưa kịp trả lời thì Minh Nhật vội lên tiếng .

-Ko, tôi đưa cô ấy đi, xe tôi chạy nhanh hơn. Mọi người ở lại chơi vui vẻ nha - Nói rồi Minh Nhật công nó đi luôn mà ko để ai nói thêm lời nào. Trường Giang đứng ngậm ngùi nhìn theo, cả 3 tiếp tục cuộc hành trình. Nó thì chẳng bận tâm điều gì nữa cứ khóc huhu lo cho cái chân của mình.

-Cô đúng là ngốc thiệt mà !

-Ngốc gì chứ? - HuHu

-Đi cũng ko xong.

- :((

-Giống con nít quá!

-Thì tôi là con nít mà :((...

- ;)) - Minh Nhật cười, lần đầu tiên nó thấy hấn ta cười như thế. Ko phải là giọng cười hả hê như những lần chọc ghẹo nó trước đây. Tự dưng nó thấy mình run lên đến lỵ. Nó bất chợt không máu cũng không khóc la nữa, chỉ lặng yên bối rối nhìn băng quơ về phía xa xa.

-Đỡ đau chưa? - Minh Nhật vẻ ân cần.

-Cũng đỡ nhieu rồi.

-Nhớ uống thuốc đúng theo lời bác sĩ dặn đó!

-Lát về tôi sẽ trả lại tiền cho anh.

-Khỏi trả.

-Nếu ko lấy tôi dọn đi nơi khác ở.

-Đừng! Tôi lấy.

Minh Nhật chở nó trên chiếc honda của anh vòng quanh đầu đó ở trung tâm thành phố.

Nó thấy buồn cười Minh Nhật ghê. Sự thế đã đổi thay rồi sao? Một người cứ suốt ngày đòi đuổi nó ra đường mà ở giờ lại sợ nó bỏ đi. Hóa ra Minh Nhật cũng ko đáng ghét cho lắm, ko lạnh lùng mà cũng chẳng cà tưng. Hấn quan tâm nó nhiều - điều mà nó chưa hề tưởng tượng lấy. Ngay từ lần đụng độ đầu tiên, hấn đã ở cạnh nó trong bệnh viện, ngủ gật đi bên giường bệnh của nó. Mang sữa cho nó khi cứu nó từ hồ bơi... Lo sốt gió khi thấy tay nó bị phỏng. Và vội giành đưa nó đi bác sĩ khi nó bị trật chân. Liệu Minh Nhật có thật sự quan tâm nó, liệu...hấn ta có chút xịu xịu tình cảm nào với nó hay không ??? Hay là chỉ như đứa trẻ ham muốn món đồ chơi mới rồi sau đó lại chạy theo một món đồ chơi mới hơn ?

“Suy nghĩ vớ vẩn quá Bảo à !”

Kết...

Nó giật mình ngược nhìn Minh Nhật đang dừng xe trước một nhà hát, trông to lắm. Nhà hát có tên tiếng Nga hay tiếng Pháp gì đó làm nó đọc mãi mà không ra.

-Anh đưa tôi đến đây làm gì? -nó ngạc nhiên hỏi .

-Vào đi rồi biết.

Minh Nhật dìu nó vào trong.

Wow ! Nhà hát rộng quá cơ, cái sân khấu chắc là cái to nhất mà từ trước tới giờ nó từng thấy. Mấy cái ghế của khán giả thì cứ như là ghế của giám đốc. Có bao nhiêu cái hết nhỉ ? Độ đâu chừng mấy ngàn cái quá. Lần đầu tiên nó mới vào một cái nhà hát sang trọng thế này ! Minh Nhật dìu nó lên sân khấu, nơi có một chiếc piano đã được đặt sẵn. Sao tim nó sao đập mạnh dữ vậy nè “Minh Nhật định làm gì đây?”. Hắn tiếp tục dìu nó lại cạnh chiếc đàn đờ nó ngồi xuống hướng bên phía khán giả rồi hắn ngồi bên trong cạnh nó . . .

-Tặng cô một bản nhé!

Nó gật đầu, hơi ngượng. Tim cứ đánh trống trong lồng ngực. Minh Nhật đàn, bài gì đó mà nó cũng mù mờ luôn, chỉ thấy là đôi tay anh ta thật điêu luyện và giai điệu bản nhạc ấy nghe du dương lắm! Nó chăm chú lắng nghe, ko biết do bản nhạc ấy hay thật hay là do Minh Nhật đàn tặng nó. Nó lại run bật lên lên một niềm vui khó tả.

-Muốn tôi đánh bài gì nữa ko ?

-Love Story nha !

...

Minh Nhật đánh xong rồi mà sao trong đầu nó cứ vang mãi giai điệu ấy. Nó nhìn Minh Nhật, cười nhẹ nhưng lòng thì thật sự đang rất toe toét...

-Hay hok?

-Ừm hay...;))

Rồi bỗng hắn ta đứng phắt dậy, vòng ra phía sau nó, cầm tay phải nó đánh lại những nốt trong bản Love Story. Gì thế này ! Người nó chợt như đông cứng lại. Mắt nó trợn ra như vô hồn... Tim nó đập nhanh đến độ muốn vỡ vụn ra ...Oa...oa... Nó nghĩ những cảnh thế này vốn chỉ có trên phim thôi chứ ! Sao hôm nay chính nó lại được nếm trải thế này... Nó chết vì ngất mất thôi...((

Đã vậy đến hết bài, Minh Nhật còn nhảy xuống hàng ghế khán giả vỗ tay bốp bốp...“Buồn cười anh ta quá” - Nó khúc khích trong khi hắn ta tươi rói.

-Cỡ hơn hai tháng nữa tôi dự chung kết festival Piano học sinh - sinh viên. Bánh Dâu đi cỗ vũ cho tôi nha!

-Tôi đi thì có ích gì cho anh chứ?

-Thấy cô tôi sẽ thi tốt hơn.

-Sao lại thế chứ !?

-Ko nói nhieu, cô phải đi đó, ko đi tôi đuổi cô ra đường ở. !

“>” Nó nhăn mũi đồng ý.

Sáng nay Minh Nhật sang phòng nó, vén màn cửa sổ ra làm nó mất khúc cuối của một giấc mơ đẹp “tiếc quá”...

-Dậy chuẩn bị đi học nhanh lên, con gái gì mà ngủ bạo quá!

-Lại vào phòng tôi mà ko gõ cửa à >” -Gõ mãi mà có ai thèm nghe, lẹ mà xuống đi học cùng tôi! Tôi đợi ở dưới đó.

Minh Nhật rời phòng nó. Ngại quá, trước giờ nó vốn không thích đi chung xe với Minh Nhật và Minh Thy dù Minh Thy cứ bảo nó đi cùng hoài. Việc nó ở nhờ nhà nhỏ Thy là quá to tát rồi, nó không muốn cậy nhờ Thy thêm nữa. Quốc thì khác, nó xem Quốc là bạn thân nên có đi cùng anh ta đôi ba bữa cũng chẳng sao với nó cũng chẳng có nợ anh ta nhiều như Minh Thy. Nó xuống nhà, Minh Thy đã đi học trước. Minh Nhật

đứng ngoài sân đợi nó cạnh bên là một chiếc xe đạp martin @ màu bạc trắng @_@. Minh Nhật định chờ nó bằng xe đạp à? Nó có nhìn nhầm ko?

-Nhanh đi còn đứng đó làm gì nữa!

-Ồ...anh....- nó ngơ ngác.

-Bộ chưa thấy ai đi xe đạp bao giờ à? Lên xe .

Minh Nhật đeo nó chậm chậm trên chiếc martin. Nặng sớm khê len nhẹ vào đôi mắt tròn xinh của nó, gió sớm miên man ru bỗng bành mái tóc xỏa buông dài... Nó ngồi khép nép ngượng ngịu ôm chầm lấy chiếc cặp táp vuông vắn màu đen. Minh Nhật hình như cũng đang phờ phới lắm, hắn ta vừa đi vừa huýt sáo bài gì đó suốt...

-Gần tới trường rồi anh dừng lại đi, tôi đi bộ vào.

-Sao lại đi bộ?

-Thì mắc công những vệ tinh của anh làm phiền tôi.

-Cứ đi với tôi ko có gì phải sợ!

“Hixhix kì này tiêu mình thật rồi :((...bọn đại long công chúa mà thấy là ko bỏ qua đâu ... Chết với tên Minh Nhật này mất :((“

Minh Nhật dựng xe vào bãi. Rồi hắn ta quay lạinắm tay nó...

...

“Thình....thình...thịch...”

Nó run vì hai lý do, một là do cú nắm tay quá đổi bất ngờ ấy, hai là vì sợ cả trường đang dồn hết mọi sự chú ý, tập trung, ganh ghét, đố kị...bla...la.... về phía nó. Nó cố kéo tay ra nhưng Minh Nhật nắm chặt quá.

-Này buông tay tôi ra! Anh làm cái trò gì vậy ?

-Cô nói nhiều quá, im lặng và đi theo tôi, ko thì tôi đuổi cô ra khỏi nhà .

Nó đành im lặng cuối mặt cúi đầu bước theo hắn ta như một con búp bê T_T. Minh Nhật còn dẫn nó ra về đứng trước lớp chờ hắn ta để bảo đảm rằng nó ko bị ai quấy rối. Nó biết sớm muộn gì cũng bị đại long công chúa làm phiền thôi, Minh Nhật có theo nó được 24/24 ko >”

Lớp 12A3

-Ông thích nhỏ đó à? – Hạ Nhi hỏi hắn .

-Ừh!

-Sao lại là nó?

-Vì tui thích .

-Ông... Thế còn Hoài Anh ?

Minh Nhật có vẻ hơi thót tim khi nghe cái tên ấy. Hắn ngược nhìn Hạ Nhi rồi lặng thinh mặt cuối gằm.

-Hoài Anh sắp về Việt Nam luôn đó. Bã nói bã nhớ ông, bã nhờ tui giữ bí mật muốn ông bất ngờ. Ông coi tính chuyện nhỏ kia đi !

Hạ Nhi bỏ về bàn, Minh Nhật ngồi bất động suy nghĩ mông lung mà cũng chẳng biết rõ mình đang suy nghĩ gì ...

Giờ ra về, hắn đi một mạch ra bãi giữ xe, mãi suy nghĩ về Hoài Anh mà quên mất có một người đang đứng đợi mình.

8. Chương 8

8.

Lớp Bánh Dâu về hết rồi, Minh Thy cũng về với Quốc, nó đứng ngóng hân ta mãi, sân trường càng lúc càng thưa dần. Nó lại quên mang điện thoại nữa chứ, rõ hậu đậu mà !

“Chán quá, đợi tí nữa xem sao”

-Ê tui bay coi con nhỏ nhà quê bị cho leo cây kia hahaha...

Thì ra là bạn đại long công chúa, nó hoảng vía, tuông bỏ chạy nhưng bị bao vây hết. Lần này đích thân nhỏ Hạ Nhi nói chuyện với nó, cô nàng bước ông ẹo lại gần nó khoanh tay cười nhếch mép đắc ý lắm.

-Mày tưởng Minh Nhật thích mày à? Mơ đi nghen cưng! Mày chỉ là thứ cho bạn tao vui đùa thôi. Tao còn lạ gì Minh Nhật. Tao nói ày biết, bạn gái của Minh Nhật ở bên Mỹ sắp về rồi, mày liệu hồn mà tránh xa Minh Nhật ra !

Nó vẫn cứ im lặng, Hạ Nhi tiếp tục.

-À còn anh Trường Giang của tao nữa, tao cấm mày ve vãn anh ấy, ko thì đừng trách sao tao ác.

-Trường Giang chỉ là bạn thân của tôi.

-Còn già mồm à? Tụi bay xử nó cho tao, tao về trước, nhớ tính sổ nó luôn zụ công viên Tao Đàn .

Liên một con nhỏ túm lấy tóc nó, chắc cũng là con lần trước. Một con khác đổ nguyên chai C2 lên người nó. Cả bọn cười ha hả... Nó vẫn đứng im đó, ko chống cự, ko khóc lóc, nó như cứ mặc cho đại long công chúa muốn làm gì thì làm. Đầu óc nó đang quay cuồng, vì một chuyện khác T__T.

Lúc đó tại nhà Minh Nhật. Hân thần thờ dắt xe vào nhà đầu óc vẫn còn mơ hồ đâu đâu.

-Ừa anh hai, Bảo đâu? Sáng nay anh chở Bảo đi học mà?

-Chết rồi, anh quên. – Hân như vừa tỉnh một cơn mê, vội lấy xe máy phóng cái vèo làm Minh Thy thêm lo lắng.

Ở trường. Sau khi có một trận cười no nê với nó, một con trong đại long công chúa tiếp tục lên tiếng :

-Phượng mày lấy điện thoại ra quay cảnh tụi tao đánh nó về nhà tung lên mạng cho thiên hạ xem chơi.

Bánh Dâu thì vẫn cứ đứng ì ra đó, mắt nó bắt đầu hơi ướt nhoe nhưng ko phải nó khóc vì việc nó sắp bị đánh... Vì việc khác, việc khác cơ...:(...

-Rồi ok, máy quay đã sẵn sàng, 1...2...3...action

-Thả cô ấy ra! Minh Nhật hét to. Bọn đại long công chúa khiếp vía chạy mất dép. Minh Nhật lại gần, nó đang khóc, hân nắm lấy tay nó, kéo đi.

-Buông ra ! – nó giận giữ

Minh Nhật vẫn cứ cố kéo nó đi.

-Tôi nói là buông ra mà!

Hân dừng lại, ko nói lời nào. Nó chạy mất hút với đôi mắt đỏ hoe ướt đầm...

Hân trở về nhà đúng lúc trời đổ mưa to, cũng may là về kịp, ko bị mắc mưa. Minh Thy vẫn ở phòng khách đợi nãy giờ, thấy hân trở về liền mừng quính lên rồi lại liền yếu xiu khi ko thấy Bánh Dâu đâu cả.

-Ừa Bảo đâu anh hai?

-Hả...? Bảo vẫn chưa về sao? Hai đứng ở trường lâu lắm mới về mà. Tưởng Bảo đi xe buýt về rồi chứ!

-Chết trời mưa rồi hai ơi! Có chuyện gì mà hai hok chở Bảo về vậy?

-Chuyện dài lắm, giờ hai đi tìm Bảo cái, lát kể, Bảo có về thì gọi hai. Lấy xe bác Mẫn ơi !

.

“Bảo ơi, em đang ở đâu? Trời ơi sao mình lại ngốc thế? Bảo mà bị gì mình biết phải làm sao! Nhật ơi là Nhật”

-Bác Mẫn chạy xe chậm chậm con nhìn ven đường coi có Bảo ko?

-Gần đến trường lại rồi mà sao vẫn chưa thấy Bảo đâu hết vậy....

.....

-Bác Mẫn, Bảo kìa, sao lại đi dưới mưa chứ! Tấp xe vào dùm con .

Minh Nhật cầm dù cuống xe chạy đến nó. Nó bước như người vô hồn, quần áo, cặp sách ướt mẹp hết thủy. Nó vẫn còn khóc, khóc nhiều hơn là đằng khác. Trong sâu thẳm trái tim, Minh Nhật chợt cảm thấy một cơn đau nhen nhói.

-Sao em ko tìm chỗ trú mưa? Giận anh thì cũng ko đc tự hành hạ mình thế chứ !

-Tôi ko giận anh, anh tránh ra cho tôi về.

-Ko đc, em lên xe cùng anh nhanh lên!

-Đã bảo là tránh ra cơ mà!

-Bảo....Bảo....

Bánh Dâu toan bước đi thì ngã nhào, may mà Minh Nhật đỡ kịp, nó ngất rồi, Minh Nhật vội bế nó lên xe. Trời nó nóng quá! “Tất cả là lỗi của anh, Bảo ơi anh xin lỗi! Đừng làm anh sợ mà!”

Bánh Dâu nằm bất động mê man sốt cao cả buổi chiều. Trường Giang và Quốc đến, ai cũng lo lắng cho nó.

-Cậu đã làm gì mà bé Dâu ra nông nổi này? – Trường Giang hầm hầm.

-Tôi quên chở Bảo về làm cô ấy bị đám Hạ Nhi bắt nạt.

-Bé Dâu mà có bị sao tui ko tha ông đâu Nhật! Từ nay ông khỏi phải chở Dâu đi học nữa ! Tui sẽ chở.

Minh Nhật ko thể phản kháng vì chính hắn gây ra sự việc này mà. Hắn nhìn nó lòng đau nhói.

Trời chập tối, nó hạ sốt rồi kìa, Quốc cùng Giang ra về phần nào an tâm chút chút. Minh Nhật vẫn ngồi cạnh giường nó, ko màn ăn uống, Minh Thy thì phải đi học thêm đàn ca múa gì đó. Hắn nắm lấy tay nó ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

...

Đầu nó đau quá, mắt nó sưng húp, người nó sao uể oải vậy, chuyện gì đã xảy ra với nó ? Minh Nhật lại ngủ gật cạnh giường nó hixhix....nó thấy ghét hắn quá T_T ! Nó ngồi dậy rút mạnh tay ra khỏi bàn tay hắn làm hắn giật mình tỉnh giấc.

-Em tỉnh rồi à? Em làm anh lo quá! Hix

-Tôi là gì mà anh phải lo? Khuya rồi anh về phòng ngủ đi mai còn đi học.

-Hix...anh xin lỗi...

-Ko sao. Anh về phòng đi, tôi ko muốn nói chuyện nữa.

-Bảo em đừng vậy mà! Em biết anh sợ lắm khi nhìn em nằm lì bì trưa giờ không !?

-Anh về mà lo cho bạn gái mình đi T_T!

-Bạn gái nào?

-Chị ấy! Ở Mỹ gì đó, ko phải 2 người sắp được đoàn tụ sao. Đừng đem tôi ra làm trò đùa T_T...Hixhix – Nó thút thít .

-Cô ấy ko phải là bạn gái anh và chưa bao giờ là bạn gái anh... Em hiểu lầm rồi Bảo...

-Tôi ko muốn nghe gì hết. Anh đi đi....T_T

Minh Nhật ko lí giải thêm.....

Hắn ta bắt ngờ kéo nó lại gần.....

Nhanh như chớp.....

Đặt lên môi nó một nụ hôn.....

Nó như bị điện giật, tay chân đông cứng, nó thấy khó thở quá, tim đập mạnh nữa..... Á...á.....first kiss của nó.....

-Anh làm gì vậy ? – Nó đỏ mặt đẩy Minh Nhật ra xa .

-Anh...xin lỗi...-Minh Nhật bỏ về phòng với vẻ buồn bã.

Đêm đó hai đứa đều ko ngủ đc. 1st kiss của nó đã bị Minh Nhật cướp mất rồi sao T_T . Nó thấy ghét hẳn quá T_T... Huhu... Tại sao hắn ta lại có thể hạnh động một cách nông nổi thế cơ chứ. 1st kiss của nó, 1st kiss mà nó luôn mơ sẽ được trao cho hoàng tử của mình trong một khung cảnh nên thơ nhất lại ra nông nổi này sao T_T ? Chớp nhoáng và đầy choáng ngợp... Huhuhu...

Lại thêm một đêm dài đầy ác mộng đến với nó.

Kể từ hôm ấy nó ko thêm nói chuyện với Minh Nhật, nó làm mặt giận dù trong lòng thì khó chịu lắm. Trường Giang hay tới rước nó đi học, Minh Nhật nhìn theo tức tối.

Lớp 10A1, 15ph đầu giờ, Dung lớp trưởng gõ bàn bộp bộp.

-Cả lớp chú ý! Cuối tháng này hội học sinh hoàng gia có tổ chức một party mừng Noel. Vé đợt một chỉ bán cho các bạn nam và mấy ông bị bắt buộc mua 1 cặp. Sau đó các ông có nhiệm vụ đi mời một bạn nữ tham gia party cùng mình. Vé đợt hai sẽ bán sau 2 tuần ấy girl hok đc mời hehe. Ai muốn mua đăng kí tui nha!

Cả lớp nhón nháo lên. Nó thì chẳng có tâm trạng chú ý đến .

-Hok biết cậu sẽ nhận lời mời của ai đây ha Bảo? – Minh Thy coi bộ hơi thắc mắc.

-Ai là ai chứ - nó hững hờ.

-Thì hai mình hay anh Giang?

-Ồ...tớ chẳng đi với ai cả.

-Hok đc, cậu phải đi! Minh năn nỉ đó.

-Để tớ suy nghĩ =.=”

—

Về đến nhà rồi, hôm nay hơi căng thẳng với bài vở trên trường. Nó đóng cửa phòng nằm ạch xuống giường suy nghĩ mông lung. Nó đã nhận đại vé mời party của Trường Giang nhưng sao nó cứ muốn chiếc vé ấy là của một người khác chứ!? Nó sao thế này? “Bực bội quá, đi với ai chả đc”. Nó xoay người, ôi có một hộp quá bé xinh bên cạnh nó này giờ nè. Tò mò quá, nó vội mở ra xem, là một chiếc kẹp tóc hình nơ màu hồng xinh xắn. Có thiệp nữa nè, mở ra xem thôi. Sao nó hồi hộp quá à hí hí.

“Xin lỗi Bánh Dâu! Đừng giận và hiểu lầm anh nữa nghen! Đi party cùng anh nha! Kí tên Minh Nhật”.

“Huh ? Của Minh Nhật sao ?”

Tim nó nhảy múa loạn xà ngầu. Nó muốn cười đến toét cả mang tay nhưng cổ giả bộ chỉ cười mím mím ^0^. Tự nhiên nó thấy mừng hóm dù đang giận hằn nhiều. Mà chết nó lỡ nhận vé của Trường Giang rồi phải làm sao đây T_T...

Suốt mấy tuần liền nó cũng chẳng gặp được Minh Nhật, hần sắp thi học kì rồi sau đó phải thi chung kết piano nữa chắc hôm rày hần vất vả lắm. Sao nó thấy thương thương >” Tối hôm party đó, nó nằm ì trong phòng, vò đầu bứt tóc.

-Cốc...cốc...cốc...

-Ai đó?

-Thy nè, cậu xong chưa?

Nó mở cửa, nhỏ Thy há hốc mồm khi thấy nó còn nhếch nhác trong bộ đồ ngủ hoa hòe.

-Sao giờ này cậu chưa chuẩn bị gì vậy? 6h30 rồi

-Tớ ko biết đi cùng ai +__+

-Vậy thì đi cả bọn luôn, chịu chưa, cho cậu khỏi phải nghĩ. Tớ, cậu, anh Quốc, anh Hai với anh Giang ok?

-Ừ vậy đc đó +__+... Đợi tớ tí nha.

-Lẹ đó!

20ph sau, nó xuất hiện. Giống cô bé lọ lem mới đc bà tiên biến thành nàng công chúa @_@ trông nó mới dễ thương làm sao, nó xuống nhà làm ai cũng ngẩn ngơ. Nó còn kẹp cả chiếc nơ mà Minh Nhật tặng nữa. Sao tim hần bỗng thấy vui vui lạ thường ^^ . Cả bọn lên xe đến bữa tiệc. Sau một hồi đôi co giành giật chỗ ngồi thì nó la làng lên và quyết định 2 đứa con gái ngồi giữa, 3 thằng con trai ngồi sau. Nhức đầu với mấy người này !

Nó cầm hai tấm vé đi cái ào vào trong để trốn biệt hai tên ấy. Một cả người nó đứng ở một góc khuất ngấm nhìn mọi người đang vui vẻ. Hạ Nhi đang nhảy nhót gì đó trên sân khấu cùng đại long công chúa, chà dẻo quá! Mấy thứ đó nó chịu.

-Xin mới các bạn ột tràng pháo taybốp...bốp...bốp.... Và sau đây...một tiết mục nữa cũng đến từ lớp 12A3, tiết mục của anh chàng đẹp trai nhất trường..... Xin quý vị chú ý về sân khấu của chúng tôi Xin giới thiệu ca sĩ William Minh Nhật với bài hát I'm Your giành tặng cho bạn Đỗ Ngọc Bảo 10A1 ...

Bốp...bốp...bốp...

-Hú...húuuu.....

Đền ở đâu chiếu vào góc nó đang đứng, tía má ơi, chuyện gì đang xảy ra vậy.... Nó đứng như trời trồng, ko nhìn thấy ai dù mắt mở rất to

“...So I won't hesitate no more, no more

It cannot wait I'm sure

There's no need to plicate

Our time is short

This is our fate, I'm yours...”

Minh Nhật bước về phía nó, nắm lấy tay nó, kéo nó lên sân khấu, nó thì tiếp tục làm tượng trên T_T, mà công nhận hần ta hát hay thật cũng thích chứ bộ ^0^~

Trường Giang nhìn theo buồn hiu T_T trông cũng tội.

“...Well open up your mind and see like me

Open up your plans and damn you're free

Look into your heart and you'll find that the sky is yours

so please don't please don't please don't.

There's no need to plicate

'cause our time is short

This oh this oh this is our fate I'm yours

Oh I'm yours..."

-Hú.....bốp bốp bốp.....

Minh Nhật dắt nó xuống sân khấu tới cạnh bàn buffet, hấn ta gãi đầu hơi ngại .

-Anh hát dở hok?

-Cũng tạm - ;))

-Còn giận hok?

Nó mỉm cười lắc đầu.

-Kẹp tóc ai tặng mà đẹp quá!

-Ko biết của ai nữa thôi bỏ xuống.

-Ấy anh giỡn ^^! Ăn gì nha ?

Minh Nhật lấy thức ăn cho hai đứa, nó quay qua quay lại tìm Trường Giang, hix đâu mất tiu rồi T_T
"Mình thiệt là.....có quá đáng với anh Ken lắm hok ?"

...

Sau đây là chương trình khiêu vũ, mọi người bắt cặp với nhau nha, điệu Valse mở màn nào... Yà hú.....

-Tại hạ xin mạn phép nhảy với công chúa một bản đc ko ạ?- Minh Nhật làm trò, nó bật cười.

-Nhưng em hok biết nhảy.

-Đi theo anh là đc!

Hehe...khỏi phải nói là nó giẫm phải chân hấn suốt. Mà Minh Nhật thì cứ cương quyết là ko sao để đc nhảy cùng nó... Bao nhiêu giận hờn, bực tức của nó tiu biến đâu mất . Chưa bao giờ nó vui như lúc này.

===

Nó hoàn toàn hết giận Minh Nhật rồi, trái lại còn thân thiết hơn. Ngày nào cũng hấn cũng leo đèo theo nó đi học bằng xe buýt, có vài ngày Minh Nhật năn nỉ lắm lắm nó mới chịu để hấn chở đi học. Rồi chủ nhật nọ, Minh Nhật còn dẫn nó đi suối tiên như lời đã hứa. Hấn hí ha hí hửng đòi đi tàu lượn siêu tốc đầu tiên, dè đâu khi chơi hấn la ó quá chời +__+. Xuống tới nơi mắt xanh, mắt đỏ trong khi Bánh Dâu thì tỉnh queo. Nó cười hấn, sao mà cứ như trẻ con ấy nhỉ.

Hai đứa vào tiếp kì lân cung, lần này thì ngược lại, Bánh Dâu sợ chết khiếp ko quan tâm gì hơn là ôm Minh Nhật chặt cứng. Keke...

-Đi thêm lần nữa đi! – Minh Nhật vẽ khoái chí.

-Anh này.....-Nó ngượng ngừng giả bộ quay lưng đi :">...

Hai đứa chơi đủ thứ trò vui ơ là vui. Còn kéo nhau vào cả biển tiên đồng của con nít mà tắm nữa =.=". Xế chiều, Minh Nhật rủ nó lên đu quay ngồi ngắm cảnh rồi về. Nó đồng ý. Chà đu quay cao quá à! Bao giờ mới quay hết một vòng đây! Nó và Minh Nhật ngồi đối diện nhau trên chiếc đu quay khổng lồ. Nó ngắm thành phố xa xăm mà không dám nhìn Minh Nhật.....

...

Đu quay lên gần tới đỉnh rồi, Bánh Dâu tỏ vẻ thích thú hơn .

-Đẹp quá anh nhĩ!

...

Minh Nhật ngại ngùng nắm đôi bàn tay nó làm nó cũng biến sắc theo luôn :>...

-Bánh Dâu! Nói nghe nè!

Nó nhìn hấn :>..

-Lại gần đây, bí mật, phải nói nhỏ .

Nó tròn xoe mắt chồm tới để cho hấn thì thầm vào tai .

-@.@...aqdfdsfgfd...ơ...ư..... Tim nó lại đóng băng @.@..... Minh Nhật gạt nó..... Hấn ta lại kiss nó..... Thành.....thành.....thích..... Nó run bần bật.... Đúng lúc đó đu quay của bọn nó đang ở đỉnh :x...1ph...2ph...3ph...trôi qua...

-Anh thích Bánh Dâu! Làm bạn gái anh nha! - :>

-Nhưng...em còn nhỏ lắm...

-Mình chỉ thích nhau thôi mà! Sau này anh sẽ yêu em! Thề đó!

Nó ngại vẫn cứ cuối đầu.

-Nha em!

Bánh Dâu gạt đầu, Minh Nhật nhảy cẫng lên xem té. Hấn sang ngồi cạnh nó, lấy điện thoại ra tự sướng rồi cài hình nền cho cả hai. Tất cả như một giấc mơ với nó! Nó chợt ước phải chi giấc mơ này có thể kéo dài mãi....

9. Chương 9

Phần III : Đau thương và nước mắt

9.

Mỗi sáng nó thức dậy sớm đi học cùng Minh Nhật, khi thì bằng xe buýt, khi thì bằng xe đạp. Chiều chiều hai đứa ra cạnh hồ bơi học bài rồi vào xem Minh Nhật luyện piano.

Riêng về phần Hạ Nhi, hôm trước bị cả Minh Nhật lẫn Trường Giang hâm he đến vô cùng tức tối mà chẳng thể làm gì được.. Cô nàng còn hẹn Trường Giang đi cà phê rồi bị anh ta gài Phan Thanh đi dùm. Khỏi phải nói Hạ Nhi bị một vỏ điên người luôn.

Mọi chuyện cứ trôi qua êm đềm thế đấy! Cho tới ngày sinh nhật hấn ta.

Bữa tiệc diễn ra tại sân vườn nhà hấn, có dựng cả sân khấu và dàn nhạc hoành tráng. Chắc là tại vì sinh nhật thứ 18. Hấn diện một bộ sơ mi trông bảnh trai và lịch lãm vô cùng. Có vài người bà con và bạn bè đến, còn lại chỉ toàn là khách của ba hấn. Về Bánh Dâu, nó thật dễ thương với bộ đầm hồng nhạt chấm bi trắng đơn giản. Tóc vẫn buông dài và kẹp chiếc nơ hấn tặng. Quà Minh Nhật nhiều quá nên nó vẫn còn cất quà của mình trên phòng, định là tiệc tan rồi đưa. Nó đứng một góc với Minh Thy và Quốc. Minh Nhật thì bị ba hấn bắt ở yên bên sân khấu để lát làm lễ. Hix nó thấy tội mình quá!

Bắt đầu buổi tiệc rồi kìa, MC giới thiệu và hấn bước ra, đẹp trai quá nhưng hình như hấn không thích thú gì cho lắm, cứ nhăn nhó thế nào ấy. Nó đứng đây nè, ko biết hấn có thấy ko T_T. MC bắt hấn giới thiệu, thổi nến, rồi cắt bánh, bản Happy Birthday vang lên. Mọi người vỗ tay... Hấn vội gửi lời cảm ơn rồi toan bỏ chạy nhưng không được, hấn bị túm lại để chờ thêm một màn đặc biệt gì đó nữa. Khổ quá T_T.

-Xin cậu chủ nán lại sân khấu đôi chút ạ! Để mừng sinh nhật thứ 18 của cậu chủ, có một món quà hết sức đặc biệt dành tặng cậu, từ một người bí mật Music...

Nhạc nổi lên, một gói quà to ùng ùc đẩy vào. Mọi người chú ý, nó cũng tò mò.

“Chắc là gấu bông, hay tử lạnh hay tử quần áo.... Tào lao quá, chắc không phải đâu.”

-Mời cậu chủ khui quà ạ !

Minh Nhật làm theo chẳng hề hứng thú gì. Rút dây và mở nắp là xong. Hắn sẽ ðc tự do, thoát khỏi mớ bùi nhùi này .

.
. .
.

-Surprise !!!

-Xin trân trọng giới thiệu với mọi người, món quà đặc biệt này là tiểu thư Hoài Anh, con của chủ tịch tập đoàn tài chính “Thiên Long TBD”. Là vị hôn phu của cậu chủ Minh Nhật.

Một cô gái xinh đẹp chui ra từ cái hộp quà ấy? Cái gì mà vị hôn phu? Vậy là Hạ Nhi nói đúng sao, nó chỉ là trò đùa cho Minh Nhật ? Đúng, đúng thật rồi... Tim nó chọt nhói đau như vừa bị ai bóp làm đôi... T_T

Cô nàng này trông sành điệu lắm, ăn mặc hơi sexy một tẹo. Tóc cô ta búi cao để lộ bờ vai trắng nõn. Minh Nhật cũng bất ngờ. Nó lủi thủi lên vào nhà rồi lên phòng. Bên dưới Hoài Anh giữ Minh Nhật kè kè. Quốc với Thy cũng sinh lo. Nó thở dài, thấy buồn thì buồn thật nhưng ko muốn khóc. Nó thiết nghĩ sự thật nên cần được chấp nhận thôi. Nó là gì mà Minh Nhật phải thích? Một con nhỏ ko nhà cửa, gia đình, người thân, ba một nơi, mẹ một nẻo... Ko xinh đẹp mà cũng chẳng tài giỏi. Vậy thì làm sao lọt được vào mắt xanh của hotboy cơ chứ. +_+

Reang...reng...

-Dạ con nghe ba (T_T) – nó bắt máy .

-Dạo này con khỏe hok? Ở nhà bạn có thoải mái không con?

-Dạ con khỏe, gia đình bạn con tốt lắm ba.-nó với giọng nói ủ rũ

-Ba muốn báo cho con là người ta không inh chuộc nhà nữa rồi, ba xin lỗi, xin lỗi con nhiều Dâu à. Ba đang tìm thuê cho con một căn nhà nhỏ. Con ráng thêm mấy bữa nữa nha. Hàng tháng ba sẽ gửi tiền cho chủ nhà con cứ yên tâm.

-Dạ sao cũng ðc ba! Chúc ba ngủ ngon. Con chào ba.

Nó cúp máy cái rụp... Ba nó sắp thuê cho nó, cũng tốt. Nó sẽ xa Minh Nhật, sẽ sớm quên hẳn ta hơn... Hix...món quà nó chưa kịp tặng hẳn. Một tấm hình nhỏ của hai đứa trên ðu quay mà nó rửa ra từ điện thoại. Một chiếc nơ màu đen để đeo vào áo sơ mi. Một tấm thiệp nhỏ với dòng chữ be bé “Sinh nhật vui vẻ nhé anh yêu... Khi nào thi thì xài cái này, em ẽm bùa may mắn vào rồi đó!” Nó đem cất món quà vào góc tủ. Hix....T_T...

Cộc...cộc...cộc... Có người gõ cửa phòng nó, trong chớp nhoáng nó thầm mong là hắn. Nó mở cửa.

-Chào cô! Tôi vào ðc chứ?

-Mời chị.

Hoài Anh bước một vòng đưa mắt nhìn tứ phía.

-Ngày xưa, mỗi lần tôi sang đây chơi, tôi đều ở phòng này. Cô có thấy rèm cửa, bộ drap, khăn bàn với cả miếng lót chân đều là mẫu mà tôi yêu thích. Tất cả vẫn được giữ lại.

-Nếu chị vào đây chỉ để nói mấy điều này thì mời chị ra!

Hoài Anh bước lại gần, liếc nhìn nó .

-Đúng là như lời Hạ Nhi nói, mày cũng không vừa gì. Tao cảnh cáo mày, khôn hồn thì rời khỏi đây và tránh xa Minh Nhật của tao ra càng sớm càng tốt.

-Không cần chị phải nói tôi tự biết.

-Được lắm mày nhớ những gì mày nói đó.

-2 người làm gì ở đây vậy? – Minh Nhật ở đâu chạy đến.

-Ừa honey, nhớ em quá hay sao mà đi tìm vậy cưng. Em nghe Hạ Nhi nói bé Thy có nhờ bạn để thương nên muốn làm quen đó mà. Thôi mình xuống đi anh, hok ba mẹ anh lo.

Hoài Anh kéo Minh Nhật đi mà ko để hắn nói được thêm lời nào .

Nó cố kìm nước mắt, cười nhạt, Minh Nhật ngốc quá, sao lại bỏ mặc nó như vậy chứ. Nó thấy ghét hắn quá. Ghét hắn vô cùng. “Ước gì đây chỉ là mơ ! T__T”

Cộc...cộc...cộc...

“Hix ai vậy nữa”...

-Ai đó?

-Thy nè, cậu có sao hok ?

-Mình hơi mệt mình muốn nghỉ sớm ...

-Hix vậy cậu ngủ ngon nha ! Mai gặp.

Nó nói chuyện với Minh Thy mà chẳng buồn mở cửa. Nó gục xuống bên cửa vật lộn với hàng tá suy nghĩ, đầu nó muốn nổ tung, tai nó ù đi, mắt nó cay xè. Nó ngủ thiếp đi luôn với vài giọt nước mắt còn đọng trên khóe mi.

Phía dưới buổi tiệc đã tàn, Hoài Anh cũng đã về, Minh Nhật chạy vội lên phòng nó. Nó quên khóa cửa rồi, Minh Nhật bước vào, hok có nó trên giường “Trời”, nó đang nằm co rúm dưới đất. Hắn thấy có lỗi với nó, sinh nhật hắn mà hai đứa chẳng nói chuyện với nhau được một câu, hắn ngốc quá. Minh Nhật bế nó lên giường, lau giọt nước mắt kia cho nó, kéo chăn lại, đặt lên bàn nó một gói quà nhỏ xinh rồi về phòng. Trong lúc lui cui bế nó Minh Nhật làm rơi chiếc điện thoại từ túi quần, hắn không hề hay biết.

...

Lạnh quá... Trời dạo này trở lạnh hơn rồi...hắt xì... Nó rung mình thức giấc. Nó lên giường ngủ từ bao giờ thế. Hix...dậy sửa soạn đi học thôi! Nó có cảm giác vô cùng uể oải đến lạ thường hức...hức.... Lại có một gói quà nhỏ à ?

“Hix đừng nói là của Minh Nhật nha”.

Nó chậm chậm mở ra xem, là một chiếc nhẫn ! Nó ghét hắn >” Bên dưới Minh Nhật đã đợi nó cùng đi học từ lâu. Nó xuống mà chẳng thèm nhìn hắn, đi một lèo ra cổng mặc cho hắn ta chạy theo kêu la í ới.

-Em....đừng giận anh mà! Hoài Anh với anh chẳng có gì như hôm qua nói cả.

Nó tiếp tục bước đi ào ào.

-Em...

Nó vẫn làm lơ.

-Tại Hôm qua khách đông quá nữa mà cô ta cứ níu anh kè kè hok thoát đi đâu đc. Em...nói gì đi mà! Tha lỗi cho anh nha. Hôm qua còn nằm lăn lóc dưới đất. Ngốc quá!

-Ồ em có nằm dưới đất à ?

Minh Nhật bật cười .

-Chứ còn gì nữa .

-Sáng em thấy mình ở trên giường mà .

-Ngốc ghê đương nhiên là anh bế em lên rồi .

-Ai cần anh bế chứ.-Nó làm bộ rồi bước vội lên xe buýt, Minh Nhật theo sau và ngồi cạnh nó .

-Em...năm nỉ đó...đừng giận nữa. Anh sẽ giải quyết mọi chuyện rõ ràng với Hoài Anh.

-Chị ấy là gì của anh ? Khai mau !

-Thì đúng là lúc trước anh có thích cô ta, mà cô ta ko thích anh, tự nhiên giờ lại... Anh chỉ thích ăn Bánh Dâu thôi ! Ko thích món khác nữa đâu .

Nó buồn cười nhưng cố làm vẻ mặt lơ lơ.

-Xứk... Ai cho anh ăn em chứ ?

-Kệ , anh cho là được – Hấn nắm tay nó – Hok giận nữa nha ! Anh sẽ nói chuyện với Hoài Anh .

-Tạm tha cho anh đó - ;)) nó mỉm cười, vui quá à. Vậy mà Hạ Nhi cứ dọa nó. Nó công nhận mình cũng dễ bị gạt ghê. Mấy pha này thường thấy trên phim tình cảm đó mà, tự dừng lại không biết đường nhận ra gì hết.

- Mà em sắp hết bị anh dọa đuổi đi rồi đó .

-Em nói gì ? Ai cho em đi chứ ! – Minh Nhật hơi giận .

-Thì ba em bảo mà ! Sáng sang anh qua rước em đi học chịu chưa !

-Hixhix...chắc nhớ em chết mất huhu...

-Có xa em luôn đâu mà lo, người gì mà cứ như con nít á ;)) .

-Lâu lâu phải qua nhà anh ở vài ngày anh mới cho đi, ko anh bắt cóc em luôn. Mà nhần đâu sao hok đeo ?

-Sáng em giận anh nên hok thèm đeo. Lát về đeo :”>. Thôi vô trường đi anh.

-Còn sớm. Ghé cái shop cạnh trường tí anh muốn mua đồ.

Minh Nhật kéo nó xuống xe, móc một chiếc điện thoại khác ra gọi.

-Alô, chị Mỹ hả ? Dậy mở shop, tôi muốn mua đồ. Minh Nhật con ông Trần đây.

-Dạ..dạ...cậu chủ đợi tí ạ.

-Anh, sao ăn nói kì lạ vậy, nhớ gì hok ?

-Ý anh wên, sorry baby ^^ hihi zô em.

Minh Nhật lựa một chiếc áo khoác, dễ thương chưa, có tai thỏ phía sau mũ trùm đầu nữa.

-Cái này đẹp hok em ?

-Ồ...ừ...cũng đẹp đó anh .

-Em thích hok ?

-Ồ sao lại hỏi em ?

Minh Nhật ko trả lời nữa, hấn ướm lên cho Bánh Dâu, ngẩng ngẩng, ngía ngía...

-Hợp...hợp... Chị Mỹ, em lấy cái này, tiền nè chị, khỏi thôi.

Hấn lại kéo nó đi T__T

-Trời dạo này lạnh lắm, mặc thêm áo vào. Anh hok muốn ăn Bánh Dâu mà bị dính virus cảm cúm hay gì đâu. Nó ngượng ngùng nhưng lòng ngập hạnh phúc :”>...

. . .

Hoài Anh đang lục lọi gì đó trong phòng Minh Nhật .

“Cái này hay đây” – Cô ta tìm đc thứ gì và có vẻ vô cùng đắc ý.

. . .

-Lên phòng thay đồ đi rồi xuống ăn cơm, lẹ đó ! – Minh Nhật nói nó – Nhớ đeo nhẫn zô nghe hok !

-Biết rồi mà ^^

Nó về phòng, lòng ngập tràn niềm vui. Treo chiếc áo khoác Minh Nhật mới tặng nó lên thật cẩn thận. Nó hí ha hí hửng. Trong khi đó Minh Nhật xém ú tim khi thấy Hoài Anh đang sắm se phòng mình.

-Em làm gì ở đây ?

-Honey...đi học về rồi hả...nhớ cưng quá. Em đói ời mình xuống ăn cơm anh !

-Hoài Anh – Minh Nhật nghiêm nghị. – Em đừng đùa kiểu đó nữa .

-Thì em có đùa đâu, là thật mà.

-Anh nghiêm túc đó. Anh có bạn gái rồi là Ngọc Bảo bạn bé Thy. Nên em đừng giỡn bậy bạ vậy nữa.

-Em ko tin, em biết anh còn yêu em. Anh chỉ đùa giỡn với con bé đó thôi, em chắc là vậy.

-Ko anh quên em từ lâu rồi, người anh thích bây giờ là Bảo. Em đừng làm phiền anh nữa.

-Em cứ làm phiền đấy ! Sớm muộn gì anh cũng quay về bên em thôi. Em xuống nhà đợi anh ăn trưa cùng đó.

Cô ta đồng đánh bỏ đi mặc kệ cho Minh Nhật có nói gì. Bánh Dâu dọn chén ra hết rồi, Minh Nhật làm gì mà lâu thế. Đói sớt cả ruột ! Nó bắt ngờ khi thấy Hoài Anh. Cô ta bước lại bàn ăn, khoanh tay với thái độ đáng ghét. Trời ! Cô ta đeo một chiếc nhẫn y chang nó T_T, tìm nó chọt thốt lên, nó tháo vội chiếc nhẫn của mình nhét vào túi.

-Tôi ko ngờ cô là người như thế. Miệng thì nói sẽ xa bạn trai tôi, mà hành động thì hoàn toàn ngược lại.

-Tôi đang tìm nhà, ko lâu đâu.

-Lần này ko biết tôi có dám tin cô hay ko. Nhưng cô biết rồi đó, tôi và Minh Nhật sẽ cưới nhau theo hôn ước của gia đình. Vì thế tôi khuyên cô nên ra đi càng sớm càng tốt để tránh tổn thương ngày càng nhiều.

Nó im lặng đến gần như vô hồn.

-Với lại cô cũng tự nhìn mình đi – Hoài Anh nhếch mép – Xấu xí, quê mùa, nghèo khổ, cô xứng với Minh Nhật à ? Nếu lấy tôi, thì việc làm ăn của gia đình anh ấy sẽ chẳng lo bất kì trở ngại nào. Cô suy nghĩ kĩ đi tất cả là vì Minh Nhật thôi. Đây là vật đính ước Minh Nhật mới tặng tôi, có đẹp ko ? – Cô ta khoe bàn tay đang đeo chiếc nhẫn ban nãy lấy trộm từ phòng Minh Nhật.

10. Chương 10

10.-1

Nó bỗng chết lặng đi. Tại sao chị ta lại có chiếc nhẫn giống hệt nó ? Hay là nó nhìn lầm ? Không thể ! Lẽ nào Minh Nhật lại đối xử tàn tệ như vậy với nó ư T_T. Nó khờ quá ! Lúc nào cũng tin vào Minh Nhật, hẳn chỉ mới nắn nỉ thì đã xiù lòng T_T... Huhu... Sụp đổ cả rồi, tất cả niềm tin về Minh Nhật trong nó sụp đổ cả rồi.

Bỗng có tiếng chuông cửa, nó vội chạy ào ra sân hix...hix...

- Hix...ạ anh Ken, anh đi đâu đây ?

- Ba em có việc bận nên nhờ anh chở em đi xem nhà mới. Em ok là chú ấy thuê luôn .

- Anh vào ăn cơm tí đi rồi mình đi luôn. Em cũng đang muốn rời khỏi đây T_T.

Minh Nhật xuống, nó và Trường Giang bước vào, nó liền choàng tay Trường Giang. Gương mặt Minh Nhật bỗng biến sắc.

- Anh thay đồ xong rồi đó hả honey ? Còn Bảo nữa, bạn trai em đến chơi à, qua ăn chung hết luôn cho vui nào ! – Hoài Anh chí chöhe.

- Giới thiệu với hai anh chị, từ hôm nay Giang là bạn trai em.

Trường Giang hơi bị shock trước phát ngôn của nó. Anh khẽ đưa ánh mắt ngạc nhiên về phía Bánh Dâu. Minh Nhật thì khỏi phải nói, hấn bỗng trừng trừng cả lên, máu trong lồng ngực hấn bắt đầu sôi sục. Duy nhất mỗi Hoài Anh là thản nhiên như ko có gì.

- Vậy chúc mừng 2 người nha ! Thôi ăn đi ! Chiều nay chị với anh Minh Nhật đi suối tiên chơi. Em với cậu Trường Giang có muốn đi luôn hok ?

- Thôi khỏi chị, tụi em có hẹn riêng rồi.

- Tiếc quá nhĩ !

“Cái gì mà đi suối tiên ? Huhu”

Tim nó như nghẹn lại :((... Rõ ràng mới lúc sáng Minh Nhật còn ngọt ngào với nó lắm cơ mà ! Tất cả là giả dối hết sao !? Nó không muốn nghe gì nữa, cũng không muốn tin, rằng đây là sự thật.

“Minh Nhật à ! Hãy nói với em tất cả đều không như những gì em thấy đi ! T__T Huhu...”

Minh Nhật lằm lằm lì lì, đôi mắt anh xám đen lại. Trường Giang có lẽ hơi hiểu tình hình im lặng và ko dám nói gì.

- Hôm nay em có việc bận rồi, ko phụ chị Linh dọn dẹp được, chị thông cảm nha ! Mình đi anh – Nó lôi Trường Giang đi mất hút. Minh Nhật đập bàn tức giận bỏ về phòng. Hoài Anh nhếch môi khoái chí.

10-2

Trường Giang đèo Bánh Dâu dạo một vòng loanh quanh đâu đó rồi tấp vào một bờ sông nằm ở ven thành phố. Bánh Dâu ngồi đấy, úp mặt vào đùi và chỉ biết khóc huhu... Trường Giang nhìn nó về vô cùng xót xa, anh vỗ nhẹ lên đôi bờ vai mà anh cho là nhỏ bé mong manh ấy, lòng anh như đang có hàng vạn mũi kim đâm xuyên thấu tận tâm can.

Xa Xa mặt trời chỉ còn sót lại vài tia nắng yếu ớt le lói của cái khoảnh khắc gọi ngày tàn. Bầy chim rừng cũng đang tìm về chốn nghỉ. Cảnh vật đã buồn nay lại buồn hơn vì hai con người đang ngồi đấy. Người ta chẳng thường bảo, tâm cảnh thấm đẫm ngoại cảnh sao !

- Tại sao...tại sao Minh Nhật lại đùa giỡn với em như thế T_T ?

- Chắc không phải như em nghĩ đâu, bình tĩnh đi em !

- :((Anh ta đã tặng Hoài Anh chiếc nhẫn giống của em, hai người còn biết chắc sẽ lấy nhau mà :((... Chiều nay hai người còn đi chơi như em và Minh Nhật từng đi suối tiên nữa huhu :((...

- Thôi em nín đi ! Bánh Dâu của anh mà thiếu gì người theo đuổi...

- Nhưng em chỉ thích Minh Nhật ! :((.....

“Ước gì em quan tâm anh bằng một nửa Minh Nhật thì hay biết mấy T_T”

—

-Vào dọn hành lí đi, mai anh sang chở em qua nhà mới.

Ngày hôm sau,

Bánh Dâu tiếc nuối nhìn căn phòng của nó tại nhà Minh Nhật thật kỹ lần cuối. Hix, là lần cuối thật rồi. Chắc nó sẽ nhớ lắm !

Nhớ cái lần nó ngã nhào xuống hồ bơi rồi được Minh Nhật cứu. Nhớ những lần Minh Nhật bắt nạt nó cứ đòi cho nó ra đường ở. Nhớ cái vết bỏng mà Minh Nhật đã bôi thuốc lên. Nhớ nụ hôn chớp nhoáng trong căn phòng này. Nhớ những lần hai đứa cùng học bài rồi nó ngồi xem Minh Nhật luyện đàn...T_T. Nó nhòe đi khi nghĩ về mọi thứ. Tất cả giờ chỉ là quá khứ mất rồi T_T.

“Quá khứ thật đẹp nhưng chỉ là dối trá, là giả tạo, huhu...”

Bánh Dâu ôm đầu ngăn dòng nước mắt vô nghĩa kia. Nó tự trách mình sao phải khóc trước những con người vô cùng tàn nhẫn đã làm vỡ vụn trái tim non nớt của nó này. Nó quệt nước mắt tự trấn tĩnh mình, nó hít thật sâu rồi kéo chiếc vali đi.

Chợt nó đá phải một vật gì đó trên sàn nhà. Là một chiếc điện thoại, hình như của Minh Nhật thì phải. Bánh Dâu lưỡng lự một chút nhưng rồi cũng bật lên T_T. Thật thêm đau lòng khi hình nền nó và hân trên đu quay giờ đc thay bằng bức hình của Hoài Anh T_T.

Bánh Dâu cười nhạt đau đớn đặt chiếc điện thoại trở lại ngay ngắn trên bàn rồi vội bước đi.

- Tại sao em lại làm vậy ? – Minh Nhật xuất hiện vô cùng giận dữ.
- Anh tránh đường cho tôi đi !
- Không em không được rời khỏi đây !
- Anh đã nghe tôi nói gì chưa ? Anh Ken mới là bạn trai tôi. Tôi chưa bao giờ thích anh cả - ++ nó cô kìm nước mắt.
- Em nói dối ! Anh ko tin. Có phải vì Hoài Anh ko ?
- Không phải. Vì tôi. Anh nên chấp nhận sự thật đi. Và yêu chị ấy !

Bánh Dâu đẩy Minh Nhật ra rồi bước thật nhanh, lau vội giọt nước mắt và ko dám quay đầu lại. Minh Nhật gục xuống , hân thét thật to.... Hân thấy mơ hồ quá ! Hân ước đây chỉ là mơ, chỉ là mơ thôi ! Hân không hiểu, không hiểu vì có gì mà Bánh Dâu lại thay đổi nhanh đến thế ? Hân không tin Bánh Dâu là người như thế ! Chắc chắn, chắc chắn phải có ẩn khuất gì. Và rồi hân lại hét thật to...

Nó khóc, nó muốn chạy lại ôm hân, nói với hân rằng nó rất yêu hân nhưng chẳng thể. Nói làm gì khi nó nghĩ hân không yêu nó, hân vui đùa với nó, hân lường gạt nó. Trái tim nó mách bảo là nó nên tin hân, nên đừng tin vào những điều nó thấy. Nhưng lý trí thì cứ ngược lại. Nó đã chọn lý trí. Liệu nó đã đúng hay liệu nó có sai ? T_T Nó khóc ngày một to hơn. Trường Giang phóng xe cái vèo, nó nhìn căn nhà, vỡ òa ++.

“Tha lỗi cho em....yêu anh T_T”

11. Chương 11

11.-1

Chuyển nhà cũng đồng nghĩa với việc nó phải chuyển trường. Nhà mới của nó ở tận một vùng ngoại ô vắng vẻ. Chắc vì ở đó giá cả rẻ hơn trong thành phố. Nó trở lại một cuộc sống như trước kia. Cô độc và buồn tẻ. Thi thoảng thì cũng có Trường Giang đến chơi. Quốc và Thy đòi đến thăm mãi mà nó không cho. Đơn giản là vì nó không muốn Minh Nhật biết nó ở đâu thành ra tốt nhất là cũng không nên cho Thy với Quốc biết. Mà chắc gì Minh Nhật giờ còn nhớ đến nó T_T. Nghĩ thế nó lại thêm thần thờ...

Cuộc sống mới của nó cứ trôi qua nhạt nhòa thế đấy cho đến cái hôm cuối tuần nọ. Hôm ấy là ngày mà Minh Nhật thi trận chung kết của giải piano học sinh. Không hiểu vì lý do gì mà nó đã quyết định đến xem. Nó tìm một góc khuất để ngồi. Nó thấy Minh Nhật trong bộ sơ mi phẳng phiu, chỉnh tề. Hân vẫn đẹp trai như ngày nào, hixhix... Hân ta có đeo chiếc nơ là quà sinh nhật của nó nữa...++ Minh Nhật đã tìm ra món quà nó giấu à ?

“Em nhớ anh quá Minh Nhật ơi ++” Nó thút thít.

Minh Nhật bắt đầu bài thi của mình, anh thật điêu luyện trên những phím đàn. Ngày xưa thì nó vốn thích con trai biết chơi ghi ta hơn. Nó nghĩ con trai mà chơi piano trông cứ ảo lả thế nào ấy. Giờ thì mới cảm được cái hay của việc con trai chơi piano. Trông chẳng ảo lả mà phong độ thì đúng hơn. Con trai chơi ghi ta phong trần, lãng tử; còn con trai chơi piano lịch lãm, phong độ. Mỗi thứ đều có cái hay của nó cả.

.

.

Đến lúc người ta công bố giải rồi kìa... Nó cũng hồi hộp quá !

.

.

.

Giải nhì, hần đoạt giải nhì, nó mừng quính lên. Vậy là công lao tập luyện bấy lâu nay của Minh Nhật đã gặt được thành quả xứng đáng ! Giải nhì là giỏi rồi ! Thi cả quốc gia chứ ít ỏi gì.

Nhìn Minh Nhật vui thật. Người ta lên chúc mừng và tặng hoa cho hần đông đảo ghê. Nó mỉm cười lủi thủi ra về.

“Bánh Dâu, có phải là Bánh Dâu, Bánh Dâu đến xem mình?”

-Bảo...Bảo...

Nó quay lại theo quán tính. Chết hình như Minh Nhật thấy nó thì phải ! Làm sao bây giờ ? Nó vội bỏ chạy. Minh Nhật đuổi theo nhưng không bắt dấu kịp.

“Bánh Dâu còn nhớ đến mình. Nhưng tại sao lại ko muốn gặp mình. Không Bánh Dâu đã nói chẳng hề yêu mình, mình không cần cô ấy nữa T_T... Nhưng sao mình nhớ Dâu quá. Điên mất !”

“Không biết anh có còn nhớ mình không nhĩ __+. Hôm nay thấy anh vui mình cũng vui lắm __+. Đạo này có còn biết lễ phép với người lớn ko nữa ? Rồi ăn uống có điều độ không ? Sắp thi tốt nghiệp với đại học rồi còn gì hix. HuHu mình nhớ anh quá !”

Nó thần thờ lang thang tìm xe buýt về nhà. Quên mất đường rồi huhu. Đi đường nào để lên xe buýt số 13 đây ?

Ào...ào...__+ trời bất chợt đổ mưa.... Những hạt mưa nhỏ bé tí tách đập vào gương mặt xinh xắn của Bánh Dâu. Nhưng sao thay nó lại không tìm inh một chốn trú chân. Nó cứ đi như thế, đi trong vô vọng giữa tiếng mưa mỗi lúc một ào ào xối xả. Đúng là ông trời cứ năm lần 7 lượt trêu ngươi nó mà. Nó bất chợt khóc, nước mưa hòa với nước mắt tạo ra một thứ vị vừa mặn vừa buốt mà chính nó cũng không thể tả nổi.

Lạnh ! Nó tự siết chặt đôi vai gầy mỏng manh để tiếp tục lao đi. Sao nó nhớ lần giận anh dưới mưa quá....! Ước gì Minh Nhật lại đến T_T...

Nhưng không thể ! T_T Anh sẽ lại làm tim nó quặn thắt khi anh quan tâm nó. Vậy thì thôi xin anh đừng đến, cứ mặc nó, mặc nó đau đốn, lạnh giá giữa cơn mưa nặng trĩu và dòng người vội vã này. Rồi tất cả sẽ chóng phai thôi nếu như anh đừng đến T__T. Huhuhu.... Bánh Dâu khựng lại òa khóc...

-Ngốc quá sao lại đi dưới mưa chứ ? – Một chàng trai cầm ô bước đến sau nó.

11-2

-Ngốc quá sao lại đi dưới mưa chứ ? – Một chàng trai cầm ô bước đến sau nó.

Giọng nói này... Nó cố kìm nước mắt, thút thút quay lại...

-Em khóc sao ?

-Không phải việc của anh.

Bánh Dâu lau nước mắt cố tỏ vẻ lạnh lùng nhất dù nó không hề muốn. Người ta thường bảo phải yêu theo lý trí nhưng thường thì họ cứ làm bằng con tim nhưng nó thì không. Nó yêu bằng con tim nhưng lại hành

động theo những mách bảo của lý trí. Cả hai đứa còn đang học cấp ba thì lấy gì mà bảo đảm tương lai sẽ tươi đẹp cho nhau. Mà nó đâu phải nghĩ nhiều thế này vì suy cho cùng T_T Minh Nhật đâu có yêu nó !

Anh ta yêu Hoài Anh kìa ! Hoài Anh mới là tình yêu đích thực của anh ta đấy. T_T Hoài Anh xinh đẹp lại là con nhà giàu có quyền lực, yêu chị ấy việc làm ăn của gia đình anh mới phát triển hơn. Đúng, vậy thì đúng là có cái cớ gì mà Minh Nhật yêu nó đâu. Vui đùa, giả dối cả thôi T_T...

- Em...

- Anh về đi !

- Em nói dối. Tất cả những gì hôm trước em nói với anh cũng là giả phải ko ?

- Đều là sự thật cả. – Nó lạnh lùng.

- Nếu là thật thì sao hôm nay em vẫn đến xem anh diễn .

- Anh hiểu lầm rồi, trường em cũng có bạn đi thi, em đến cổ vũ cho bạn ấy.

- ANH KHÔNG TIN !!!

- Còn nhiều điều về em nữa mà anh chưa biết đâu. Em không phải ngoan hiền như anh nghĩ. Em giả vờ yêu anh vì em đã cá cược với mấy đứa là em sẽ lừa dối anh. Khi anh Trường Giang về nước được một thời gian thì em bắt đầu yêu anh ấy và hôm đó anh ấy buộc em phải dừng màn kịch này lại. Vì em đã trở thành bạn gái chính thức của anh ấy. Anh hiểu không ?

- Không ! KHÔNG ! ANH KHÔNG HIỂU !

- Không hiểu thì cũng phải hiểu đi. Đồ khờ khạo.

Bánh Dâu nhếch mép rồi vội quay lưng đi.

Minh Nhật buông chiếc ô mặc cho làn mưa giá buốt dội xối xả vào tâm can anh. Bánh Dâu ngậm ngùi oà khóc bước nhanh về phía xa xa...

Mỗi ngày trôi qua với Bánh Dâu đều là một nỗi nhớ nhưng da diết đến quặng lòng. Đêm nào nó cũng gặp ác mộng, giật mình tỉnh giấc thì nó lại khóc, khóc đến không còn cả nước mắt. Nhiều lúc nó tự trách mình sao tàn nhẫn quá. Rồi lại trách Minh Nhật ngốc đến không hiểu rằng nó nói dối.

Vì em tàn nhẫn hay vì anh thật ngốc ?

Để yêu thương mãi vội xa em.

Để em khóc than trong muôn vàn đau đớn

Để cả con gió xinh nay cũng hóa u buồn.

[NaNa]

12. Chương 12

12-1

Tổng kết cuối năm học, nó đạt loại giỏi và đứng nhất lớp. Cũng vì đây là huyện nhỏ nên chứ nếu ở trường cũ nó nhằm mình đạt cỡ loại khá và đứng nhì, ba gì thôi. Nghe Minh Thy báo, Minh Nhật đậu đại học Kiến Trúc rồi, nó thầm vui cho anh, ước gì nó được chia sẻ niềm vui ấy cùng anh . . . T_T

Và cũng như mọi năm, hè đến là Bánh Dâu lại làm một chuyến Bến Tre để về thăm ông bà nội. Bến Tre quê nó nổi tiếng nhất là cây dừa, người dân ở đây yêu dừa và tự hào về dừa lắm. Họ sống và còn làm giàu cả bằng dừa nữa. Dừa hiện hữu và thân quen với dân Bến Tre từ cuộc sống bình dị nhất đến những thứ trang trọng nhất. Nào là gỗ dừa làm vật dụng trong gia đình, trái dừa để ăn, để uống để làm thứ đặc sản kẹo dừa, bánh tráng dừa. Củ hủ dừa thì dùng mà làm gỏi là cực ngon luôn rồi ngay cả con đường sống ở

thân dừa, gốc dừa cũng là một loại đặc sản tuyệt nhất Bến Tre và cả Nam Bộ. Chưa kể hết nữa là bao khu du lịch, tham quan, nghỉ mát ở Bến Tre hàng năm thu hút biết bao du khách trong và ngoài nước đến đây nữa.

Hây da, chưa gì mà nó đã háo hức về quê thế này khi nghĩ tới bao nhiêu là thứ thật tuyệt ở Bến Tre. Ông bà nội nó thì khỏi chê. Thương yêu và chịu đựng nó hết mực. Hức, chắc tại ông bà muốn phần nào bù đắp sự thiếu vắng tình thương cha mẹ của nó T_T..

Về quê rồi là nó chỉ việc ăn với ngủ, thỉnh thoảng ra bờ sông dạo mát hoặc là chèo xuồng vòng vòng câu cá. Sướng cả cuộc đời !

Nó khuây khoả và đỡ nhớ Minh Nhật hơn. Ông bà nội thương nó sống cô đơn một mình trên thành phố mà về dưới quê này sống thì sợ nó khổ. Ông bà bảo nó có muốn ra Phan Thiết ở với cô ba thì ra. Chú 3 nó mới mất ko lâu vì bệnh hiểm nghèo. Giờ cô 3 phải một mình nuôi 2 thằng em họ. Ông bà nói nó ra đấy ở, chăm sóc cho cô 3 đỡ buồn mà nó cũng có em để chơi, học xong 12 rồi về lại thành phố mà học đại học. Nó lưỡng lự khá lâu, thương cô ba quá, nó đồng ý.

“Sống xa Sài Gòn, biết đâu em lại càng dễ quên anh hơn anh nhỉ !....”

Lại thêm một chiều hoàng hôn vùng sông nước mênh mông nữa đến ! Nó ngồi bên bờ kênh xem giở quyển “In Your Heart”. Hoàng hôn đã buồn, mà hôm nay lại là hoàng hôn vùng quê ! Buồn thế lương thể nào ấy !

“Reng...”

-Alô – nó bắt máy.

-Chào cô còn nhớ tôi ko, Hoài Anh đây !

-Chị gọi tôi có việc gì ?

-Ba tháng nữa tôi và Minh Nhật sẽ đính hôn, học xong cưới liền. Cô có muốn đến chơi ?

-Thôi khỏi chị, chúc mừng 2 người. Chào chị.

Cảm giác như vừa có sét đánh ngang tai T_T... Minh Nhật sẽ đính hôn..... Nó quên anh rồi cơ mà, sao lại có cảm giác ghen đố kỵ này T_T.... Minh Nhật đính hôn, chuyện bình thường và đương nhiên sẽ xảy ra thôi mà T_T... sao lại khóc chứ...??? “Bảo ơi là Bảo, ngốc quá huhuhu...”

Nó nhảy ùm xuống kênh như người mộng du. Tại sao Minh Nhật lại đính hôn cơ chứ ??? Nó muốn gột rửa hết tất cả ? Liệu dòng nước sâu thẳm này có cuốn trôi được ký ức giữa nó và anh ? T_T Đã tự dặn lòng là sẽ không đau, là sẽ cố quên nhưng tim cứ rỉ máu và trí óc cứ quay cuồng T_T.

Quên là mình không biết bơi T_T, nó sặc nước lóng nga lóng ngóng, quơ tay đập chân...rồi chìm ngấm...

12-2

]-Học...học...ọc...ọc...- Bánh Dâu ho liên tục, mắt nó mờ cảm rồi từ từ rõ dần. Nó đang nằm sóng soài trên bờ. Gió thổi heo hút làm nó cảm thấy se se lạnh, đã vậy lại còn ướt sũng nữa chứ, hong lạnh mới là lạ.

- May quá em tỉnh rồi , không biết bơi mà đi tắm sông một mình à ?

- Anh cứu em à ?

- Chứ còn ai vào đây ! Nhà em ở đâu ? Để anh đưa em về !

Bánh Dâu chần chờ một lúc rồi cũng trả lời.

- Nhà ông bà Năm cuối xóm trên đó anh.

- Uạ vậy hả, anh là cháu ông Chín bạn ông Năm em đó. Anh học đại học trên thành phố giờ hè về chơi mấy ngày. Anh đưa em về nha !

- Thôi em tự đi được .

- Không nói nhiều, anh đi cùng em !

- +_+

- Trời , con sao vậy Dâu ? - Bà Năm hốt hoảng khi thấy nó ướt mem, mệt lã.

- Dạ em Dâu tắm sông mới về giữa đường thì bị trúng gió hay sao đó bà Năm đi hok nổi nên con đỡ em về.
- anh chàng nói dối để bà nội nó đỡ lo lắng hơn.

- Zô đây lau người thay đồ con, may mà có cu Bi. Lát qua nhà bà Năm ăn cá gô nướng nha con !

- Anh tên cu Bi à ? Haha mắc cười quá .

- Tên em cũng mắc cười hok kém >” ...

Tuần cuối ở Bến Tre nó quẩn quít với anh chàng tên là cu Bi đó hơn. Nó cười nhiều ! Nhưng sâu thẳm đâu đó trong nó, vẫn tồn tại một nỗi nhớ da diết về một người...

Nó tạm biệt ông bà nội và Bi lên thành phố. Nó còn phải thu xếp nhà cửa việc học để ra Phan Thiết với cô ba nữa. Vậy là nó quyết định rời thành phố thiệt ! Liệu như vậy có thật là giúp nó dễ dàng quên Minh Nhật hơn được không...?

- Chị Bảo...chị Bảo về rồi đó hả...

Con bé hàng xóm cạnh nhà Bánh Dâu kêu inh ỏi.

- Bé Khuê hả, vô nhà chơi em, chị có mang quà dưới quê lên cho em nè.

- Chị Bảo...bữa giờ chị đi, có anh nào tới tìm chị hoài à, ảnh nói ảnh tên Nhật, dặn em khi nào chị về thì gọi ảnh.

Xoảng...nó làm rơi cái ly đang tính rót nước cho bé Khuê.

- Chị...có sao không chị ?

- À ko có gì em.... Cái ly trơn quá chị sơ ý. Em, em đừng nói ảnh chị đã về nha. Hay bây giờ em gọi ảnh luôn đi....nói chị về rồi chuyển liền đi nơi khác rồi, Phan Thiết, em nói chị ra Phan Thiết ở luôn rồi. Nhanh đi em !

- Sao chị không muốn gặp ảnh ? Lúc nào tới ảnh cũng ngồi chờ lâu lắm. Ảnh nói muốn giải thích với chị chuyện cái điện thoại gì đó, rồi còn nói nhớ chị lắm.

- Chị không thích anh ta....em gọi liền đi, chị năn nỉ em đó Khuê - T__T

- Hic...dạ...

- Alô anh Minh Nhật hả ? Em Khuê cạnh nhà chị Bảo nà. Chị Bảo mới về lúc sáng sớm rồi lại chuyển đi nơi khác nữa rồi. Hình như là đi ra tần Phan Thiết ở luôn thì phải !

-...

-Dạ...dạ...em chào anh hic...

T__T Minh Nhật tìm nó, ngốc quá sao lại tìm nó chứ, sắp đính hôn rồi mà.

Còn nói là nhớ nó à, vậy Hoài Anh thì sao ?

Chẳng lẽ Minh Nhật thật sự vô cùng đáng ghét như nó vẫn không muốn tin bấy lâu nay ?

Anh ta muốn bắt cả 2 tay ?

Nó không muốn nghĩ nữa T__T...

Bây giờ nó phải làm sao ?

Tưởng xa rồi sẽ quên ngờ đâu lại càng nhớ hơn !

Ngoài kia ai mở bản Love Story kia T_T

“HuhuMinh Nhật ơi.....”

13. Chương 13

13.

Suốt mấy ngày liền Bánh Dâu nằm bẹp ở nhà trông đến mà thảm thương. Nó càng lúc càng nhớ Minh Nhật, nó nghĩ cần phải rời xa thành phố sớm càng tốt thôi T_T.

Sáng hôm nay nó bắt xe buýt vào trung tâm Sài Gòn để mua thêm một số thứ cần thiết hay đúng hơn đó chỉ là cái cớ để nó được ngắm Sài Gòn lần cuối... Kia là nhà hát tiếng Nga hay Pháp gì đó mà nó được tặng bản Love Story. Kia là quán trà sữa hai đứa hay uống, kế bên là quán phở gõ hai đứa cùng ăn ++... Bao kỉ niệm trong nó lại ùa về...nó rưng rưng...

Siêu thị phía trước rồi nhưng khoan đã...nó vừa thấy gì thế này ? Không thể nào..... Hoài Anh vừa bước ra khỏi một khách sạn khá sang trọng phía bên kia đường...kinh khủng hơn là lại rất tình tứ bên một người đàn ông nào đó.....

Không phải là Minh Nhật...

Hoài Anh dám đối xử thế với Minh Nhật à ?

Bánh Dâu chợt òa ra là tại làm sao mà nó lại khờ đến thế ! Nó tin và sợ Hoài Anh đến thế !

Giờ này là 9h sáng, nó phải nói cho Minh Nhật biết, nó phải giành lại Minh Nhật. Minh Nhật không thể đính hôn với một cô gái mà nó nghĩ là “hư hỏng” thế này T_T. Giá như từ đầu nó dám mạnh mẽ thì hay biết mấy ! Nó thấy ân hận và có lỗi với Minh Nhật nhiều. Vì quá tin Hoài Anh mà nó tàn nhẫn với hắn như vậy, nó thiết nghĩ sẽ là tốt cho hắn nếu quên nó và yêu Hoài Anh. Nhưng nó đã sai ! Nó cần gặp liền hắn !

...Kính cong...kính cong...

Bánh Dâu bấm chuông liên hồi “sao lâu quá vậy nè” nó nóng lòng gặp Minh Nhật quá >”

- Ừa Bảo, lâu quá em không ghé chơi, em tìm cô Thy hay cậu Nhật ? Có cả cậu Quốc đến chơi nữa đó em!
- Chị Linh giúp việc mở cửa cho nó. Chị vẫn cái giọng nói dễ thương và hiền từ như ngày nào.
- Dạ em chào chị, em cần gặp Minh Nhật gấp.
- Cậu chủ đang ở trên phòng nói chuyện với cậu Quốc, em vô đi.

Bánh Dâu chạy ào vào mặc cho chị Linh đang gỡ đầu thắt mắc, nó sắp được gặp Minh Nhật rồi, :((... Thời gian qua nó nhớ anh đến phát điên mất thôi ! Không biết thấy nó ở đây anh sẽ thế nào nhỉ ? Không biết anh có còn giận nó nhiều không nữa ? Bánh Dâu cũng hơi lo một chút. Hức... chẳng phải nó đã dựng lên một Bánh Dâu xấu xa để Minh Nhật rời xa nó sao ? Nếu mà bây giờ anh vẫn còn tin rằng nó xấu xa như nó từng phịa thì sao ? Ôi nó bỗng thấy sợ làm sao ấy :((... Nhưng phải nói cho Minh Nhật hiểu thôi ! Hy vọng Minh Nhật sẽ không giận nó nhiều đến mức không buồn nghe nó nói bất cứ gì. Hy vọng !

-Ông quyết định đính hôn với Hoài Anh thật à ?

-Uh

Nó đứng khựng lại trước phòng Minh Nhật, nơi có Quốc đang nói chuyện bên trong.

-Còn Bảo ?

-Tôi sẽ quên cô ấy ! Sẽ đính hôn và cưới Hoài Anh. Không có tôi Bảo vẫn sống tốt đấy thôi. Với lại Bảo không yêu tôi ! Cô ấy tiếp cận tôi chỉ vì cá cược với đám bạn là sẽ cưới được tôi. Hoài Anh cần tôi hơn, cô ấy nói sẽ chết nếu tôi không cưới cô ấy.

-Ông tin bà Hoài Anh thế cơ à ? Còn tui không tin Bảo như vậy đâu ! Tui tin Bảo mới thật sự là người cần ông đó !

-Tôi đã quyết rồi.

Tin nó như vừa bị ai đâm vụn, nó chỉ kịp nấc lên một tiếng rồi ôm mặt bỏ chạy...

Nó cố chạy thật nhanh thật xa, chạy đến cỏi vô định nào đó để trốn lấy hiện tại, trốn lấy sự thật...

Phũ phàng quá, nó tự làm trò cười cho chính mình à ? Đến để muốn được về bên hắn trong khi hắn thì đâu cần nó nữa.“Ngốc quá ! Mà đúng là bị điên thiệt rồi Bảo à ?” Nó cứ thế chạy mãi....chạy mãi...

Em đã chết từ chính lúc ấy

Lúc mà anh tự tay đâm em

Ngàn nhát dao cứứa vào da thịt

Vào tâm trí và vào trái tim em.

[NaNa]

Cái lúc mà nó khóc nấc lên, bên trong căn phòng Quốc và Minh Nhật đã nghe thấy.

-Ai đó ? – Minh Nhật tiến lại mở cửa phòng. Hắn hoảng hốt thốt lên “Trời là Bảo”

-Đuổi theo mau đi Nhật !- Quốc la lớn.

.

.

.

- Bảo... Bảo...quay lại nghe anh nói nào.... Bảo...

.

.

.

- Em đừng chạy thế nữa nguy hiểm lắm, Bảo...

.

.

.

Kétttt.....

Rầm.... Bánh Dâu nằm bất động....máu me bê bết khắp người và tràn cả xuống mặt đường....

- Bảoooo.....aaaaaaaaaaaaaaaa

14. Chương 14

14

-Cậu có biết bé Dâu đã sống đau khổ, vất vả thế nào ở Củ Chi không ? - Trường Giang hét lớn vào Minh Nhật - Ngày Bảo đòi chia tay cậu cô ấy đã khóc rất nhiều. Vợ tương lai của cậu, cô ta đã bắt Bảo phải xa cậu. Vì cưới cô ta sẽ tốt cho gia đình cậu hơn về chuyện làm ăn. Bảo thật ngốc khi làm theo tất cả và tất cả cũng chỉ nghĩ về cậu, gia đình cậu. Để rồi nhận cái kết cục này ! Nếu Bảo có mệnh hệ gì tôi sẽ giết cậu ...-Trường Giang vô cùng tức giận túm lấy cổ áo Minh Nhật trừng anh với đôi mắt nảy lửa.

Minh Nhật không phản kháng gì cả, đầu óc hắn quay cuồng.... Trường Giang vừa nói gì với hắn vậy....? Trời ơi.... Hắn nổi tung mất thôi, sự thật là vậy à ? Hắn đã gây ra tội ác gì thế này !? Mắt hắn hơi cay một chút. Bảo đã vì hắn, làm hắn đau khổ cũng là vì hắn, vì muốn tốt cho hắn. Tại sao hắn không thể nhận ra ? Phải chăng hắn là một thằng khờ, một thằng ngu ngốc dám đẩy cả người mình yêu nhất vào chỗ chết. Hắn sẽ tự trừng phạt mình chứ chẳng cần đợi Trường Giang ra tay nếu như người con gái của hắn có mệnh hệ gì.

Chẳng lẽ đây là cái giá phải trả cho hành động ngu xuẩn của hắn !

Nếu bắt chính mình chịu đau đớn từ những lỗi lầm mình gây ra thì quá đối bình thường, nhưng bắt người mình yêu nhất chịu thay cái đau đớn ấy thì quả là một sự trừng phạt tàn nhẫn nhất.

“Bảo ơi tỉnh dậy đi em, anh sẽ không bao giờ để em rời xa anh một lần nữa đâu. Anh xin lỗi...tất cả là lỗi của anh... Làm ơn đi ! Làm ơn đừng có gì xảy ra với em trong đó T__T...” Hắn gục xuống, mắt đỏ ngầu...

1h...2h...3h trôi qua, Bánh Dâu vẫn nằm im lìm bên trong cái phòng mổ chết tiệt ấy.

Hắn đập mạnh tay lên tường nghe cái cốp rồ đau...

T__T

.

.

.

Bất ngờ ủa đến

Lên lảng đau thương

Anh nên khóc thầm ?

Đời chông chênh quá !

[NaNa]

-Bác sĩ , bác sĩ , con tôi có sao không ?

Ba Bánh Dâu hồi hã, sốt sắng khi thấy ông bác sĩ già bước ra từ phòng mổ.

-Hiện tạm thời cháu đã qua cơn nguy kịch nhưng vẫn còn hôn mê và cần theo dõi nhiều hơn.

Cả bọn thở phào nhẹ nhõm nhưng vẫn còn nơm nớp lo sợ.

-Tụi con về nhà nghỉ ngơi đi, khuya rồi, sáng mai lại vào thăm Bảo !

Đêm đó Minh Nhật không tài nào chợp mắt được khi nghĩ về Bánh Dâu, về những chuyện mà nó đã làm, đã dối hắn. Rồi hắn nghĩ về cô bạn gái bé bỏng của mình đang hôn mê trong bệnh viện, hắn dần vật và càng tự trách bản thân.

.

Một tuần trôi qua, ngày nào Minh Nhật cũng đến chăm sóc nó, đọc sách và còn hát cho nó mặc cho nó có nghe được hay không. Minh Nhật còn thu âm mấy bản đánh đàn vào mở cho nó. Với mong ước duy nhất là giúp nó sớm tỉnh dậy, để nó thấy được hắn, để nó biết rằng hắn vẫn yêu, vẫn quan tâm nó đến nhường nào.

“Mở mắt ra nhìn anh đi Bảo ++. Đáng ra người nằm đây phải là anh, sao ông trời lại bất công như vậy? ++”.

Minh Nhật cứ tự dần vật bản thân suốt. Hắn quyết định dứt khoát với Hoài Anh một lần luôn và kết quả thì cô ta chẳng dám chết chóc gì cả và lại còn tiếp tục phè phỡn bên cạnh người đàn ông nào đó mà Bánh Dâu đã thấy. Minh Thy, Quốc và Trường Giang cũng đến thay phiên nhau chăm sóc nó. Nhưng sao mãi mà nó vẫn còn hôn mê...

.

.

Hôm nay là ngày mà cả bọn đều bận. Minh Thy phải đi Hà Nội tham dự chung kết ba lê toàn quốc, Minh Nhật và Quốc đến buổi họp báo ra mắt bộ sưu tập mới của “DREAMLOVE” và bước mở rộng phát triển của tạp chí “PlayGirl”. Còn Trường Giang, hôm nay là ngày anh ta phải bay sang Úc để thực hiện cái học bổng đạt được vào cuối năm 12. Là ngày đáng ra Trường Giang sẽ hạnh phúc lắm, vui mừng lắm thế nhưng trong cái bệnh viện kia Bánh Dâu vẫn im lìm nằm đó. Trường Giang ra đi mà lòng đầy bức rức. Trường Giang thích Bánh Dâu ! Thích từ lúc nhỏ lận đấy ! Thế nhưng anh chàng chẳng dám thổ lộ . . . Biết đâu được nếu anh ta quay lại sớm hơn một tí thì Bánh Dâu chẳng yêu Minh Nhật thì sao ! Trường Giang bước vào phòng cách li, khẽ thở dài... Anh chàng cậu nguyện cho Bánh Dâu và hướng về phía trước, một cuộc sống mới đang đón chờ cho anh ta...

Sáng hôm sau, Minh Nhật vào thăm nó... Căn phòng trống rỗng trắng tinh đang được dọn dẹp lại để đón bệnh nhân mới. Không lẽ nó tỉnh và xuất viện rồi sao ? Nó còn yếu lắm mà ! Hay tỉnh rồi sang phòng thường nằm cho đỡ tiền ?

- Bác sĩ, cho cháu hỏi bệnh nhân Ngọc Bảo phòng này đâu rồi ạ ?

- Sáng sớm hôm qua bệnh nhân đã không qua nổi và đã tử vong. Người nhà đã an táng thi thể về an táng.

15. Chương 15

Phần IV : Người thứ 3 ???

15.

Minh Nhật chết đứng. Chuyện gì thế này ??? Hắn có nghe nhầm không ?

Bảo.....đã.....chết..... ???

Cảm giác như sét vừa đánh ngang tai, tim bị ai bóp nát, ruột gan như có lửa hừng hực cháy.

Chân hắn chùn lại, nặng trĩu đến chệnh choạng, đến run rẩy, đến chơi với...

- Bác sĩ Bác sĩ có chắc..... là bệnh nhân Ngọc Bảo không ạ ? – Minh Nhật dứt quãng nói trong mờ hồ, trong ú ớ - Đỡ Ngọc Bảo, Đỡ Ngọc Bảo đây bác sĩ.... Bác sĩ xem lại được không.....

- Không nhầm đâu cháu, chắc chắn là bệnh nhân Đỗ Ngọc Bảo sinh năm 1994 mà.

Em đã chết và có nghĩa cũng đã hết.

Anh ở lại đừng mãi mệt với nỗi đau.

[NaNa]

“Không....không.....không thể nào...khôngggggggggggg.....”

Minh Nhật tuyệt thực vài ngày sau đó, cả bọn thì đều lạng người khi nghe được hung tin, nhưng tất cả cố giấu Trường Giang vì một lẽ anh đang cố thích nghi với một cuộc sống mới ở đất khách quê người.

Minh Nhật gọi cho ba Bánh Dâu thì được ông cho hay là đang lo tang sự ở tận dưới quê

“Con bé nó ko thích sự ồn ào của thành phố”.

Minh Nhật hỏi xin địa chỉ thì ông không cho

” Vì con bé nó trần trời không muốn cháu thấy cảnh tang thương ! ”

Rồi cả hai cùng động viên nhau vượt qua cú shock này ...T__T

Minh Nhật lặng người đi ! Người mà cả hai yêu thương nhất đã ra đi, ra đi mãi mãi về cõi vĩnh hằng T_T... Hắn phải làm sao thì Bánh Dâu mới có thể quay lại, liệu có phép nhiệm màu nào đến với hắn với Bánh Dâu không ?

Mỗi khi màn đêm buông xuống, khi tất cả trở về sự tĩnh mịch của mình thì là lúc cơ thể hắn quằn quại trong đau đớn nhất. Hắn cảm giác có hàng ngàn nhát dao đang dày xé mình một cách chậm rãi đến đáng sợ. T_T. Hắn cứ thế gào thét trong đêm tối..... Hắn cảm thấy mình dường như tuyệt vọng, dường như đang đứng cuối một con đường không có lối ra !

.
. .

5 năm sau ...

Công ty thiết kế & xây dựng “Nhật Bảo”.

- Sếp duyệt mấy bản thiết kế này chưa ạ ?

- Tôi thấy bản này còn nhiều thiếu sót, cậu cho cậu Lâm và cậu Phước làm thêm cho tôi 2 bản nữa. Khách hàng họ đang cần gấp.

- Vâng sếp.

- Hôm nay cuối tuần cậu muốn đi cà phê với tôi ko ?

- Dạ em biết có quán này toàn mấy em phục vụ ngon ngon không à, chân dài lắm !

- Cậu thì lúc nào cũng giỏi có thể.

5 năm rồi, Minh Nhật đã ra trường và mở một công ty xây dựng, thiết kế, trang trí nội thất. Ngoài ra anh ta còn kiêm luôn chức giám đốc nhân sự bên “DREAMLOVE”.

- Nhỏ phục vụ kia được đó sếp ! Mà sếp chừng nào mới chịu có bạn gái, cỡ sếp thì thiếu gì cô theo.

- Giờ tôi chỉ muốn chú tâm vào sự nghiệp thôi.

- À vậy là sếp còn tơ vương cô nào rồi !

- Ủ... Tại sao mãi mà tôi ko quên được cô ấy.

Minh Nhật hơi dăm chiêu.

- Nhỏ nào mà làm sếp say đắm dữ vậy. Chỉ mắt em coi !

- Cô ấy chết rồi, cách đây 5 năm- Minh Nhật nhìn xa xăm.

- O...dạ em xin lỗi sếp.

.

- Chúc quý khách vui vẻ... Ừi da !

- Trời, cô làm gì mà vụng về vậy, cô biết bộ đồ của sếp tôi bao nhiêu tiền không ? Quần lí, quần lí đâu...

- Tuần, thôi đi, không có gì đâu. Cô cứ vào lấy cho tôi ly khác. - Minh Nhật lúi cuí lau vết cà phê đổ trên áo.

- Chị Hoa chị bưng cái này ra bàn 20 hộ em nha, em lỡ tay làm đổ nước lên khách em ngại quá.-Cô phục vụ sợ sệt, ấp úng.

- Uh để chị.

Có vẽ Minh Nhật của chúng ta chừng chặc lên nhiều đấy nhĩ ^^ . [Đúng là làm sếp có khác keke]. Không còn cái bộ ngực nghếch, trẻ con như khi xưa nữa. Cô phục vụ làm anh ta hơi nhớ tới Ngọc Bảo, nhớ cái lần anh ta làm bộ bị dầu văng trúng ...

“Bảo ơi, giờ này em ở đâu, có vui không, có ai bắt nạt em không ? Anh chưa kịp bảo vệ em mà ++”

...

- Em hết ca rồi, em xin phép về trước – Cô phục vụ chào mấy chị làm cùng rồi vội vã ra về.

...

- Sếp sếp, thấy con bé vụng về kia cũng xinh lắm đó.

- Này cà phê bê bết trên áo, tôi có để ý gì đâu.

- Kia nó đang đi ngoài kia sếp !

- Đi xa cả khúc rồi, có thấy gì nữa đâu. Nhìn dáng hơi quen quen thì phải ? Mà cậu chỉ biết có nhìn gái là giỏi !

- Alô, em nghe ạ.

- Chiều nay em có rảnh thì sang dọn dẹp địa chỉ 21B/7 Đinh Tiên Hoàng nha ! Nhà cũng nhỏ nên chủ nhà yêu cầu làm 3 tiếng.

- 21B/7 Đinh Tiên Hoàng, ơ dạ em rảnh chị để em làm cho ! Tháng này em bận học quá nên mới làm tổng được 18 tiếng à, chán ghê không biết có đủ trả tiền nhà không nữa.

- Uh chiều 3h nhớ qua làm nha em !

...

“Một căn nhà nhỏ nhỏ xinh xinh, không có lầu nhưng kiểu kiến trúc khá đẹp...”. Chắc mọi người cũng còn nhớ đây là nhà của Ngọc Bảo đấy chứ ! Cô gái bước lại, bấm chuông kêu vang kính cong.

- Ai đó.

Một giọng nói cất lên từ bên trong căn nhà.

- Tôi là người của công ty giúp việc X ạ !

Cô gái trả lời to để chủ nhà có thể nghe rõ.

- Cửa không khoá, vào đi.

Cô gái bước thật chậm, ngẩng nhìn thật kĩ khu vườn

“Wow tuyệt thật” – cô trầm trồ. . .

16. Chương 16

16.

“Bên trong nhà cũng sạch sẽ, gọn gàng quá, chủ nhà là một người đàn ông đã có vợ con gì chưa mà thuê giúp việc theo giờ ?”

Nhưng sao mới nghe tiếng nói đây mà giờ thì lại chẳng thấy ai ? Cô gái nhú mào đầy thắc mắc rồi nhìn ngó chung quanh xem xét “hình như anh ta sống có một mình”. Có tiếng nước chảy của vòi hoa sen tí tách vang lên. Cô chắc hẳn, chủ nhà vào tắm rồi.

-Tôi phải làm gì ạ ?

Cô gái hỏi lớn.

- Rửa chén, lau nhà, sau đó lên phòng tôi gom quần áo đi giặt. Bấy nhiêu trước đi.

- Dạ.

...

Người đàn ông bước ra khỏi phòng tắm, tóc anh ta còn ướt ươm bởi những hạt nước li ti. Anh ta tiến đến chiếc bàn ăn và ngồi đấy trông chừng cô gái làm việc như thế nào. Cô nàng thì đang quay lưng về phía anh ta nên chẳng hề biết gì, tiếp tục hì hà hì hục rửa mớ chén đĩa.

“Cái dáng này, gặp ở đâu rồi thì phải ???”

Xoảng...cô gái đánh rơi chiếc đĩa... “Hậu đậu quá >_”

- Trời, làm ăn gì mà bê bối vậy ? Cô mới vào nghề à ? Tôi đã nói bên X đưa người có kinh nghiệm dọn dẹp đến cho tôi vậy mà đưa một con bé bất cẩn thế này à. Tôi sẽ báo lại cho bên X.

-Ui da – Cô gái nhăn nhó đưa ngón tay trở lên suýt xoa...

- Cô có sao không ? Tôi hù tí thôi mà ! – Anh chàng lục lọi tủ y tế lôi ra miếng băng keo cá nhân. – Đây tôi băng cho này. – Anh ta lại gần cô ấy.

“Cái gì thế này ???” – Anh chàng thót tim chết lặng.

- Bảo ?

- Ô tôi xin lỗi, anh cứ báo lại cho quản lí để trừ lương tôi !

- Bảo, em có phải là Bảo ?

- Bảo nào ạ ? Tôi tên là My My.

- Không, là em mà, là Bánh Dâu của anh đây mà ! Em chưa chết ! Sao em lại làm thế, em có biết anh đau khổ như thế nào trong thời gian qua không ?

- Ô cái anh này. Tôi đã nói tôi ko phải là Bảo cũng ko phải là Bánh Dâu hay Bánh Nho gì của anh cả. Nếu anh còn như vậy thì tôi sẽ bỏ việc về luôn.

Anh ta nhìn cô gái, anh vỡ òa rồi ngồi bịch xuống ghế thở dài mông lung.

-Tôi xin lỗi,..... vì cô quá giống cô ấy Tôi cứ tưởng...- Giọng anh ta chùn xuống.

Hoá ra đây là nhà của Minh Nhật. Sau khi Ngọc Bảo chết, Minh Nhật đã cho tìm căn nhà cũ của cô ấy và mua lại nó. Lúc học đại học cuối tuần nào anh ta cũng thuê người đến dọn dẹp, còn anh ta thì tự tay chăm sóc cây cối trong vườn.

- Cô tên My My à ?

- Ừ

- Nhà tôi cũng có một con mèo tên MyMy

- Thế anh tên gì ?

- Trần Minh Nhật .

- Bộ tôi giống cô gái tên Bảo gì lắm à ?

- Uh... Đưa tay đây tôi băng cho !

My My ngại ngần chìa tay cho anh ta. Ngày xưa Bánh Dâu cũng bị bỏng chỗ này nè T_T.... Lòng Minh Nhật chợt thắt lại.

- Thôi khỏi lau nhà đi, vô phòng tôi quét dọn rồi gom đồ bấm máy giặt hộ tôi.

- Để tôi lau nhà, ko sao mà !

- Tay thế làm sao mà lau ! Nhanh đi làm việc tôi giao đi.

Minh Nhật gắt lên làm cô gái cuối gầm cuống cuống chạy vào phòng anh ta.

“Tại sao lại có một người con gái giống Bánh Dâu đến thế?”. Minh Nhật nghĩ rồi lại cứ thầm mong đây là Bánh Dâu, thầm mong rằng Bánh Dâu chỉ giả vờ chết thôi. Đám tang Bánh Dâu, Minh Nhật cũng đâu được dự. Đúng vậy thì có gì anh không thể cho rằng Bánh Dâu còn sống ! Rằng Bánh Dâu chỉ muốn trốn tránh anh ! Nhưng nếu My My thật ko phải là Bánh Dâu thì sao ? Minh Nhật sẽ phải làm gì ? Làm gì khi cứ nhìn My My thì lại thấy nhớ Bánh Dâu da diết. Thì lại thấy đau khổ hơn, dằn vặt hơn.???

“Ông trời ơi làm ơn nói với con My My là Bảo của con đi !... Làm ơn cho Bảo quay về bên con đi...”

Anh ta chợt loé lên một tia hy vọng... My My là Ngọc Bảo !

My My vào phòng Minh Nhật, căn phòng ảm áp và ngăn nắp thật, có gì đâu để dọn dẹp. Trong trí tưởng tượng của cô căn phòng của những người đàn ông độc thân thế này phải rối tung lên như một mớ hỗn độn đầy chứ. My My nghiêng nghiêng chiếc đầu rồi tự xua đi những suy nghĩ vớ vẩn của mình.

Cô nàng chỉ việc lấy mấy quyển sách Minh Nhật đang đọc dở trên giường đánh dấu lại rồi xếp ngay ngắn vào kệ. Quét ít bụi trên bàn làm việc và tủ quần áo, sắp lại mấy bộ hồ sơ, mấy bản thiết kế cho ngay ngắn

“Anh ta làm kiến trúc sư à ?” - My My nghĩ thầm. Bỗng cô nàng thấy một bức ảnh, được lồng khung cẩn thận đặt trên bàn, hơi mờ một tí nhưng cũng đủ để nhìn kĩ được. My My cầm lên xem, dễ thương quá, là Minh Nhật cùng một cô gái, trông thì cũng có vẻ hơi giống My My đấy nhưng xét cho cùng cũng đâu có giống mấy, bức ảnh được hai người chụp trên một chiếc đu quay. My My chắc mẩm đây là cô nàng Ngọc Bảo gì gì đó đó của anh chàng chủ nhà rồi . Cô hơi trầm ngâm rồi tiếp tục dọn dẹp.

...

- Tôi xong việc rồi ạ. Anh muốn tôi làm gì nữa ko ?

- Từ nay cuối tuần nào cô cũng đến đây làm nhé ! Tôi sẽ trả lương trực tiếp cho cô khỏi thông qua bên công ty giúp việc. 2 triệu 1 tháng.

“Làm 4 buổi mà tận 2 triệu cơ à, nếu đồng ý thì tổng các việc làm thêm của mình cũng kiếm được kha khá, chi tiêu sẽ thoải mái hơn. Nhưng mà...”

- Hay để tôi làm nhiều hơn nha, chứ làm có 4 buổi mà tận 2 triệu, tôi ngại quá...

- Ko sao, cô cứ làm, mấy ngày bình thường khi nào cần tôi sẽ gọi. Nếu cô ko thích thì tôi thuê người khác ráng chịu.

- Ko đc...tôi làm !

- ;)) Ok giờ cô về đi, tuần sau đến kí hợp đồng rồi làm.

- Vậy xin phép anh tôi đi trước. Mà anh, hôm trước tôi là người phục vụ làm quần áo anh đó hihihi.... Cho tôi xin lỗi nhé!

My My nói cùng nụ cười ngượng ngịu...

-Là cô à. Thế nào ! – Minh Nhật hơi trở mắt ngạc nhiên - Vậy mình cũng có duyên hén !

16-2

Vậy là kể từ hôm đó Minh Nhật có My My bầu bạn vào mỗi cuối tuần, anh ta cũng vui hơn trước nhiều. Cảm giác như có một nguồn sức sống phát ra từ My My và hòa vào cơ thể anh. Anh ta thích về nhà sớm vào mỗi thứ 7, thích nhìn trộm My My làm việc rồi khi bị bắt quả tang lại giả vờ đang làm gì đó. Trông mà buồn cười phát khiếp.

Hôm nay là một cuối tuần nọ, My My xin được tới cây và cắt cỏ, My My nói thích khu vườn này lắm. Minh Nhật đứng tựa vào cửa ánh nhìn mơ hồ. Chắc lại nhớ về Bánh Dâu.

- Cô biết ko căn nhà này là của bạn gái cũ của tôi đó.

- Vậy à, thế cô ấy đi đâu để lại nó cho anh hả ?

- Ko, sau khi cô ấy rời bỏ tôi, tôi đã tìm nó và mua lại.
 - Chắc anh yêu cô ấy lắm !
 - Rất yêu là đằng khác, tôi có lỗi với cô ấy nhiều. Chưa kịp làm gì thì cô ấy đã xa tôi...-Minh Nhật hơi nghẹn ngào.
 - Cô ấy đi đâu ?
 - Về bên kia thế giới ...
 - Người chết thì đâu thể sống lại được, anh cũng nên quên cô ấy đi mà yêu một người khác, phải sống vì tương lai chứ !- My My bình thần nói làm Minh Nhật hơi ngạc nhiên. Lần đầu tiên anh thấy một người đứng vững với chuyện sống chết vậy đó. Thật thú vị.
 - 5 năm rồi còn gì, sao tôi vẫn chưa thể quên được, tôi có cảm giác cô ấy vẫn còn đâu đây...+_+. Cô cắt gì vậy ?
- Đang đắm chiêu bỗng Minh Nhật quát to.
- Ô...xin lỗi...tôi mãi nghe anh kể chuyện mà cắt nhầm cành hoa này.
 - Trời cô có biết Ngọc Bảo rất thích vườn hoa này ko ? Sao cô vụng về vậy, tránh ra coi...-Minh Nhật vô cùng giận dữ xô ngã My My sang một bên.
 - Chỉ là một cành hoa thôi mà, anh làm gì lớn tiếng với tôi vậy ?
 - Nhưng đây là hoa Ngọc Bảo đã trồng, nếu biết được ko ai chăm sóc tốt nó cô ấy sẽ buồn lắm, cô hiểu ko ? Cô đúng là đồ vô dụng mà.

“What ???”

-Cái gì ? Anh nói tôi vô dụng. Vậy thì người vô dụng ko dám làm việc ở nhà anh nữa, tôi nghỉ từ hôm nay, khỏi lấy lương tháng này. Có Ngọc Bảo gì đó của anh đã chết rồi, làm ơn tỉnh lại đi. Đừng vì một người ko tồn tại nữa mà làm ảnh hưởng đến những mối quan hệ khác xung quanh anh. Chào anh !

“Cô ta nói gì vậy ? Cô ta dám nói mình như thế à ? Cô ta nghĩ mình là ai chứ ? Tức chết đi được... Cô ta có biết Ngọc Bảo quan trọng với mình đến nhường nào ko mà nói thế ?”

17. Chương 17

17.

Vài ngày sau đó, Minh Nhật ít nói trở lại hẳn, anh ta còn hay cáu gắt với các nhân viên và ko hề hài lòng với bất kì cái bản vẽ nào. . . Những lời của My My cứ ong ong mãi trong đầu anh, Minh Nhật muốn phát điên nhưng lại cứ không ngừng nghĩ về nó...

“Tức thật, nhưng cô ta nói cũng đúng. Ngọc Bảo chết rồi, chết thật rồi, sao mình cứ mãi sống trong quá khứ. Mình con tương lai, còn gia đình, bạn bè... Mình yêu Bảo nhưng cũng phải lo cho tương lai... Chắc hẳn Bảo cũng rất muốn mình hạnh phúc chứ không hề muốn mình cứ ôm mãi mối tình đã chết này đâu. Phải rồi... Cho dù có yêu ai đi nữa thì hình bóng Bảo vẫn sẽ luôn luôn ngự trị một góc trong trái tim này !”

- Cậu Tuấn, cậu đến quán cà phê hôm trước hỏi xin thông tin về cô bé đã làm đổ cà phê lên áo tôi. Hình như cô ta tên My.

- Dạ... Mà chiều nay sếp có buổi giao lưu với sinh viên trường Kinh Tế đó, lúc 3h30.

- Ừ tôi nhớ rồi

5h...tại đại học Kinh Tế... Minh Nhật ra về với biết bao ánh mắt ngưỡng mộ của các nữ sinh viên. Từ xưa đến giờ vẫn thế, vẫn luôn hot như cồn, vẫn luôn là tâm điểm của bao sự chú ý... Riết Minh Nhật cũng thấy nhàm chán, muốn mình bớt hotboy tí mà không đc [ời mẹ ơi =))].

“Ừa ai giống My My vậy ta ?”

-My My - Minh Nhật vội lại gần bóng dáng đang thấp thoáng ấy

-Ồ...sao lại kêu tôi.

- Em học ở đây hả ?

- Chứ ở đâu.

- Hihi cho anh xin lỗi chuyện hôm trước nha !

- Có gì đâu phải xin lỗi tôi. Ngọc Bảo của anh mới là nhất cơ mà !

- Hihi sau những lời của em thì anh có giận thiệt, nhưng mà suy đi nghĩ lại thì.....cũng đúng.

- Biết vậy là tốt tôi xin phép đi trước.

- Này My My đợi anh với.

Minh Nhật đuổi theo, ngoài kia cũng có một chàng trai khác đang đợi My My. Cô mừng rỡ khi thấy chàng trai ấy. Minh Nhật liền nắm tay cô.

- Xin lỗi anh, hôm nay bé My có hẹn với tôi. Anh cứ về trước lát tôi đưa cô ấy về.

Anh chàng ngồi trên xe máy mất chữ A mồm chữ O chưa biết chuyện gì đang xảy ra thì Minh Nhật đã lôi My My đi cả khúc.

-Này anh làm cái gì vậy ? Buông tôi ra ...

-Khi nào em chịu nhận lời xin lỗi của anh thì anh mới cho em về.

-Vậy tôi nhận đc chưa, bỏ tay tôi ra nào ...

-Ko thật lòng, tiếp tục đi với anh !

-Ồ cái anh này >” Minh Nhật kéo My My lên ô tô rồi fóng đi cái vèo.

-Alô em nghe anh !

-Có chuyện gì vậy em ? Sao em lại bị tên đó lôi đi ?

-À là bạn mới của em, ko có gì đâu anh. Anh cứ về trước đi, có gì mình nói chuyện sau nha !

...

-Bạn trai cô à ?

-Ko, chỉ là bạn

-Sao nói chuyện tình tứ thế ?

-Hơ, cái anh này vô duyên. Đó là việc của tôi ko liên quan gì tới anh !

-Mặc kệ, anh thích liên quan tới em !

-Có phải vì tôi giống Ngọc Bảo gì đó ?

-Ko, em là em, sao lại lôi Bảo vào. Thế thằng kia tên gì ?

-Anh bao nhiêu tuổi mà gọi người ta bằng thằng.

-24

-Anh ấy 25

-Thì anh ta tên gì, đc chưa !

-Việt

-Hắn ta có thích em ko ?

-Có thì sao mà ko có thì sao ?

-Ko thì tốt mà có thì cũng chẳng quan trọng kèkè...

-Anh định đưa tôi đi đâu thế ?

-Lát sẽ biết.

Minh Nhật dừng xe trước một khu đồi khá to nằm ở ngoại ô thành phố. Minh Nhật nói đây là đồi tình nhân, giữa quả đồi có một chiếc hồ nhỏ và một cái cây thật to, người ta gọi đây là cây ước nguyện. Những đôi lứa yêu nhau thường hay đến đây chơi và cầu nguyện cho tình yêu bằng cách viết điều ước của mình lên một mảnh giấy sau đó ném lên cây ước nguyện này. Mảnh giấy bay càng cao lên tán cây thì điều ước sẽ càng linh nghiệm. My My thì có vẻ chẳng để ý đến câu chuyện đồi tình nhân này cho lắm.

-Tôi và anh có phải tình nhân đâu mà đến đây.

-Bây giờ chưa nhưng sau này ai biết được.

-Anh đừng có mà nằm mơ nữa - My My nhả mặt bỏ đi, Minh Nhật lớ ngớ đuổi theo. Hai đứa cùng ngồi ở một chiếc ghế đá hướng về phía hồ tình nhân. Người ta yêu nhau đến chơi đông quá, nhìn ai cũng ngập tràn hạnh phúc !

- Em học năm mấy rồi ?

-Năm 3, còn anh làm nghề gì ? Tôi thấy phòng anh toàn bản vẽ, chắc là làm kiến trúc sư phải ko ?

-Anh là tổng giám đốc công ty thiết kế, xây dựng Nhật Bảo, kim giám đốc nhân sự của tập đoàn "DREAMLOVE". Em biết "DREAMLOVE" chứ ?

-DreamLove thì biết. Còn Nhật Bảo à ? Chà anh yêu cô ấy quá nhỉ ! Chắc cô ấy đã từng hạnh phúc lắm.

-... Anh có lỗi với cô ấy nhiều lắm My à ! Cô ấy chỉ toàn nhận lấy đau khổ từ anh thôi. Cô ấy lúc nào cũng chỉ nghĩ cho anh. Thế mà anh lại ko biết đc , anh hiểu lầm cô ấy và để cả cô ấy hiểu lầm anh. Cho đến lúc cô ấy chết đi...anh mới nhận ra tất cả T__T, nhưng mà...đã quá muộn, có muốn làm gì chuộc lỗi cũng đâu thể...T__T - giọng Minh Nhật xiết lại. - Đến bây giờ anh vẫn còn yêu cô ấy lắm, ko thể nào quên được ...

-Thôi anh đừng buồn nữa, rồi sẽ có người khác tốt như Ngọc Bảo thay thế cô ấy yêu anh mà ! Vui lên đi, người chết thì đã chết rồi, người sống phải cố gắng sống lên chứ !

-Vậy em có bạn trai chưa ?

-À, trước đây thì có, nhưng bây giờ thì ko ?

-Thế vì sao 2 người chia tay ?

-Vì anh ấy thật ngốc, còn em thì quá tàn nhẫn.... !

.

.

Cả hai đều nhìn về chân trời xa xa.... Im lặng và thơ thẩn... Trong phút chốc cả hai đều nghĩ về quá khứ của mỗi người rồi lại cùng hướng đến tương lai. Nơi mà con người ta không thể nào đoán trước được chuyện gì sẽ xảy ra...

18. Chương 18

18.

Trời đã chập tối, Minh Nhật lái xe đưa My My về, My My lạnh lùng hơn Minh Nhật tưởng. Cô nàng ít nói và ít cười hoặc nếu cười thì cũng nhạt lăm. Minh Nhật hỏi sao My My ko lo chú tâm học mà làm nhiều việc thế ? Cô bảo ba mẹ cực khổ dưới quê ko kiếm đủ tiền cho cô học đại học, vì thế My My phải vừa học vừa làm như vậy. Minh Nhật thấy thương thương...

-Bức hình trên bàn làm việc anh có phải là Ngọc Bảo ?

-Ừ lúc tôi và cô ấy đi suối tiên.

-Dễ thương lắm !

-Ban nãy ở cây ước nguyện cô ước gì ?

-Bì mật, thế con anh ?

-Tôi ước sẽ có một phép màu.

-Mang Ngọc Bảo quay lại à ?

-Sao cô biết.

-Thì anh yêu cô ấy đến thế cơ mà !

-Điều ước của tôi có viễn vọng lắm không khi muốn một người đã chết quay trở về !

-Ừ viễn vọng lắm !

-Nếu lỡ tôi yêu My My thì sao nhỉ ?

Cô nàng hơi đỏ mặt.

-Anh sẽ ko bao giờ yêu My My được đâu.

-Tại sao ?

-Vì My My biết vậy mà ! Sau này My My sẽ trả lời anh.

...

Nhà My My hơi xa trung tâm thành phố, nhỏ nhỏ nhưng cũng xinh xắn. My My ở một mình, vì là nhà bỏ không của một người quen dưới quê nên người ta cho cô thuê lại giá rất rẻ. Mà My My cũng thích ở vậy nên cô quyết đi làm thật nhiều để giành dụm trả tiền nhà ! Thế là Minh Nhật đã biết nhà My My anh ta xin vào chơi nhưng My My hok cho. Hai người tạm biệt nhau, My My thấy lòng hơi bồi hồi...

. . .

Sáng nay, chàng trai hôm nọ lại đến đón My My đi học. Anh ta tên Việt, đang là giám đốc công ty kiến trúc ASPACE - một đối thủ lớn của cty Nhật Bảo. Anh ta cũng yêu My My từ lâu nhưng cô lại ko hề nảy sinh tình cảm với Việt. Cô nói trái tim cô đã đóng băng từ lâu rồi. Chẳng lẽ tình cảm to lớn mà Việt giành cho cô trong ngần ấy năm qua chưa đủ để làm cho lớp băng kia tan chảy sao ? Việt cứ suy nghĩ suốt nhưng vẫn ko hề từ bỏ công cuộc theo đuổi My My.

-Người hôm trước anh biết, là Minh Nhật, tổng giám đốc cty Nhật Bảo, con trai của tập đoàn DREAMLOVE.

-Ừa sao anh biết ?

-“Nhật Bảo” là đối thủ của cty anh mà, đương nhiên anh phải biết. Tại sao hần ta lại quen em ? Hôm đó hần lôi em đi đâu thế ?

-Vậy sao Minh Nhật ko biết anh nhỉ ? Tại em làm giúp việc bên nhà anh ta, anh ta muốn xin lỗi em do hôm nọ dám nặng lời với em.

-Hần dám nặng lời với em à ?

-Tại anh ta yêu bạn gái cũ quá thôi, ko có gì đâu anh !

-Hần mà dám làm gì em thì biết tay anh ! Mà sao hần lại gọi em là bé My ?

-Ồ...tại anh ta nói trông em giống mèo nên đặt em tên thế.

.

-Mà cuối tuần này em đi dự tiệc cùng anh nha !

-Tiệc gì thế anh ?

-Tiệc của cty đối tác quan trọng mà bên anh với “Nhật Bảo” đang cạnh tranh hợp đồng.

-Em hok biết gì đến đó chán lắm.

-Đi mà ! Năn nỉ em đó ! Đi nha nha.Có em đi theo anh cho người ta ghen tị với anh keke...

- ;)) trù cái anh này, để em suy nghĩ đã.

-Tối chủ nhật 7h anh wa đón em, giờ vô trường ik, bye á !

...

Tại cty “Nhật Bảo”

-Good morning sếp !

-Ừ chào cậu, tuần này có sự kiện gì ko ?

-Dạ chủ nhật có tiệc mừng của tập đoàn “Saigon invest” thưa sếp.

-Hôm đó nhớ nhắc tôi.

-Mà sếp, hôm trước em có đi hỏi thông tin về nhỏ phục vụ gì đó rồi sếp.. Người ta nói cô ta tên...

-Ừ tôi quen được cô ấy rồi, cậu làm việc tiếp đi, có gì cần tôi gọi sau.

...

Tối chủ nhật của hôm có tiệc mừng “Saigon invest”, Việt đến đón My My.

- @__@ Hôm nay em đẹp quá.

-Bộ ngày thường em xấu lắm à ?

-Hok có nhưng hôm nay đẹp hơn hehe...

...

Tại nhà riêng của chủ tịch “Saigon invest”

-Đồng quá anh ơi !

-Người ta là tập đoàn lớn mà em !

-A chào cậu Việt ! Dạo này làm ăn tiến triển thế nào rồi ?

-Dạ em chào anh, vẫn cứ bình bìn vậy thôi anh ơi ^^ !

-Bạn gái cậu à?

-Ồ...

-Dạ, bạn gái em đó, xinh chứ anh ?

-Chúc mừng cậu nha ^^, tôi qua bên kia tí, hai người vui vẻ đi ha!

-Anh, sao nói chuyện kì vậy ?

-Có sao đâu em, qua kia chào ông tổng giám đốc đi em !

-Anh mà nói vậy nữa em bỏ về luôn đó!

-Ừ anh biết rồi... Dạ con chào chú !

-Cậu Việt bên “ASPACE” đó à ?

-Dạ vâng. Mừng “Saigon invest” thêm tuổi mới ngày càng phát triển hơn và thành công hơn ạ !

-^_^ Rồi rồi, cảm ơn lời chúc của “ASPACE” nhiều.

-Chú thấy bạn gái con đã đủ tiêu chuẩn chưa ạ ^^ ?

-Hai người rất đẹp đôi đấy chứ ! Cứ tự nhiên nha !

-Dạ xin phép chú !

.

-Anh, đã bảo là đừng nói vậy nữa mà !

-Anh đùa tí thôi mà.

-Nhưng em ko thích, lỡ mọi người tưởng thật thì sao ?

-Kệ họ, có sao đâu chứ !

-Anh ở lại, em về trước.

-Em...đừng giận mà, quay lại đi...!

-Ừa My My ! Em đi đâu vậy ?

-Anh Nhật hả ? Anh chở em về nha !

-Ờ...ừ...ừ...

-Em.....- >” -Anh vào đi, anh Nhật chở em về.

...

-Có chuyện gì vậy em ?

-Ko có gì đâu anh, Việt chọc giận em. Anh cũng đến dự tiệc à ?

-Ừ, em đi cùng hấn ta à ?

-Dạ, phiền anh quá, My My xin lỗi !

-Ko sao, để anh gọi trợ lý đến đó hộ anh.

...

-Giờ còn sớm quá, em muốn đi đâu ko ?

-Đi ăn, My My thấy đói rồi.

-Em muốn ăn gì nè ?

-Gì cũng đc anh.

Minh Nhật chở My My ngoằn nghèo một vòng rồi dừng lại trước một nhà hàng sang trọng mang đậm phong cách Nhật Bản. Đồi My My chưa bao giờ bước chân tới mấy chốn mà cô cho là xa hoa này cả. My My ngạc nhiên nhìn tròng tròng cái restaurant sang trọng ấy lẫn Minh Nhật.

-Anh, sao anh chở My My đến đây, nhìn sang trọng quá, tiền đâu mà em trả !?

-Ai bắt em trả tiền chứ ;) !

-Em ăn thì em trả, anh này nói hay.

-Vô anh trả cho, đừng có lo !

-Thôi My My ko thích đâu. Anh chở My My đi nơi khác đi, bình dân một tí.

-Lỡ vào bãi đậu xe của người ta rồi giờ sao ra em, kì chết.

-...HuHu...

-Anh đã nói là ko sao mà ! Hay là coi như anh cho em nợ châu này, từ từ trả anh có được ko ?

-T_T Đành vậy thôi chứ biết sao giờ +_+ ...

...

Minh Nhật dẫn My My vào trong, chà cái restaurant này đẹp thiệt, mấy cô phục vụ đều mang trang phục truyền thống của Nhật Bản – kimono, nhìn sang trọng ra phết luôn ! Các cô không quên cúi đầu khi bắt cứ vị khách nào bước vào. Cách bài trí của nhà hàng cũng đẹp nữa, phải nói là rất đậm chất Châu Á hay chính xác hơn là đậm chất của xứ sở hoa anh đào. Đơn giản, nhẹ nhàng nhưng vẫn toát lên vẻ thanh lịch, kiêu sa của nó. Minh Nhật gọi món, sao anh ta gọi nhiều quá vậy. My My nhìn vào Menu mà chóng ca mặt “trời sao mà đắt dữ vậy, đắt còn hơn trí tưởng tượng của mình @_@”. Có món còn đắt hơn cả lương của nó làm cho Minh Nhật nữa T_T.

“Kì này tiêu thật rồi huhu”...

-À cô tôi đã gọi những gì rồi nhỉ ? - Minh Nhật hỏi chị phục vụ.

-Dạ quý khách đã gọi Cơm mơ muối nước trà Nhật, cơm với cá ngừ trộn sốt suke, sashimi tổng hợp, cá hồi nướng sốt Teri và sushi thập cẩm ạ.

-Vậy cho tôi thêm một nồi lẩu shabu shabu, một cơm nắm nhân cá hồ nướng, một Mentaiko, một Karako, một Shirako, một cá Tuna với khoai mỡ Nhật. Thêm 4 lon pepsi.

“Trời đất, anh ta là người hay quái vật vậy +_+”

-My My gọi món đi em !

-Dạ thôi chị cứ làm theo món của anh ấy được rồi ạ.

T_T

-Anh gọi nhiều quá rồi ăn không hết đâu.

My My bấm bụng ruột gan cô như muốn lộn ngược ra “huhu Minh Nhật giết mình rồi. Chắc phải làm việc cật lực mới mong sớm trừ được nợ +_+.”

Mắm..mắm...mắm...ya ngon quá, nhà hàng này nhìn đã đẹp nhà còn nấu ăn ngon nữa cơ...

-Tuần sau ngày nào em cũng đến làm việc cho anh !

-Em làm gì mà dữ vậy ? Thời gian còn đâu mà học ?

-Thì em muốn sớm trừ nợ mà, chứ cuối tháng lãnh lương em còn phải trả tiền nhà, ùi tiền ăn uống...vv...lấy gì mà trả anh nữa.

-Uh em tính vậy cũng được, bữa nào học về mệt thì cứ nghỉ ngơi, khỏi qua.

Mắm....mắm...ngon quá...

“Nhìn con nhỏ ăn cũng dễ thương quá ta, hok thua kém Bánh Dâu là mấy ;))....”

-Mà em quen Việt lâu chưa ?

-Cũng lâu rồi anh, anh Việt ở cùng quê với em.

-Thế quê em ở đâu ?

-Bến Tre đó anh !

-Hả....Bến Tre .

-Sao vậy anh ?

-À ko có gì em.

“Hình như ngày xưa Bảo cũng về quê là Bến Tre. Nhớ ko lắm thì con bé Khuê nó nói với mình như thế mà ! Lạ thật đấy”

-Anh ăn đi !

-Ừ My My ăn nhiều vào, anh thấy em làm việc nhiều lắm đó.

-Thì em phải tự lo inh mà ^^ My My quen rồi !

.

Sao lúc này Minh Nhật bỗng thấy thương My My đến lạ. My ko như anh từ nhỏ đến giờ vẫn mãi là một cậu ấm, ăn sung mặc sướng, quen có người hầu hạ. Tuy bây giờ anh đã có một cuộc sống tự lập, nhưng Minh Nhật vẫn tự nhận thức được mình còn phụ thuộc vào gia đình nhiều lắm. Nếu ko nhờ gia đình anh giàu có sẵn, anh đâu thể mua lại được nhà Bảo, đâu thể bắt đầu sống tự lập, đâu thể lập công ty rồi nhờ hưởng lấy cái uy của tập đoàn nhà anh mà công ty anh làm ăn ngày càng đắt đỏ v.v.. Nói chung là nhiều lắm, anh , 24t nhưng thật ra vẫn chỉ là một cậu ấm mà thôi. Rồi chợt anh khát khao mình có được một nghị lực kiên cường như My, nói trắng ra là anh muốn được như My My, ko nhờ vả, dựa giẫm bất kì ai, bất cứ điều gì, một thân một mình bươn chải cho cuộc sống - đó mới gọi là tự lập, lòng tự tôn của anh mách bảo thế... Rồi chuyện My cũng ở Bến Tre nữa, là sao ? Đầu óc anh quay cuồng, nếu từ trước anh luôn thầm mong My là Bảo thì bây giờ suy nghĩ anh lại rẽ làm hai hướng. Chính anh cũng ko biết nếu My là Bảo thì điều đó tốt hay xấu ? Anh phải làm sao ? Quả thật anh còn rất yêu Bảo, nhưng sao bây giờ anh lại muốn bên cạnh che chở cho My My bé bỏng thế này ! My là Bảo, uh thì chắc cũng tốt, cũng vẹn cả đôi đường. Nhưng ngược lại thì sao ? Mà có thật anh quan tâm đến My chỉ vì do con tim mách bảo. Hay lại là một lý do khác ??? Anh sợ phải nghĩ đến cái lí do này lắm ! Anh thấy mình thật đáng kinh bỉ nếu như đúng là cái lý do này ? Anh điên mất ! Ko.....anh ko phải đang xem My là hình bóng của Bảo, là người thế chân cho Bảo....Ko thể nào.!!!

Cùng lúc đó tại Perth – Australia [tức cỡ 11h pm Aus, 10h pm HCM]

“Sáng mai 8h, hẹn gặp em ở bờ sông Swan” - SMS từ Zac đến Bailey.

“Mai 8h đi vườn bách thú Perth với anh nha!” – SMS từ Justin cũng đến cho Bailey.

...

Sáng nay, Việt đến đón My đi học như mọi hôm.

-Anh làm gì ở đây ?

-Thì chờ em đi học, lên xe đi !

-Hôm nay em tự đi, anh đi làm đi.

-Em còn giận anh à ? Sao hôm qua em lại đi với thằng đó ?

-Em đi với ai là quyền của em, ko liên quan gì tới anh !

-Anh ko thích em đi với nó, em là của anh !

-Anh lại nói vậy à ? Vậy đừng trách em sao ko thèm nói chuyện với anh.

-Thôi mà em... cho anh xin lỗi..... lên xe đi em... anh năn nỉ đó. Em cũng biết anh thích em từ lâu rồi mà !

-Nhưng mà em ko có thích anh!

-Vậy em thích thằng Minh Nhật đó à ?

-Anh thôi đi ! Có thích hay ko là chuyện riêng của em !

-Anh cấm em thích bất kì ai ! – Việt lúc này như con hổ đang muốn ăn tươi nuốt sống My My. Cô thấy hơi sợ nhưng vẫn cứ bình thản bỏ ngoài tai mấy lời của Việt.

-Anh bị gì vậy ? Em ko muốn nói chuyện với anh nữa, anh đi đi.

-My My, có chuyện gì vậy ?

-Minh Nhật anh đi đâu đó?
-Anh đến chở em đi học, được hok em ?
-Đương nhiên là được anh, mình đi lẹ đi anh!
Việt đứng chôn chân, mặt anh ta đờ đờ sát khí “Được lắm Minh Nhật à”

19. Chương 19

19.

-Chà, hok ngờ chở em đi học lại dễ dàng như vậy.
-Anh đừng tưởng bỏ nha ! Tại Việt tự nhiên đỡ chứng với em nên em muốn đi lẹ cho khuất mắt anh ta thôi.
-Em có thích hấn ta ko ?
-Đừng nói anh cũng nổi bệnh như a Việt rồi nha ! Em chỉ xem Việt là anh trai thôi.
-Hềhề, anh chỉ hỏi vậy thôi à. Thế còn anh ;;) *chớp chớp*.
-Anh này vô duyên, em chẳng xem anh là gì cả.
-T_T Sao ác thế, mà thôi kệ . Chuyện tương lai chỉ có trời mới biết kaka.
-Ặc...ặc... >_ -Lát đi ăn trưa nha !
-Thôi khỏi >” -Ok, bye em

Cả lớp chú ý, danh sách những bạn đạt học bổng khóa đào tạo ngắn hạn 3 tháng tại “Curtin University - Australia” đã được đăng lên website của trường. Các em có thể đến phòng net xem và làm thủ tục theo hướng dẫn. Giờ chúng ta vào bài học.

.
.
.

Cùng lúc đó tại Perth - Australia

-Hai người này sao lại rủ mình đi chơi cùng một lúc vậy nè >_ “Reng...reng...”, chuông điện thoại Bailey vang, cô giật bắn người.

-Hi Sammy.
- Help me check my essay !!!!!!!! Bailey [giúp tớ check bài luận nha bailey]
-Hihi.....why not. Now? [hihi đương nhiên rồi, bây giờ luôn được không ?]
-That so great. Thanks thanks moaha.... [vậy thì quá tốt thanks thanks moaha..]

...

May quá có Sam là vị cứu tinh hehe.

“Hôm nay em bận”-SMS Bailey gửi Zac và Justin.

“Cậu thắng rồi đó Justin”-Zac gửi

“???. Ko phải anh đang đi với cô ấy sao?”

“Hả, tôi tưởng Bailey đi cùng cậu?”

“Vậy ta lại huề”

...

-Hả ?????? Mình đậu học bổng rồi..... aahhhhhhhhhhh..... :((.... huhu.... Mình được đi Úc.....
Mình có đang mơ ko ??? :((.....

Reng reng...

-Alô anh Nhật hả ?

-Anh đang đợi trước trường em nà, đi ăn cùng nha !

-OK, hôm nay em đãi anh ! Đợi xí. Hihi...

...

-Hôm nay My My có gì vui vậy ta ?

-HiHi...em được học bổng đào tạo ngắn hạn 3 tháng ở Úc. Học bổng toàn phần đó anh, em vui quá. Cả trường chỉ có 10 người đạt thôi ^^...

-Chà My My giỏi quá ta, ước gì anh cũng được đi nước ngoài như em !

-Anh đùa hoài, anh muốn đi lên mặt trăng còn kịp. Huống hồ gì chỉ là châu Úc.

- ^__^ “My My cũng đáng yêu quá ta , dạo này cười nói nhiều hơn trước rồi. Lại còn biết nói đùa, ngộ thiệt ^__^”

...

Măm măm...

-Mà chiều nay em có tiết ko ?

-Dạ hok anh, anh cho em đi ké về nha, phiền anh quá hihi...

-Đi mua này tí với anh nha !

-Mua gì vậy a ?

-Muapiano đó. Anh có một cái bên nhà ba mẹ, nhưng nó to lắm. Giờ anh muốn mua cái khác gọn gọn tí cho hợp với nhà anh.

-Anh biết chơi piano à ?

-Hm...chứ sao ^^!

-Mà em có biết gì đâu, đi theo ngại lắm !

- Hok sao mà, đi nha !

-Ồ.....dạ :”>...

...

“Sao My My lại bất ngờ khi biết mình chơi piano ? Vậy My My chắc chắn ko phải là Ngọc Bảo ? Ngoài cái khoản trông giống Bảo ra, My My cũng 22t, học giỏi, quê ở Bến Tre và từng có một mối tình. ”Vì anh ấy quá ngốc, còn em thì quá tàn nhẫn“.... My My nói có ba mẹ dưới quê còn không phải ba của Bảo làm kiến trúc sư sao ? Rốt cuộc là sao ? My My là ai ? Hay là Bảo đang giả vờ với mình, đang thử mình ? Khó nghĩ quá, điên mất !”

...

-Đặt góc này hợp rồi đó anh.

-Đàn mở hàng tặng em nè, em muốn nghe bài gì ?

-Hm...Love Story. ANh biết chơi hok ?

-Hả...?

-Sao bài này khó quá hả anh, vậy anh đàn bài nào cũng được.

-À hok anh biết chứ, rành là đằng khác. “Nhưng sao lại là Love Story được chứ” - Minh Nhật thấy thắc mắc.

.

-Sau này anh dạy em với nhé !

-Định trả công anh gì đây ?

-Chưa gì mà công với lao, thôi em hok dám nhờ nữa.

-^^ Anh đùa mà. Có tí đã giận ^^.

Có vẻ cuộc sống My My thú vị hơn từ ngày gặp Minh Nhật. Hai người ngày càng quăn quí và thân thiết nhau hơn. Nỗi đau về sự mất mát Ngọc Bảo cũng đang dần nguì trong trái tim tưởng đã chết của Minh Nhật.

Minh Nhật dạy My My tập đàn, nó khó hơn cô tưởng, mà nói học vậy thôi chứ My My cũng chẳng học được gì, toàn bắt Minh Nhật đàn ình nghe. o_O~

Mỗi buổi sáng thay vì Việt đưa đón cô giờ là Minh Nhật. My My cũng muốn sớm làm lành với Việt, muốn hai đứa sớm thân thiết lại như xưa nhưng chẳng cách nào liên lạc được với anh ta. My My hơi lo, liệu có chuyện gì xảy ra với Việt ko ?

Nhưng sao ở bên Minh Nhật, My My lại có cảm giác khác lạ thế này, cảm giác khác hẳn khi ở cạnh Việt. Cô cũng ko hiểu nữa ? Chẳng lẽ My My đã....yêu rồi sao ???

My My vội gạt phăng cái suy nghĩ mà cô cho là điên rồ ấy.

Đạo cuối tuần gần đây Minh Nhật thường lấy xe máy chở cô vi vu khắp Sài Gòn. Lần đầu tiên My My mới cảm nhận được Sài Gòn về đêm đẹp đến thế này 0___0 . Hôm nay Minh Nhật và cô cùng đi xem phim.

Về phần Minh Nhật, 5 năm rồi, anh mới tìm lại được cảm giác thế này. Cảm giác hạnh phúc và vui vẻ khi ở bên một người con gái ! Anh thấy biết ơn My My ! Rồi tự dưng lại thấy sao ngày xưa mình ngốc quá. Ngọc Bảo đáng ra phải được nhiều điều hạnh phúc hơn. Ngọc Bảo là cô bé tốt, ngây thơ nữa, để Hạ Nhi ăn hiếp năm lần bảy lượt, lại còn bị Hoài Anh gạt, thiếu vắng tình thương của gia đình. Tại sao anh tiếp tục giáng thêm đau khổ cho cô bé. Anh ân hận quá, dằn vặt quá. Anh có thể vui đùa với một cô gái khác thế này trong khi Bảo đã chịu bao uất ức trong ngần ấy năm sao ? Ko thể, anh ko được phép có tình cảm với My. Bảo biết sẽ buồn lắm. Tại sao anh cứ mãi năm lần bảy lượt suy nghĩ vấn đề theo những hướng trái ngược nhau ! Liệu rằng Bảo sẽ vui khi anh hạnh phúc hay sẽ buồn khi người con gái bên anh không phải là cô bé. Anh phải làm sao ? Làm sao bây giờ ?

-Anh, phim hay quá hen !

-Hả..ờ..ờ...phim hay em. Giờ mình về nha em, anh hơi mệt.

-Ồ...dạ...

”Vậy mà khi nãy nói sẽ dẫn mình tới chỗ này >__

Thời tiết cuối đông làm My My thấy lạnh, trên đường về cô cứ hắt hơi suốt. Minh Nhật bảo cô phải lo giữ gìn sức khỏe mà học, lát sẽ mua thuốc cho cô. My My thấy vui vui nhưng cô chợt có ai đó bên đường làm cô phải tập trung nhìn

“Phải anh Việt ko ?”

Là Việt, Việt say khướt bước ra khỏi vũ trường cạnh một cô gái. My My thấy có chút gì đó bất ổn.

...

Suốt đêm ấy Minh Nhật chẳng thể chợp mắt nổi. Hình ảnh Ngọc Bảo lại ùa về trong anh. Nhớ cái lần đầu anh gặp Bảo. Anh chẳng thèm để tâm là mấy ngoại trừ cái liếc nhìn duy nhất, khi đó Hạ Nhi đang bắt nạt cô bé.

“Ngày xưa mình hâm thế nhỉ ?” Rồi lúc Bảo mới về nhà anh “đúng là đồ bệnh hoạn mà”, Minh Nhật buồn cười khi nghĩ về câu nói ấy sau đó lại dằn vặt hơn gấp trăm lần. Tại sao ông trời lại cướp đi Ngọc Bảo đáng yêu của anh ? Những giai điệu trong bản “River Flows In You” vang dội đến não lòng. Anh muốn chọc ghẹo, muốn bắt nạt Bảo T_T, muốn đòi đuổi Bảo ra khỏi nhà !!! Anh, từ một hotboy lạnh lùng, khó ưa, trái tim dường như chết lặng vì Hoài Anh lại tư duy nổi thích thú chọc ghẹo một con nhỏ lạ hoắc. Lần đụng độ nhau đầu tiên, anh cũng thờ ơ với Bảo, hotboy như anh mà phải đưa một con bé nào đó vào bệnh viện sao ! Anh thấy mình ngốc thiệt đó, từng giây Bảo có mặt trên cuộc đời này là vô cùng quý giá...vậy mà anh đã không biết trân trọng. Anh để nó vụt bay như ngôi sao băng kia đến, khi sao vụt tắt có muốn ước thì đâu còn linh nghiệm.“Đồ biến thái, bệnh hoạn...”, “Cô suýt làm ma hồ bơi nhà tôi mà hahaha”... “Anh có sao ko tôi nghe nói bị phỏng mà bôi kem đánh răng hay nước mắm là hết liền à”... “Cô điên à”... Sao ông trời ko lấy mạng anh mà lại đẩy dọa Bánh Dâu tội nghiệp của anh T_T. Anh uống ực ly whisky đang cầm trên tay. Một giọt nước mắt lăn dài, giọt nước mắt của một thằng con trai, giọt nước mắt chỉ chực tuông trào ột người con gái duy nhất - Đỗ Ngọc Bảo. “Lên xe đi Bánh Dâu còn đứng đó làm gì”. Có lẽ đây là lần đầu tiên anh biết cư xử dễ thương thế này. Lúc theo đuổi Hoài Anh, Minh Nhật đâu như thế, có thương có nhớ cô ta đến đâu thì anh vẫn lạnh tanh.[Thảo nào mà HA ko chấp nhận anh ta]. Vậy tại sao khi Bảo chen ngang cuộc đời anh, anh lại thay đổi ?

“Bảo ơi anh nhớ em...”

Minh Nhật tiếp tục nốc ực mấy ly rượu liền. Anh thật ngốc,quả thật ngốc.

“Tại sao mình lại để mất Bảo.....Tại saooooooooooooo”

Bên ngoài trời mưa to, Minh Nhật nốc thêm vài ly whisky nữa rồi lăn đùng ra ghé sofa mà ngủ, anh ta say khướt... Trong cơn mê, anh thấy một chiếc đu quay, cao thật cao,our frist kiss...

Mấy ngày liên tiếp Minh Nhật chẳng đến đón My My cả Việt cũng thế. Cô lủi thủi bắt xe buýt đi học. “Ráng đợi cuối tuần rồi sang nhà anh ta xem sao”-My My định thầm.

-Ê mày biết tin gì chưa ? Anh Minh Nhật hồi trước là hotboy trường mình đó, cty của ảnh mới bị kiện là ăn cắp bản quyền thiết kế của cty “ASPACE” gì đó. Đang rùm beng trên mạng á.

-Gì ghê vậy mày. Anh Minh Nhật mà đi làm chuyện đó à ? Huống hồ ảnh là con của tập đoàn “DREAMLOVE” sao lại làm vậy được.

-Thì bởi, tao cũng đâu có tin. Để xem tình hình vài bữa nữa ra sao.

“Trời”

-Ừa chuyện 2 bạn nói nãy giờ có thiệt hok ?

-Tin hot như vậy mà bồ chưa cập nhật à ? Với tụi tui cũng là fan của anh Minh Nhật từ cấp III đến giờ có chuyện gì của ảnh mà tụi này ko biết chứ !

20. Chương 20

20.

Suốt buổi học hôm ấy, My My chẳng tài nào tập trung được. Sự thật là sao ? Cô cũng ko tin. Tối nay cô có ca làm ở Teddy Coffee hic, cô muốn sang hỏi thăm Minh Nhật quá.

“Thôi kệ, chiều học xong tranh thủ qua nhà anh ta tí rồi đi làm luôn cũng được.”

My My định thầm.

...

Buổi chiều tại nhà Minh Nhật,

“Kính...cong...”

“Kính...cong...”

...

“Kính...cong”

-Vào đi, cửa ko khóa.

Minh Nhật nói vọng ra từ bên trong.

Minh Nhật đang làm gì đó với chiếc laptop, anh chẳng thèm nhìn My My dù chỉ một cái.

-Có chuyện gì ko em ? Anh đang bận lắm !

-Ồ...dạ...em..có đọc..trên..mạng...

-Chuyện công ty anh ăn cắp bản quyền chứ gì ?

-Umm...ơ...nên...em muốn qua hỏi thăm anh !

-Em cũng tin là thật phải ko ?

-Dạ ko ?

-Chẳng phải Việt rất thân với em sao ? - Minh Nhật vẫn giữ thái độ thờ ơ với cô.-Ko việc gì thì em về đi, anh muốn tập trung làm việc.

-Hix...dạ, em chào anh. +_+

-À cuối tuần này anh có việc, ko ở nhà, em khỏi đến làm, cho em nghỉ Tết sớm luôn.

-Dạ... - My My ủ rũ

“Hix... Minh Nhật sao thế ? Sao lại tỏ thái độ đó với mình ? Chẳng phải ăn Tết xong mình sẽ sang Úc tận 3 tháng sao. Bộ anh ta ko nhớ mình trong 3 tháng đó à +_+. Ặc... Mình cũng hoang tưởng thật. @_@”

“Mà cũng đúng, trong lòng anh ta chỉ mãi mãi và mãi mãi có duy nhất Ngọc Bảo thôi T_T. Cho dù anh ta có quan tâm mày đi chẳng nữa thì mày cũng chỉ xem mày là vật thế thân mà thôi +_+. Mày có hiểu ko ?”

Hix...T_T My My khóc lúc nào cô cũng ko hay biết nữa. Trái tim cô chợt đau nhói, như có ai đó vừa bóp đôi vậy, một cảm giác thật buồn bã đến nao lòng. Tại sao ? Tại sao ? Chẳng lẽ cô yêu Minh Nhật thật rồi sao ? T_T Cô càng khóc to hơn.

“Mình phải làm rõ chuyện này”

“Kính...cong...”

My My đến nhà Việt.

-Em đến có việc gì ko ?

-Em muốn biết chuyện giữa công ty anh với “Nhật Bảo”.

-Thì như báo đăng. Minh Nhật đã chôn bộ sưu tập nội thất văn phòng mà anh đã bán bản quyền cho “Saigon invest”. Bên “Saigon invest” quyết ko bỏ qua cho “Nhật Bảo” đâu. Quả này “Nhật Bảo” căng à, chắc sẽ mất uy tín dài dài. - Việt cười mỉm, phải nói là nụ cười anh ta lúc này hơi đều thật - Ai mượn làm việc phạm pháp.

-Em ko tin anh Nhật lại làm vậy.

-Đó là sự thật, em nên tập chấp nhận đi ! Đời còn nhiều chuyện kinh khủng hơn em tưởng đó !

-Giờ em đi làm, gặp anh sau. +_+

“Minh Nhật là người như vậy sao?”. My My bỗng thở dài.

Sáng nay trời có vẻ ẩm hơn, sắp Tết rồi còn gì. My My gom toàn bộ đồ đạc, mai cô sẽ về quê ăn Tết, sau đó lên lại Sài Gòn rồi bay cùng đoàn trường sang Úc luôn.

“Mới nhận được kết quả đây sao phải đi rồi T_T. Nhanh quá. Tưởng đạt học bổng vui lắm nhưng giờ lại buồn ghê T_T. Mình sẽ ko được gặp Minh Nhật trong 3 tháng tới sao ??”

“Sao lại nhắc Minh Nhật, không lẽ mình buồn là vì xa Minh Nhật ? Không được, mình không xứng và không bao giờ có thể thay thế được Ngọc Bảo đâu T_T”

Nhưng có điều ra Tết là cô lên Sài Gòn xong đi thẳng ra sân bay luôn thời gian đâu mà chào Minh Nhật nữa. Nghĩ thế My My quyết định sang nhà anh chàng.

Cô ấn chuông. Hôm nay Minh Nhật mặc áo thun Lacoste màu xanh dương, quần carô lửng tới gối. Trông chẳng phong độ tẹo nào nhưng My My lại thấy yêu yêu. Liền cô tự xấu hổ với cái suy nghĩ của mình.

-Hôm nay em được nghỉ mà ?

-Ồ...ạ...em đến chào anh...mai em về quê ạ.

-uh..em đi cùng Việt à ? Hai người là hàng xóm mà !

-Dạ hok...em đi một mình anh, anh Việt còn phải làm, 28 ảnh mới về.

.

.

.

-À, em có mua cho anh ít đồ ,anh mang bỏ vào tủ lạnh Tết mà dùng. Có rau, thịt, cá, nem, chả..đầy đủ đó. Anh nhớ chăm sóc vườn hoa của Ngọc Bảo cẩn thận nha ! Em về quê xong sẽ bay sang Úc luôn, anh cho em nghỉ 3 tháng được ko, mà ko được đuổi việc em đó !

-Em nói gì? - Minh Nhật hơi bất ngờ. - Em nghỉ 3 tháng sao ?

-Em phải sang Úc học 3 tháng mà, anh ko nhớ sao.

-Uh anh biết rồi, thôi em về đi !

...

“Mình sao thế này ? Sao lại cư xử như thế với My My. Con bé sắp đi rồi đấy ! Tận 3 tháng đấy ! Trong 3 tháng ấy My My sẽ gặp biết bao anh chàng nước ngoài đẹp trai phog độ mà còn học giỏi. Biết đâu sẽ yêu mấy anh chàng đó và sống ở Úc luôn O____O. Mình đã một lần ngu ngốc mà đánh mất Bảo, mình ko thể phạm sai lầm lần 2. Việt mới là người hại mày, sao lại rút giận lên cả My. Suy nghĩ kĩ đi Nhật, mày phải làm sao ? ”

Teddy Coffee,

-Hi bé, hôm nay đến làm khách hả cưng? - anh Hùng phục vụ hỏi nửa trêu cô.

-Dạ hok, em đến làm ạ.

-Mai về rồi sao hôm nay còn làm ? Với giờ này cũng đâu phải ca của em.

-Tại em đi ngang thấy quán đông khách quá nên muốn vô phụ, với ở nhà cũng chẳng làm gì hết anh. Mai về quê rồi thì nhớ mấy anh chị lắm ^^.

-Em ngộ ghê ^^ . Thôi anh làm tiếp nha !

My cười chào anh Hùng nhưng nụ cười gượng gạo và buồn buồn thế nào ấy ! Chắc là do vụ của Minh Nhật. My lụi cụi bưng bê cả buổi chẳng thềm nói chuyện với ai. Phuuu...

Cô quên bén cả giờ giấc cũng chẳng hề thấy mệt tẹo nào... Chắc do mãi nghĩ về Minh Nhật. T__T

“Hai người ở bàn 18 sao trông quen quen ta ???”

My My nhú mào tò mò...

-Chị ơi, em lỡ tay làm bể ly nước ở bàn 30 trên lầu rồi huhu, chị giúp em bưng cái này lên đó nha ! Em sợ khách mắng quá ! - Nhỏ nhân viên mới rụt rè nhờ My.

-Uh để chị làm cho !

“Hả..... ? Đúng rồi, người đàn ông kia, là cấp dưới của Minh Nhật, gọi Minh Nhật bằng sếp cơ mà ! Còn cô gái kia.....mình nhớ ra rồi, là cô gái đi cùng Việt ra khỏi vũ trường. Một bên là người của Minh Nhật, một bên là người của Việt. Sao hai người đó lại đi chung nhỉ ? Chắc là họ yêu nhau, hay bạn bè xã giao gì đó. Có gì lạ đâu mà tò mò.”

My My thôi nghĩ về Tuấn và cô gái kia, họ cũng về rồi, cô nhanh nhẩu chạy ra dọn bàn.

“Ồ...cô gái kia để quên chiếc ví rồi”. My My vội chạy theo nhưng chẳng thấy ai, tên lính của Minh Nhật cũng ko mà cô gái kia lại càng ko.

Ví của cô ta to quá, cứ như của mấy ngôi sao Hollywood cầm khi bước trên thảm đỏ.

“Chắc là hàng hiệu mắc lắm đây”.

“Hix mong là trong này có giấy tờ của cô ta để mình liên lạc mà trả”.

My My vào thay đồ, 3h chiều rồi sao. Giờ cô mới biết là bụng mình đang đánh trống.

“Ráng tí đi mày. Giờ tao phải đi trả đồ, người ta tốt bụng thì sẽ hậu tạ tao. Lúc đó tao sẽ khao mày gà rán KFC , chịu chưa”

”Xem nào...”

CMND: Kim Hoài Anh...

Nguyên quán:....

Coi còn giấy tờ nào khác có sdt hay địa chỉ nhà ko... Gì đây ta ? Ảnh à ? Minh hok trộm cắp, coi mấy tấm hình chắc hok sao hihi...”

-Hả??????

.....

21. Chương 21

Phần V : Sự thật.

21.

“Kính...cong...kính...cong...”

My My ấn chuông liên hồi. Một cô giúp việc hơi đứng tuổi chạy ra mở cổng.

-Dạ con chào cô. Hôm nay cuối tuần, có ông tổng giám đốc ở nhà ko cô ?

-Con là ai ? Tìm ông chủ có việc gì ? Nhà này ai ko phận sự là bị đuổi đi liền đó !

-Dạ vậy cô báo gấp với ông chủ cô là con có chuyện về công ty “Nhật Bảo” và “ASPACE”. Con có thể đứng đây đợi được ạ.

...

-Dạ cháu chào ông tổng giám đốc! - My My lễ phép.

-Cháu tìm ta có gì để nói ? Mà trông cháu, hình như quen quen.

-Dạ hôm trước cháu có đến dự tiệc nhà ông tổng giám đốc cùng Việt. Việt bên “ASPACE” ạ.

-Vậy ra là bạn gái của cậu Việt. Cháu có chuyện gì cần gặp ta ?

-Cháu ko phải là bạn gái Việt, chú hiểu lầm rồi ạ. Bộ sưu tập nội thất văn phòng ấy là thật sự của “Nhật Bảo” thưa chú.

-...

-Hôm nay cháu nhặt được cái ví này, đây là hình trong ví, nó chụp bản thiết kế của Minh Nhật trên máy tính của anh ấy, có tên kiến trúc sư rõ ràng đây ông tổng giám đốc. Có cả ngày tháng, nó trước cái ngày “ASPACE” bán cho chú. Nhưng sau đó thấy một số tiệm nội thất bán bộ sản phẩm giống chú đã mua, “ASPACE” đã kiện “Nhật Bảo”.

...

-Cám ơn cháu vì sự việc ngày hôm nay. Chú sẽ sớm giải quyết vụ việc này, lấy lại uy tín cho “Nhật Bảo”.

-Dạ ko có gì thưa ông tổng giám đốc cháu mới là người cảm ơn mới đúng ạ.

-Cứ gọi ta bằng chú

-Dạ cháu mong chú cũng đừng truy cứu “ASPACE” nữa được ko chú. Biết đâu chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên thì sao.

“Cái con bé này, rõ ràng là “ASPACE” đã cố tình *** hại “Nhật Bảo” thế mà nó lại muốn mình bỏ quá. Con bé tốt thật”

-Thôi được. Với một điều kiện

-Là gì ạ ?

-Cháu về nói “Nhật Bảo” làm lại cho chú một bộ nội thất văn phòng khác ^_^, phải độc quyền đấy nha!

-Dạ...cháu cảm ơn ông tổng giám đốc rất nhiều ạ !!!

-^_^

“Cuối cùng thì cũng giúp anh Nhật được rồi ! Vui thật ! Nhưng còn một chuyện cần giải quyết nữa.”

-Alô, anh Việt hả ? Tối sang nhà em được ko, em muốn đưa anh cái này !

-Anh cũng đang có chuyện muốn nói với em đây. - Việt cúp máy cái rụp.

.

-Anh đến rồi hả ? Vào nhà đi !

-Tại sao em làm vậy? - Việt hằm hằm.

-Em gửi anh cái này. Của cô gái đi cùng anh ra khỏi “Queen Bar”, cô ấy đánh rơi ở “Teddy Coffe”.

Việt hơi ngỡ ngàng cộng thêm chút bối rối. Nhưng sớm trở lại cái vẻ hằm hằm ban nãy.

-Tại sao em lại hại anh? - Việt quát lớn, tay đập cái rầm lên chiếc bàn ăn cạnh đó.

-Em chỉ muốn ông giám đốc biết sự thật.

-Chẳng lẽ ko vì anh mà em làm lơ đi được à ? - Việt bấu chặt đôi vai nhỏ bé của My My. Đôi vai gầy guộc, giờ lại còn bị Việt siết rõ đau, T_T. My My nhắm mắt vẻ hơi bức tức.

-Sự thật thì luôn là sự thật, nếu ko phải là em thì cũng có người khác phát hiện ra thôi.

-Em....

-Anh buông em ra, em đau đây này...

Việt càng siết chặt nó hơn. Anh ta bất ngờ hôn cô...

-AAhhhh....anh làm cái trò gì vậy ??? Em ko đùa đâu... Buông ra nào...

Việt vẫn bầu chặt My My, cổ hôn lấy hôn để cái hình hài nhỏ bé mỏng manh của My. Cô vùng thoát thân, nhưng dưới cái sức mạnh của người đàn ông 25t ấy, sự vùng vẫy của cô là vô vọng... Nước mắt cô chực tuôn trào...

“Bực...bực...” >”

“Bóp” – Đây làm cái trò gì vậy?

“Bóp....bóp...”

Minh Nhật động mấy cú liên hồi vào Việt.

-Tôi ko ngờ anh là thằng tồi như vậy

.

“Bóp...bóp...”

Việt vẫn im lặng, ko phản kháng. Dường như anh ta biết mình đã vừa làm điều gì đó ghê tởm lắm. Anh thấy mình tại sao anh ta lại hành xử ngu ngốc như vậy ? Việt lặng thinh, Minh Nhật cũng thôi đâm anh ta. Anh quay lại nhìn, My My đã chạy đâu mất hút...

-Đuổi theo Bảo đi nhanh lên !! - Việt nói như ra lệnh, một câu nói giống hệt Quốc của 5 năm về trước.

-Anh nói cái...gì ???

-Tôi nói anh đuổi theo Bảo đi, ko thì có chuyện.

-Bảo ???.... My tên Bảo..o.o...sao....?

-Nhanh lên, anh nói nhiều quá!

Minh Nhật vội đuổi theo nhưng tất cả anh thấy được chỉ là một màn đêm dày đặc với vài ngọn đèn đường leo lét. My My đâu rồi ? Bảo đâu rồi ? My My là Bảo sao ? Xin ông trời đừng cướp lấy người con gái này của anh thêm một lần nào nữa.

“My ơi.... Bảo ơi....em đâu rồi ?? Anh đã nhớ em, rất nhớ em....”

—

12pm My My lọ mọ về nhà, mắt cô sưng húp, cô vẫn còn ghê tởm chuyện của Việt lắm. Nếu Minh Nhật chậm chân hơn chút, ko biết chuyện oái ăm gì sẽ xảy ra với cô T_T.. Huhu... Cô ngồi co ro một góc, nấc từng cơn. Cô ko dám ngủ nữa T_T. Cô sợ chuyện gì tệ hại lắm sẽ xảy ra khi cô chợp mắt T_T...

4am,

My My giật mình, cuối cùng cô cũng ngủ được 2, 3 tiếng. Cô xách vali đi vội ra bến xe, cô ko muốn chạm mặt 2 tên ấy, uh cả 2 tên, chẳng hiểu vì sao có cả Minh Nhật. Chắc My giận anh, bởi mấy ngày nay anh cứ bỏ mặc cô mà. Cô thấy tự ái T_T, cô đang giận Minh Nhật ? Giận thật sự...

—

Thành phố Perth xinh đẹp....

My, à ko, Bảo mới đúng. Bảo dáo dác nhìn xung quanh. Cô đang trên chiếc ô tô chở cả đoàn về nghỉ tại một kí túc xá cạnh “Curtin University”. Thích quá. 2 tuần ăn Tết dưới quê làm cô quên bèn đi chuyện với Việt và Minh Nhật. Ở Úc thoáng đãng quá, ko ngột ngạt như Sài Gòn. Perth city là một trong 4 thành phố lớn nhất Úc, thào nào, nó rộng rãi quá, như chốn thiên đường ấy. Nhưng sao nhớ cái gay gắt khó chịu của Sài Gòn quá nhỉ ? Bảo tựa đầu vào cửa kính xe ngắm quán xá, nhà cửa hai bên đường.

“Nhật quán – Love Story Restaurant”

“Ngộ ta, một quán ăn Nhật, của người Việt, giữa lòng thành phố Úc” @_@.

...

Rồi lịch học kín mít khiến My My chẳng còn thời gian bận tâm hai tên kia. Cô chỉ có 3 tháng, phải cố gắng hết sức. Nếu làm tốt, cô có cơ hội nhận thêm một suất học bổng nữa ở “Sydney”... My My tự nhủ rằng phải học thật tốt !

—

-Ồ sao hai anh đến đây cùng lúc thế ?

-Đến ăn sáng hok đc à cô nương? - Zac và Justin đồng thanh.

-Em ko bán cho hai anh đâu ! Hai anh bệnh lắm kaka !

“Cốc” Zac bên phải Justin bên trái “Ui da” Bailey nhíu mày.

-Ăn gì đây 2 ông tướng ?

-Phở gà

-Phở đây, phở đây, nóng hổi vừa thổi vừa ăn... May mà hôm nay 2 anh đến sớm nha, đc đích thân em nấu, ko là em đi học mất tiu hehe...

-Plè...- Zac trêu cô – Này Bailey, tại sao phải là “Nhật quán” . “Quân quán” nghe có hay hơn ko ?

-Ồ cái anh này hay, em bán thức ăn Nhật mà đặt là “Quân quán” à ? Sau này anh mở nhà hàng đi, cạnh tranh với em, rồi đặt là “Quán quân”...tức nghì là quán của Quân đó...haha...

“Cốc”

-Cái gì mà quán Quân, cốc ấy cái nữa giờ.

-Này, anh làm gì cốc Bailey mạnh thế Zac.

-T_T

-Mà Nhật quán cái đầu em í, anh thấy menu toàn thức ăn Việt Nam đây này.

Bailey bĩu môi. Thôi Sam đến rồi, em đi học trước, bye 2 anh. Ăn coi chừng mắc nghẹn á híhi...

Ặc...Ặc...

-Hey Justin, nói cho tối biết tại sao lại là “Nhật quán” đi !

-“Sắc tập 2” Anh yêu cô ấy cái kiểu gì vậy ? Chả là từ bé cô ấy thích được du học ở Nhật nhưng duyên số lại qua Úc đây này. Thành ra thế, hiểu chưa anh 2 ?

Zac gật gù...

“Mới 3 tuần ko gặp My My sao mình thấy khó chịu thế. Quen có con bé dọn dẹp nhà cửa cho vào cuối tuần rồi. Việt gọi My bằng Bảo ? Là sao ? Mà tên Việt sau hôm đó cũng chuyển công tác ra Hà Nội, tự dưng lại đi khi mình chưa biết rõ chuyện là gì ? Liệu My có phải là Ngọc Bảo - là Bánh Dâu của mình? Mình hoang mang quá !”

Mình Nhật quyết ko bận tâm nữa. Giờ thì My là ai cũng được, điều đó chẳng còn quan trọng với anh. Bây giờ, anh thật sự muốn bên cạnh, che chở cho cô bé ! Trái tim anh có lẽ đã được My My đánh thức rồi ! Một lần ngu ngốc đã đánh mất Bánh Dâu, anh ko thể phạm sai lầm thêm một lần nào nữa.

-Alô, bé Thy hả ?

-Dạ có gì hok 2 ?

-Anh đi Úc ! 1, 2 tháng gì đó, cũng ko chắc. Em coi chừng công ty hộ anh nha ! Có gì ko biết thì cứ bảo thằng Quốc nó lo.Ok, bye em!

-Hơ...ko để người ta đồng ý à!

Minh Nhật mặc áo sơ mi ôm, quần kaki đen nhưng lại mang giày converse làm cứ teen teen thế nào T___T. Một tay kéo vali, tay kia cầm Ipad dò map. Anh đang có mặt ở miền Tây nước Úc-thành phố Perth lộng lẫy. Hít một hơi thật sâu, anh cảm thấy lòng lâng lâng khó tả. Anh bỗng nhớ đến một người.

- Alô...Quốc, ông có số ông Giang bạn Bánh Dâu ko ?

-Để tui lục, nhớ có lần thằng chả hỏi gọi về hỏi thăm mọi người, nhưng tui vẫn giấu chuyện của Bánh Dâu. Qua đó ổn chứ ?

-Ừh đang tìm khách sạn, ở đây có vẻ buồn buồn nhưng thích lắm !

-Nè +61 436 242 xxx, gọi thử đi, chắc thằng chả còn ở bên đó, chứ về VN là liên lạc với tui mình rồi.

-OK Thanks. Có gì tui gọi về báo.

22. Chương 22

22.

Justin đang ở quán ăn của cô nàng Bailey thì điện thoại anh bỗng reo.

“Tít...tít...tít...”

-Hello, this 's Justin.

-Justin ??? Could I speak to Truong Giang ? Sory if I wrong number !

- May I ask who is calling, please ?

- I'm Minh Nhat.

- Ông Nhật ???

-Tôi Minh Nhật đây. Qua đây rồi đổi tên thành Justin à, nghe giống tên cái thằng ca sĩ choai choai bên Mỹ quá ta.

-What ? What are you À ko, sao giờ này cậu tại gọi tôi ?

-Tôi đang ở Úc.

-Hả ?

-Chính xác là Perth city. Ông ở tp nào ? – Minh Nhật hỏi khiến Trường Giang hơi ngạc nhiên.

-Tui cũng ở Perth.

-Vậy hôm nào gặp nhau tí, tôi có chuyện muốn nói với ông.

-Ok, bye cậu.

“Sao hấn lại tìm sang tận đây?”

-Hừ, anh, sao phờ người ra thế, là đồng hương gọi hả, đồng hương gọi phải vui lên chứ !

-Với ai thì vui nhưng với hấn thì ko vui chút nào. - Justin lầm bầm.

-Giới thiệu với em đi anh ! Biết đâu được tui em yêu nhau lun hén - Bailey nói với bộ dạng ko thể ngây thơ hơn làm mặt Justin đỏ bừng bừng.

-Cốc cho em mấy cái giờ, một tên Quân thôi anh đã khốn lên khốn xuống đây này.

-Thì thôi, 2 anh đừng cạnh tranh nữa, em đi yêu cái anh anh vừa nói chuyện. Thế là 2 anh coi như huề

.

Mặt Justin biến sắc như ai đó vừa chọc thủng tim đen anh ta ! Anh ta cúi cúi, trầm ngâm suy nghĩ gì đó.

-Anh, cho em mượn điện thoại.

-Chi ?

-Thì cứ đưa đi !

-Nà !

Bailey bấm số vừa dùng mới nhất của Justin. Mắt tròn xoe chăm chú. Để thương vô cùng.

-Em làm cái gì vậy?

-Alô, xin chào, anh là bạn của anh Giang à ? Em cũng là người VN. Rất vui được làm quen với anh !

-Ặc...Ặc... Bailey ơi là Bailey, đưa đt anh nào ! - Justin với tay chụp cái điện thoại nhưng Bailey cố hok cho!

-Ồ...chào cô - Minh Nhật ngơ ngác trả lời.

-Hihi...em tên là Bailey, anh có thể đến địa chỉ 128-Moore Street để ủng hộ quán ăn của em chứ ạ. Quán em bán thức ăn Việt. Cùng là đồng hương với nhau cả mà ^^!

-Ồ... Tôi ko chắc...nhưng tôi sẽ cố...

-Anh nhớ nha!... Quán em có nhận những bạn du học sinh VN vào làm phục vụ. Nếu mà anh muốn làm thì em ok liền !

“Cô gái này điên quá, nhứt cả đầu”

-Giờ tôi bận rồi, bye cô!

“Rụp”

Minh Nhật cúp máy mà hok để nhỏ Bailey nói thêm lời nào. Thật là quá đáng mà >” “Rõ là điên, tự dưng nhảy đầu ra một con bé điên khùng thế này. Tốn thời gian quá”

-Hic...

-Sao vậy em ?

-Bạn của anh có vẻ hơi lạnh lùng

-Thôi bỏ đi em, tính nó vậy á ! Đi, anh chở em đi học.

Minh Nhật dạo trung tâm Perth một vòng thì cũng chọn được một khách sạn ưng ý. Nó tên là “Sullivans”, “Sullivans Hotel” khá sang trọng lại còn nằm ngay giữa trung tâm thành phố. Từ đây Minh Nhật có thể dễ dàng ngắm nhìn dòng sông Swan, sông Swan đẹp như một con thiên nga duyên dáng!

Buổi tối anh gọi chút thức ăn của khách sạn nhưng kì thật Minh Nhật ko quen khẩu vị ở Úc cho lắm ! Anh xiu xiu vài cái rồi nằm ịch xuống giường, bụng đói meo. Anh gỡ thông tin đã lưu trong Ipad ra xem địa chỉ trường của My My đang học, kí túc xá mà My My đang ở. Anh nghiên cứu kĩ từng con đường, từng chuyến xe buýt và tàu điện ngầm...

Sáng hôm sau bụng Minh Nhật sôi cồn cào. Nguyên cả ngày hôm qua xều được mỗi một miếng chứ mấy.

“Quán em bán thức ăn Việt”.

Giọng con bé hâm đơ kia vang vang.

“Hay là mình đến đó ăn,kệ, ráng chịu đựng con bé đó một tí, mình có ở luôn bên này với nó đâu mà lo”

“Chết, hôm qua nó cho địa chỉ mình có thèm để tâm. Kì này là làm eo teo ruột thật rồi”

“Hehe có cách”

...

Tại nhà cô gái tên Bailey

-T_T sáng rồi à, hôm nay phải sang nhà Sammy làm lại bài luận huhu.... Mình hận mấy ông thầy bà cô khó tính này quá !

“Reng...reng...”

-ĐT mình đang cầm trên tay mà, cái gì kêu vậy ?

Bailey lục túi tìm thứ gì đang reng reng ấy, âm thanh hình như phát ra từ trong túi xách của cô.

-Oh my god ! Hôm wa lấy đt a Giang gọi xong mình cất vô giỏ của mình lun. O____O. Tỉnh

...

-Hello, Bailey speaking but Justin's phone. [Xin chào, Bailey đây nhưng là điện của Justin]

-May I speak to Justin ? [Vui lòng cho tôi gặp Justin]

-But, Justin not here. I can help you! [nhưng mà justin không có ở đây]

-Giúp giúp cái con khỉ >” -O,anh biết nói tiếng Việt à, sao nãy giờ hok chịu nói sớm !

-Là do cô nói tiếng Anh trước mà.

-Ồ ha, em đang giữ điện thoại của Justin, anh cần gì ? Mà nghe giọng anh quen quen ta!

-Mới hôm qua nói chuyện mà ko nhớ hả chị 2 >_ -Aaa....anh là bạn của anh Giang.... Em nhớ rồi. I miss you hihi...

- >_ -128-Moore Street hihi. Giờ em phải đi học rồi, hok đón anh được. Anh ăn ngon miệng ngen!

“Phùu.... Sợ gặp con nhỏ đó, hú vía là nó đi, đúng là ở hiền gặp lành kaka”

.....

-Cho một phở gà, một cơm tấm, một bún rêu, 2 lon co ca !

Nhỏ phục vụ liếc liếc Minh Nhật cứ như anh ta là động vật quý hiếm mới xống chuông [ặc]

-Bộ chưa thấy ai ăn nhieu vậy à ? Nhanh lên, tôi đói !

...

-Humm....mùi vị này....sao quen quá ! Thôi ăn trước đã, tính sau..... Hey nhóc, tới đây anh hỏi cái !

-Dạ anh gọi món gì nữa ạ ?

-Chủ quán này là ai thế nhóc ?

-Quán này là của cô Marry hoặc cô Hương gì cũng được, đúng hơn là cô mở cho cháu gái cô là chị Bailey á !

-Oẹ...nghe tên con nhỏ đó là anh mày sồn cả gai óc...!

-^^ Chị Bailey dễ thương mà anh !

-Con nhỏ dễ ghét thì đúng hơn.

-Anh mà gặp là yêu chỉ liền đó, chỉ ngổ ngổ, vui tính lắm. Zậy mà coi bộ cũng hơi kén à nha ! Có 2 anh theo đuổi chỉ 3, 4 năm nay mà có được đâu.

-Xì, anh có người thương rồi cưng ơi,ai thèm con nhỏ chí cha chí choe đó.Đã xấu mà còn chảnh !

-Anh đùa á, chị Bailey mà xấu á. Đúng là anh bị cận. Ai được chị Bailey yêu chắc hạnh phúc lắm.

-Ặc, đừng làm anh ối nhóc T_T... Sướng con khỉ mốc thì có... Chưa gì mà “I miss youu” này nọ....ọe...sồn cả da gà.

-Tại anh chưa biết đó ! Nghe mấy đứa nhân viên ở đây đồn nè. Chị Bailey vậy đó là do chỉ cố tình tỏ ra vậy thôi. Chứ thật ra chỉ yếu đuối lắm! Lâu lâu chỉ ngồi đây nè, chờ anh đang ngồi nè, mơ mộng gì đó rồi khóc thút thít. Mấy đứa bắt gặp hoài hỏi thì chỉ nói thấy buồn buồn gì đó mà hok biết là gì nên khóc.

-Rõ điên thấy chưa !

-Tâm! Tại sao ko lo làm việc mà ngồi đó 8? - Ngồi Marry nghiêm nghị bước ra.

-Dạ đang vắng khách mà cô !

-Dạ con xin lỗi cô, do con muốn biết về quán mình nên kêu Tâm lại hỏi thăm đó mà cô. Tại con mới sang đây thôi.

-Hỏi thăm về chị Bailey thì có!

-Grừ...

Cô Marry nở một nụ cười hiền từ.

-Đối thủ nặng kị của thằng Quân với thằng Giang à nha !^_^

-Hehe đúng đó cô !

>”_ -Ồ...

-Con tên gì thế ?

-Dạ....Mi....à ko con là William.

-^_^ Cái tên đẹp đó. Nói nhỏ nghe nà, cô ghét tên Zac của thằng Quân với Justin của thằng Giang ghê lắm, William nghe nó hoành tử hơn :x... Chắc phải kêu con Bailey nhà cô đổi tên thành Kate quá !

“Sax...quán này toàn những người thích đùa! Biết vậy mình nói quách tên Minh Nhật cho rồi T_T”

-Đây là sdt của Bailey, 2 thằng kia cô chưa bao giờ tiếp tay nha ! Tự nhiên có có cảm tình con hơn ^^!

Minh Nhật cười gượng cất tấm namecard của Bailey vào túi mà hok buồn liếc sớ...

Minh Nhật thoát khỏi cái quán mà anh ta gọi là “quái quĩ” ấy ” chủ lớn, chủ nhỏ đến cả nhân viên đều bất bình thường @_@ ! “Cơ mà cái wán ấy tên gì nhĩ ? Có ai đi ăn mà ko biết tên nhà hàng như mình ko O_____o”

.....

Sau một chuyến tàu điện ngầm vài vòng taxi. Minh Nhật cũng tìm ra “Curtin University”

“Wow”..... Biết bao giờ Sài Gòn mới có một cái đại học đẹp thế này!!!

Minh Nhật nói gì đó với ông bảo vệ. Đại khái ông ta bảo giờ là giờ hành chính ko thể gặp học sinh. Kí túc xá của du học sinh cũng ko cho phép người lạ tự tiện ra vào, chỉ được gặp ngoài khuôn viên của nhà trường và vào thứ 7, chủ nhật. Vậy là chuyến lặn lội của Minh Nhật coi như đi tong. Anh lôi ổ bánh mì ban sáng mua ở “Nhật quán” ra gặm, cái hương vị, sao làm anh lằng lằng ?

Minh Nhật trở về khách sạn, đánh một giấc tới chiều tối.

...

-Hi my sis !

-Hi kù Tâm ^^ . Hôm nay khách đông hok em?

-Dạ cũng vừa à chị. Chị ngồi xuống đây em nói nghe nè!

-What ?

-Coi bộ anh Quân với anh Giang sắp có đối thủ nữa òi nha hehe!

-Gi á nhóc? Đối thủ gì?

-^O_____o~ keke. Sáng nay có một anh đẹp trai hỏi thăm chị.

-Who?

-Cô Hương hỏi thì anh bảo tên là William gì đó. Anh ăn 4, 5 món lun chắc cũng quay lại quán mình à.

-William...William....

-Chị! Chị sao vậy.??? Ê mấy đứa phụ đỡ chỉ vào coi.

23. Chương 23

23.

-Cho chị một viên panadol đi Tâm.

-Nè chị, chị nghỉ ngơi nha, em ra làm việc tiếp.

-Tranh thủ nghỉ sớm đi, hôm nay em làm cả ngày rồi con gì.

-Dạ em làm bù cho tuần sau mà chị ^^!

“Tội nghiệp chị Bailey, hok biết bị gì nữa. Gặp lại William mình sẽ mách anh ta”

-Cho một phần cơm cá kho này đi!

-Ừa anh Will, đúng là “mới nhắc tào tháo tào tháo đến”

-Uh, đồ ăn ở Úc anh ăn ko quen.

-Anh, hôm nay chị Bailey lạ lắm, tự nhiên em gọi tên anh, chỉ chỉ ôm đầu mún quy ngã lun, em với 2 đứa kia phải đỡ chỉ vô nghĩ á.

Minh Nhật trố mắt nhìn Tâm.

-Bộ tên anh xấu lắm à ?

-Xấu thì chị Bailey phải ọe chứ. Đàng này chỉ làm tụi em sợ lắm ! Lát anh gọi hỏi thăm chỉ nha !

Minh Nhật suýt phun hết thức ăn đang nhai.

-Me? Call her?

-Thì lỗi tại anh mà, ai biểu anh tên William.

-Thật ra anh tên là Minh Nhật đó nhóc.

-Huh trùng tên với nhà hàng này !

-Sax, nó tên gì em ?

-Trời, ăn 2 lần mà ko biết tên gì, là “Nhật quán” đó anh. Tại sis Bailey thích đi Nhật.

“Thật sỉ nhục cho cái tên đẹp đẽ của mình >” ...

11pm Aus

Minh Nhật đang ở “Sullivans Hote”, anh mới dạo phố đem ở Perth về. Có vẻ anh rất thích nơi này! Anh ước gì có Bảo bên cạnh!

Minh Nhật thay quần áo để chuẩn bị đánh một giấc, có chiếc namecard rơi ra từ túi quần anh.

”Nhật quán-Love Story Restaurant

Owners :...

Telephone number :....

....”

-Hello, I’m Bailey!

-Tôi, Wil.....à ko bạn thằng Giang. Nghe nói hôm nay cô bệnh.

-Em thấy nhức đầu khi Tâm nói William, em bị dị ứng hay sao đó. Thanks đã quan tâm. Hôm nay anh ăn ngon chứ?

-Cũng tạm.

-Tiếc quá em hok gặp được anh.

-Điều đó thật may mắn.

-Anh có vẽ hơi thờ ơ thì phải ?

-Vì Tâm năn nỉ nên tôi mới gọi, cô thật phiền phức.

-Em chào anh T_T

“Rụp”

Trời con trai gì mà mất lịch sự dữ vậy >” Đầu Bailey lại đau, cơn đau giật tung cô, cô ko thể kìm chế nó nữa, cô bật khóc. Đừng tưởng Bailey khóc vì Minh Nhật, là do cô đau quá, đau dữ dội đến ko thể kiểm soát. Hai thằng em họ Bin và Bôn hoảng hốt khi thấy chị mình. Tụi nó kêu “mom....mom....” í ới.

...

Cô Hương vội gọi bác sĩ đến. Buổi tối hôm đó cả quán cứ nháo nhào lên. Quân và Giang cũng tới. Giang lo lắng ra mặt nhưng anh ta trông trầm ngâm, đôi chân mày cứ nhíu lại. Quân thì khác, anh ta đứng ngồi ko yên cứ đi tới đi lui. Tâm kể cho 2 anh nghe tường tận câu chuyện. Giang chống khuỷu tay xuống bàn, ôm đầu rồi đứng phắt dậy bỏ về.

Reng...reng....Minh Nhật nhắm nghiền đôi mắt....tay lơ mơ tìm điện thoại của mình. Anh ta đang say giấc nồng.

-Alô

-Tôi Giang. Cuối tuần gặp nhau nha, tôi có chuyện muốn nói với ông!

-Tôi cũng có chuyện muốn nói đây. Gặp ở đâu?

-Ông ở khách sạn nào ?

-Vậy thứ 7 , đến coffee của “Sullivans Hotel”, 9h, tôi đợi.

-OK!

...

...

“Mốt là cuối tuần, tranh thủ gặp hần ta tí rồi qua ”Curtin” sau cũng được. Mình nhớ My My quá đi mất! Nói gì với cô ấy đây nhỉ? Mình sẽ gọi một tiếng “Bánh Dâu”, lâu quá rồi có được gọi thế đâu. “Bánh Dâu....Bánh Dâu...”.Hồi hộp quá đi mất. Sao cô ấy lại nói dối mình tên là My My chi nhỉ? Chuyện này còn nhiều điều lấp lửng quá! Hey da, dù sao cũng sắp được gặp Bánh Dâu rồi....vui chết đi được.... Nhưng chẳng phải mình đã không cần quan tâm chuyện My My là ai nữa rồi sao ? Tại sao mình lại còn nghĩ cô ấy là Bảo nữa cơ chứ ? Đúng rồi, My My là ai cũng được, miễn bây giờ mình cảm thấy yêu cô ấy là được. Mà cái con bé phiền phức ở “Nhật quán”, mình có hơi quá đáng với cô ta ko? Thôi cũng kệ. Ai mượn cô ta là con gái gì mà tự nhiên phát ớn.”

—

-Hey Trường Giang, tôi ở đây.

-Lâu rồi ko gặp, cậu khỏe chứ?

-Ko khỏe lắm nhưng cũng ko có vấn đề bệnh tật gì?

-Cái cách ăn nói của cậu sao chẳng thay đổi gì thế này.

“Thế mà ko hiểu sao cô ấy lại luôn chọn cậu”.

-Minh Thy với Quốc sao rồi?

-Chắc cuối năm sau cưới.

Rồi cả 2 cùng im lặng, nhâm nhi tách cà phê nóng. Chẳng ai hiểu họ đang nghĩ gì.

-Cậu có chuyện gì muốn nói với tôi.-Trường Giang mở lời.

-Chuyện.... Mà ko phải hôm kia ông gọi hẹn tôi sao. Ông nói trước luôn đi.

-Ok, tôi ko thích vòng vo, đi thẳng vào vấn đề luôn nha!

Cả 2 đều nghiêm nghị, 4 mắt nhìn nhau, ko khí lúc này căng thẳng ko thể tả.

-Cậu sang đây làm gì?

-Tôi tìm một người.

-Là Ngọc Bảo?

-Sao ông biết?

Trường Giang nở một nụ cười méo xẹo như biết trước được câu trả lời và thái độ anh ta thì ko hài lòng cho lắm.

-Vậy thì cậu về nước đi!

-Tại sao?

-Coi như tôi van xin cậu cũng được, cậu về Việt Nam đi. Có được ko ?

-??

Gương mặt Minh Nhật lộ rõ những dấu hỏi to đùng. Anh ta nói tiếp.

-Tôi ko làm được. Tôi xa cô ấy quá lâu rồi. Và tôi vẫn luôn yêu cô ấy trong suốt quãng thời gian tôi tuyệt vọng. Giờ tôi ko để vụt mất cô ấy lần thứ 2 đâu.

-Anh nghĩ anh còn xứng đáng để yêu Bảo ?

-Tại sao ko ?

.....

ngừng ở khúc gảy cần nha

24. Chương 24

24

-Vì yêu anh mà cô ấy đã quên mất bản thân mình là ai, quên cái tên “Bánh Dâu”, quên cả cha mẹ, họ hàng, cả tôi và cả anh... Cô ấy đã phải khó khăn như thế nào để thích nghi với một cuộc sống dường như là hoàn toàn mới. Và giờ đây, cô ấy đã quy ngã khi Tâm nhắc tên anh. Cô ấy bị một phần kí ức ủa về mà ko tài nào hiểu tường tận đó là gì. Anh nghĩ anh có thể ở bên cô ấy ?

-Anh nói gì ? Tôi ko hiểu ? Là sao ? Sao lại có Tâm ? Có phải Tâm làm phục vụ ở “Nhật quán” ???

-Anh ko hiểu hay giả vờ ko hiểu? Sau cái vụ tông xe mà anh gây ra, Bảo đã mất trí nhớ. Bác sĩ nói ko được cho cô ấy tiếp xúc với những gì liên quan đến quá khứ sẽ làm bệnh tình nặng hơn. Phải để cho cô ấy ở một nơi mới, càng yên bình càng tốt. Rồi cô ấy sẽ từ từ nhớ lại mọi chuyện.

-....

-Ba của Bảo đã đưa cô ấy ra Phan Thiết ở nhà em gái ông ta. Một năm sau 3 mẹ con cô Hương cùng Bảo sang Úc định cư. Và tôi đã gặp em ấy! Cái cách mà Bảo nhìn tôi với ánh mắt hoàn toàn xa lạ, nó ngày

thơ, trong vất nhưng lại làm tôi như bị ai xé tim gan. Tôi hoàn thành khóa học bổng của mình nhưng lại ko trở về Việt Nam làm việc. Vì ở đây có em. Rồi Zac liên lạc với ba Ngọc Bảo, anh ta sang đây thăm em. Một tháng sau anh ta quay lại và làm việc ở đây luôn. Zac tên Quân, ông nội anh ta là bạn chí cốt của ông nội Bảo ở Bến Tre. Quân cứ hay nhắc chuyện ở dưới quê bắt cá, tắm sông, ăn cá rô nướng của bà nội Ngọc Bảo... Với hy vọng giúp em nhớ ra được chút gì đó. Nhưng ko! Tôi đã mừng thầm. Cứ coi như là tôi ngu xuẩn, tôi ích kỉ nhưng ít ra, khi Bảo ko nhớ gì, tôi còn chút cơ hội. Cái ngày mà Hoài Anh khoe 2 người sẽ đi đầm sen, Bảo đã khóc nhiều. Bảo trách anh, em nói sao Hoài Anh lại có chiếc nhẫn giống anh đã tặng Bảo... Rồi lại nói Bảo chỉ yêu mình anh. Lúc đó tôi ước gì em cho tôi một chút tình cảm dù chỉ bằng 1/2 anh thôi cũng đủ làm tôi mãn nguyện.

...

Trường Giang đột nhiên ngừng lại. Khóe mắt hơi cay, anh hớp một ngụm cà phê. Cà phê đen, rất đắng, ai cũng biết điều này. Nhưng sao giờ đây Giang lại thấy nó nhạt nhẽo quá...

Minh Nhật vẫn ngồi đấy, im lặng, 2 tay đặt lên đùi, mắt hơi cúi nhìn chăm chăm vào ly cà phê. Đầu anh muốn tổ tung mặc dù nó đang rất trống rỗng... Ừm...khó nghĩ đến mức ko biết nghĩ về gì.

-...

-Nhưng anh biết ko? Tại sao dù khi có anh hay ko có anh. Em vẫn ko thể giành chút tình cảm nào cho tôi dù chỉ là một chút thôi, cả Quân cũng thế.

-...

-Nhưng tôi sẽ vẫn yêu em! Ở bên cạnh bảo vệ em dù trái tim em có thuộc về một nơi nào khác. Bảo đã quên anh, hãy để cô ấy mãi mãi quên anh! Đừng làm cô ấy phải đau thêm một lần nữa. Câu chuyện anh muốn nói với tôi để sau đi. Chào anh!

...

Minh Nhật vẫn ngồi đấy..

1h...2h...3h...trôi qua... Anh vẫn ngồi đấy.

Quái! Chuyện gì đang diễn ra với anh thế này? Là sao? Rốt cuộc là sao? Anh rối bời đến chẳng còn tâm trạng để đến “Curtin U”.

Anh ra phố, lên một chiếc du thuyền sông Swan. Anh ngồi ở mạn thuyền, nhìn mông lung nhưng chẳng thấy thứ gì.

Anh suy nghĩ về Bảo, về chuyện của Bảo mà Trường Giang vừa kể, về My My! Anh sắp tìm gặp My My, nói rằng đã biết cô là Ngọc Bảo thì Trường Giang xuất hiện với cái mới là sự thật ấy! Vậy My My là ai? Bảo mất trí nhớ? Bailey là Bảo? Cô gái phiền phức ấy là Bảo? Là Bánh Dâu bé bỏng của anh? Tại sao linh cảm lại ko mách bảo anh điều này? Anh sang Úc làm gì? Tìm gặp My hay tìm gặp Bảo? Tình cảm anh giành cho My ra sao? Đầu anh quay mòng mòng. Quả thật anh yêu cô bé Ngọc Bảo ngây ngô, ngốc nghếch nhưng cũng muốn bảo vệ My My hiền hoà. Ở bên Bảo anh thấy cuộc đời tươi đẹp hơn, tràn ngập tiếng cười hơn. Bảo đã làm thay đổi một hotboy chảnh chọe, lạnh lùng như anh thành một cậu nhóc tình nghịch hay chọc phá người khác. Ngay cả những lúc giận anh nhất, Bảo vẫn quá đỗi ngây thơ. Còn với My, anh lại chẳng chặc hơn. Ở cạnh My anh thấy thật yên bình. Anh ko “bệnh hoạn”, ko “biến thái” như Bảo từng nói. Anh nhẹ nhàng, dịu dàng chăm sóc My My, còn My My thì tiếp thêm cho anh nghị lực sống. Một nghị lực sống làm cậu ấm là anh thức tỉnh, nỗ lực.

Tại sao 2 người con gái giống nhau lại làm anh cư xử khác nhau đến thế ?

.

Trời chạng vạng tối, du thuyền cập bến, hành khách lần lượt rời boong tàu, duy chỉ còn mình anh. Ông quản lý kêu 4, 5 lần anh mới giật mình. Anh đánh liều đến “Nhật quán”.

...

-A...anh Will –Tâm mừng rỡ khi thấy Minh Nhật.

-Có chị Bailey ở nhà không em ?

-Anh đến thăm chị hả ? Yeah.

-Có ko nhóc ?

-Để em dẫn anh vô !

-Mà đừng gọi anh là William nữa, không chị Bailey lại bị gì, nghe chưa!

-Yes Sir

...

“Cốc...cốc...cốc...”

-Chị Bailey có anh W....à có bạn chị đến thăm!

-Sam hả? Kêu chỉ vô đi.

-Em nói anh cơ mà =.=’

...

-Chào cô!

-Ồ anh là ai?

Câu hỏi có vẻ đơn giản nhưng làm Minh Nhật chột thất lòng lại, trước mặt anh là Ngọc Bảo! Thật sự là Ngọc Bảo bằng da bằng thịt ko nhầm lẫn vào đâu được! Mái tóc đen dài, gương mặt nhỏ nhắn đáng yêu, làn da trắng hồng... Cô có khác My My, chỉ là sau 5 năm, Minh Nhật có chút nhầm lẫn. Nhưng sao, cô hoàn toàn quên anh luôn vậy T_T, Minh Nhật cố tìm long dù tìm anh thì như bị ai cứu .

-À tôi là bạn thằng Giang đó!

-À e nhớ ra rồi. Anh đến thăm em à ?

-Ồ...đi ăn rồi sẵn tiện vào thăm luôn –Minh Nhật nói dối - Em cứ nằm đó đi.

-Anh ghét em lắm mà ta!

-Ồtôi....xin lỗi....Em khỏe chưa? Chuyện gì vậy?

-Em đau đầu mà uống thuốc hoài ko bớt nên phải chuyển.

-Chắc em ghét tôi lắm !

-Sao em lại phải ghét anh chứ !?

-Em đúng là đồ ngốc !

-Sau này em mà về Việt Nam, anh dẫn em đi Suối Tiên nghen! Em thích đi Suối Tiên lắm! Zô Zen chơi nữa, tự đứng muốn đô Zen chơi bữa cho đã á. Em thích trò đua xe với bắn ma. Em thấy nhiều bạn Việt Nam chụp hình trên facebook lắm nên thấy thích. Anh có thích ko?

-Uh tôi cũng thích lắm nhưng tôi thích nhất là đi đu quay ở Suối Tiên.

-Ngộ hen. Con trai mà cũng thích đi đu quay –Nó khẽ cười.

Minh Nhật lại đau nhói.

-Mà anh tên gì, tên Việt Nam ấy ?

-M...Phong...gọi là Phong đi...

-^^ Em thích tên này á ^^

“Bảo ơi em thật sự ko nhớ anh sao T_T.... Thấy em xem anh xa lạ một cách vô tư thế này.....anh thật sự.....đau lắm Bảo à...”

-Em thích đi Nhật à ?

-Ồ dạ ko.

-Vậy sao lại đặt tên nhà hàng như thế ?

-Em cũng ko biết nữa, chắc là do tiềm thức mách bảo !

Minh Nhật khẽ nắm tay nó. Im lặng.

-Sao anh lại nắm tay em ?

-Tôi muốn truyền sức mạnh cho em, giúp em mau khỏi bệnh, có được ko?

-Tự nhiên em thấy nhức đầu quá anh Phong ơi! Em đang truyền thuốc mà! Sau lại đau thế này!

-Em có sao ko Bảo? Để tôi gọi bác sĩ !

-Đừng anh !

-Tôi đã nói cậu đừng gặp Bảo nữa mà!-Trường Giang ở đâu xông thẳng vào phòng nó.

-Anh Giang, sao anh vào phòng em mà ko gõ cửa? Anh Phong là bạn anh mà, sao lại ko được gặp em?

-Cái gì...Phong...? Nhưng em đang bị bệnh, anh ko muốn em bị ai quấy rầy!

-Anh thật quá đáng – Nó làm mất giận.

-Thôi đừng giận anh! Phong cậu về được rồi đó!

-Hôm nào anh Phong lại tới chơi nha. Em sẽ nấu những món em thích đãi anh hihi...

-Sao đãi tôi mà lại món em thích nhỉ?

-Hihi kệ, có canh chua cá lóc nè, mì xào hải sản, rau muống luộc, cá sốt cà... Em làm mấy món này ngon lắm đó !

-Cậu về đi Phong !

Minh Nhật ứa một giọt nước mắt, anh vội quay đi mà ko kịp chào tạm biệt.

Cái cảm giác quen thuộc ở đầu lưỡi mà anh bắt gặp ở “Nhật quán” ngay lần đầu là đây sao? Những món ăn Bảo vừa nói...anh đã một thời mê mẩn chúng...lúc Bảo còn ở nhà anh đó, ngày nào mà nó ko phụ chị Linh nấu ăn, nếm nếm. Bảo vốn thích việc bếp núc mà! T___T

“Trường Giang nói cũng đúng. Cái cảm giác khi em nhìn với ánh mắt hoàn toàn xa lạ, nó ngây thơ trong vắt nhưng lại làm tim ta như bị bóp nát...” Mắt anh lại ngấn đỏ...

Thế mới biết cái nỗi đau vì tình nó ghê gớm đến nhường nào.

-Minh Nhật...-Trường Giang gọi khi anh rời “Nhật quán” chừng trăm mét.

-Tôi xin lỗi, vì ngày hôm nay.-Minh Nhật nói buồn.

-Bỏ đi, sau này cậu đừng gặp cô ấy nữa.

-...

-Chào cậu.-Trường Giang trở vào.

...

Sáng nay là chủ nhật, may mà vẫn còn thời gian đến “Curtin U”. Dù sao thì cũng giải quyết chuyện này cho rõ ràng. Minh Nhật đến tìm gặp My My. Cô khá bất ngờ nhưng cũng khá vui khi thấy anh xuất hiện ở Úc thế này.

Hai người vào một quán cà phê nhỏ cạnh kí túc xá của My My.

-Em cảm ơn anh !

-Cảm ơn anh cái gì ?

-Ồ...thì về chuyện của Việt, anh đã cứu em...- My My có vẻ hơi sợ khi nhắc đến nỗi kinh hoàng của mọi đứa con gái ấy !

Minh Nhật cười xòa.

-Anh mới là người cảm ơn em nè! Ko ngờ trợ lý đắc lực của anh lại câu kết cùng Hoài Anh và “ASPECE” hại anh. Trước kia cũng vì Hoài Anh mà Ngọc Bảo phải đau khổ như thế...

My My cười nhạt...

“Lúc nào trong suy nghĩ của anh cũng có Ngọc Bảo. Tại sao ko phải là em?”

.
.

-Sao em lại nói dối anh? Em cũng tên Bảo?

-Em xin lỗi, vì lúc mới gặp nhau, anh cư xử nóng nảy quá,em đành phải làm thế. Em nghĩ nếu nói mình cũng tên Bảo nhưng ko phải Ngọc Bảo của anh, anh sẽ ko tin. Với lại tên ở nhà của em cũng là My My mà.

-Uh anh hiểu... Vậy mà em đã làm anh tưởng em là Ngọc Bảo thật... Anh định sang tìm gặp em nhưng trớ trêu anh đã vô tình thấy cô ấy !

“Thì ra anh sang tìm mình chỉ vì nghĩ mình là Ngọc Bảo của anh mà thôi! T__T... Mình mãi mãi.....chẳng là gì...”

Có những nỗi buồn

Chẳng thể gọi tên

Có những nỗi đau

Chẳng thể xoa dịu...

Nana

-Vậy em chúc mừng anh nha !

-Nhưng cũng thật trớ trêu khi cô ấy lại bị mất trí nhớ. Đó là lỗi của anh năm xưa! Cô ấy ko hề nhớ anh, một chút cũng ko...-Minh Nhật chùn xuống...

.

Rồi cả hai đi vào im lặng, đi vào khoảng không của mỗi người... Trong khoảng không ấy, ai cũng mang một nỗi đau, một nỗi đau nặng trĩu, một nỗi đau vô hình nhưng đủ làm tan nát cõi lòng cả hai...

.

-Nếu ko có Ngọc Bảo.....anh có yêu em ko ?

My My bất ngờ hỏi làm Minh Nhật hơi lúng túng.

-Anh... Anh thật sự....muốn bảo vệ em... Khi em sang đây....anh thấy mình thiếu vắng, hụt hẫng.... Anh cảm thấy nhớ em.....

-Ko đâu anh à, tất cả chỉ là ngộ nhận thôi. Vì lúc đó anh định ninh em là Ngọc Bảo nên mới thế....-My My khẽ thở dài...

Một chuyện tình ** le...

-Anh....

-Anh có nhớ em từng nói anh ko thể yêu My My mà... Vì My My chỉ là cái bóng của người khác... Anh biết hôm đó My My ước gì ko? Em ước rằng mình đừng giống Ngọc Bảo nhưng hãy cho em một người yêu em

như anh yêu Bảo....T_T... Chắc vì mình ko phải là tình nhân nên điều ước ở đôi tình nhân ko thành hiện thực rồi anh nhỉ !.....

-Em...em đừng khóc mà....

-Em thích anh đó Minh Nhật à....T_T – Nói đến đây My My thật sự vỡ òa...cô úp mặt xuống bàn khóc to... Cũng may đây là Úc, người Úc ko tò mò như người Việt Nam nên cũng chẳng ai để ý gì. Minh Nhật hơi bối rối trước cảm xúc của My My... Anh lay lay vỗ nhẹ vào vai cô.

-Anh....anh cũng có tình cảm với em, thú thật là thế... Nhưng ko ko biết nó đủ để gọi là tình yêu chưa.... Anh có lỗi với em, với Ngọc Bảo.... Anh, ko ko biết mình phải làm sao nữa...

My My ngược dậy...đôi mắt đỏ hoe...

-Ngọc Bảo mất trí nhớ rồi.... Anh có thể quên luôn cô ấy mà yêu em có được ko? – My My ngáp ngừng...

-Anh.....

25. Chương 25

Phần VI : Tìm lại ký ức.

25

Minh Nhật thật sự shock trước lời đề nghị của My My... Thành linh một cái ngã ba to tướng hiện ra trước mặt anh. Anh đang đứng ở cuối một ngã, anh phải rẽ bên nào bây giờ...??? Bên nào mới là tốt cho cả hai cô gái ??? Minh Nhật chống tay lên thành ghế ôm trán bất lực...

-Thôi anh bỏ đi, em chỉ đùa thôi...-My My cười mè nheo-Em vào trường nha!

My My đứng phắt dậy, nước mắt cô lại tuôn trào, cô quay đi vội gạt ngay chúng... Bỗng một cái nắm tay kéo cô quay lại...

-Khoan đã.....anh đồng ý.....

....

Một buổi chiều, Minh Nhật lang thang bên bờ sông Swan. Hoàng hôn buông nhẹ, hoàng hôn bao giờ cũng cho ta cảm giác buồn tẻ nhưng yên ả, nó khác với bình minh ấm áp là thế.

Minh Nhật đã chấp nhận yêu My My, quên Ngọc Bảo! Anh đã quyết định đúng chưa ? Nhìn Bảo đau đớn, vật lộn với mở kí ức xấu xa ủa về, anh ko cảm lòng !

Có những việc làm tàn nhẫn nhưng đó lại là tình yêu... Cũng như Bảo ngày xưa...

Có lẽ đây là cách tốt nhất, Bảo sẽ mãi mãi quên anh và sống tốt bên Trường Giang hoặc Quân. My My cũng ko phải đau khổ, cô bé cũng đã bất hạnh nhiều rồi, một cuộc sống vất vả kìm tiền cho việc học, anh cần bảo vệ cô bé! Hai người con gái ấy sẽ hạnh phúc phần đời còn lại. Anh sẽ chăm sóc tốt cho My My, còn Bảo thì đã có Trường Giang...

Nhưng bạn có biết, có những người sinh ra ông trời đã mặc định họ là của nhau...?

Một cô gái mặc váy hoa xòe, tóc dài uốn cong phần đuôi... Gió thổi lật phất làm mái tóc cô tung bay, cô đưa tay vuốt nhẹ chúng. Cô đang ngồi bệt trên cỏ ngắm dòng sông hình con thiên nga kia...

Anh lại gần....là Ngọc Bảo... Vẫn cái dáng người ấy, mái tóc ấy... Thú thật thì Bảo xinh hơn My, ít ra cũng vì cái lý do My My phải bưng chải với đời nhiều hơn nên nhan sắc cũng phần nào hao mòn. Ngọc Bảo có nước da trắng hơn My My, sống mũi cao hơn, đôi môi đỏ mọng hơn, đôi mắt thì My My lại đượm buồn và chai sạn hơn còn đôi mắt Ngọc Bảo thì quá đôi ngây thơ và trong vắt... Bảo luôn để tóc dài còn My My tóc chỉ chấm ngang vai.

Tim anh chợt trở về cái cảm giác 5 năm về trước! Lạ ! Anh thấy lạ ! Anh đã hứa với Trường Giang ko gặp Bảo nữa, quyết định với My My là sẽ yêu cô quên Ngọc Bảo. Nhưng sao giờ đây, lý trí lại ko thể chiến thắng con tim. Anh là người vốn sống nguyên tắc cơ mà. Anh luôn tự nhủ yêu bằng lý trí mới là yêu khôn!

Và rồi anh cũng đã trót “dại”

.

.

Anh đến bên cạnh Bảo, cho 2 tay vào túi quần, nhìn chăm chăm ra dòng sông kia...

-Ừa anh Phong, hi... Anh ngồi xuống cạnh em đi.

Minh Nhật gãi đầu, anh ngồi xuống, trộm nhìn nó...

-Mỗi khi thấy nhớ nhớ gì đó, em lại ra đây ngồi! Mà anh sang đây làm việc hay học tập?

-À, chỉ là nghỉ ngơi thôi !

-Anh Phong nè.... Em thấy anh trông quen lắm ! Nhưng ko sao nhớ nổi.....buồn thiệt.

Minh Nhật nhìn nó, lòng đau thắt, tim anh lại như bị cửa hàng ngàn nhát dao...

-Em ko có kí ức anh à! Ai sống trên đời mà không có những kỉ niệm về tuổi thơ, về gia đình... Nhưng sao em lại ko có? T__T Những gì xảy ra trước năm em 16t, em đều ko nhớ !

-Nếu ko nhớ được thì em cứ xem như mình ko muốn nhớ đi! Có được không ?

-Nhưng khó chịu lắm anh à! Em muốn biết chuyện gì đã xảy ra ! Em biết anh Giang và anh Quân yêu em nhiều nhưng tại sao em lại ko thể nào có tình cảm được với 1 trong 2. Phải có lí do nào đó vô hình ngăn em ! ...T__T...

Khóe mắt nó bỗng đỏ hoe...

-Em....em đừng khóc...em làm tôi đau lắm biết không ?

Nó càng khóc nhiều hơn, ko to nhưng thật sự nó khóc ngày một nhiều... Nó khóc thế có biết lòng ai đang thắt lại...

Minh Nhật choàng nhẹ tay qua vai nó... Kéo nó vào lòng...

Nước mắt nó ướt đầm cả vai áo anh. Lâu rồi anh mới lại được ôm nó thế này... Anh thấy lòng lâng lâng một niềm hạnh phúc nhưng niềm hạnh phúc này cũng quá đổi chua xót. Bây giờ đây chẳng muốn nghĩ về gì nữa, về My My và Trường Giang đấy. Anh chỉ biết, anh đang ôm nó vào lòng, dỗ dành nó, cái điều mà 5 năm về trước anh đã ko thực hiện được. Nó đã khóc nhiều vì anh nhưng anh nào có biết... Cả hai đều im lặng.... Bờ vai anh khô dần.... Trời cũng dần tối đi, cứ thế mà chẳng ai nói với ai câu nào...

Tưởng rằng đã quên

Nhưng sao vẫn nhớ ?

Tưởng rằng đã quên

Nhưng sao vẫn chờ ?

[Nana]

“Mình làm gì vậy... Sao lúc này đây mình ko thể mạnh mẽ được... Mình....mình...”

-Bảo.... Bảo nè...

Anh cuối xuống nhìn nó... Nó ngủ thiếp đi rồi! Sao trên đời này lại có một thiên thần đáng yêu như nó! Thế mà anh đã làm gì với thiên thần ấy !? Mang lại những đau khổ, bất hạnh thôi có đúng không ? T__T

Bảo khẽ thức giấc, nó ngán đầu dậy nhìn Minh Nhật, ánh mắt nó trong sáng đến long lanh...

-Chết, em xin lỗi, gió mát quá em ngủ lúc nào hok hay!

“Kiss”

Minh Nhật bất ngờ đặt lên môi nó một nụ hôn.

Nụ hôn chỉ trong tích tắc... Anh cũng ko biết tại sao mình làm vậy. First kiss, second kiss và giờ là third kiss đều chỉ thuộc về một người-là nó.

Nó thấy tim mình đập mạnh, mọi thứ dường như đông cứng lại, rồi nó mở mắt to nhìn anh ko nói gì! Cũng ko có vẻ gì là trách cứ anh. Chợt có gì đó chập chờn trong đầu nó, cơn đau kia lại về, nó thốt lên một tiếng rồi ngã vào lòng Minh Nhật...

-Bảo.... Bảo...em sao vậy?

Bên kia đường là khách sạn ở Minh Nhật đang ở, anh vội bế nó vào trong nằm nghỉ...

Một cô gái khác đứng phía xa xa nước mắt tuôn rơi, cô đã thấy tất cả, cô ngậm ngùi bước đi...(T___T hix mọi người cũng biết là ai rồi chứ)

Trời bỗng nổi gió, mưa bắt đầu rơi tí tách từng hạt... Cô gái ấy cứ thế bước đi mặc xung quanh đang xảy ra những gì... Mưa càng lúc càng nặng hạt... Cô gái cũng bắt đầu òa khóc, nước mắt cô hòa lẫn vào nước mưa... Cô ko ai khác chính là My My.

Bên trong khách sạn, Minh Nhật đang ngồi cạnh chiếc cửa giường của anh mà Bảo đang nằm. Anh gục xuống và ngủ lúc nào hok hay.

Ngoài kia trời vẫn mưa, cô gái ấy vẫn cứ bước trong vô vọng...

Ngày anh đến,

Em u ám bỗng hóa vui tươi...

Em cười nhiều, tim bỗng nở hoa lá.

Hạnh phúc thật là những điều giản đơn

Nhưng tiếc thay chỉ do em hờn hờ

Ôm mộng đẹp rồi bỏ ngỡ một chiều xuân

Đau đớn thay mãi trong vòng luẩn quẩn.

Trách phận mình bạt bèo quá đi thôi !

[Nana]

1am - Mưa vẫn còn rả rít

Bảo thức giấc, nó ngồi dậy dụi mắt nhìn xung quanh... Minh Nhật đang ngủ gật cạnh nó....

“Cảnh tượng này.....Sao quen quá...”

Nó nhắm nghiền mắt lại, cố gắng suy nghĩ, tìm kiếm những hồi ức... Nhưng chỉ vô vọng... Nó ko thể nhớ, tại sao nó ko thể nhớ được thế này... Nó thút thút một tiếng làm Minh Nhật cũng giật mình theo...

-Ừa Bảo...em tỉnh rồi đó hả? Ban nãy em làm tôi sợ quá! Trời lại mưa to nên tôi ko thể đưa em về nhà. Đây là nơi tôi ở trong mấy tuần qua, em ko ngại chứ?!

-Ko, em ko ngại anh.

-À...mà tôi đã lấy điện thoại em gọi về báo cho cô Hương rồi, em cứ yên tâm! Em có thấy đói không? Tôi gọi chút gì ăn nha!

-Thôi khỏi đi anh, lúc chiều em có ăn một chút rồi mới đi dạo. Giờ cũng ko thấy đói lắm!

-Uh.... Mà về nụ hôn lúc này....tôi xin lỗi....tôi cũng ko biết sao mình hành xử như thế nữa...

-Hi, ko sao mà anh! Chỉ có điều em thấy có gì đó lạ lắm nhưng lại có vẻ cũng rất quen thuộc khi mà anh hôn em..... Kì quá... Nó cứ loáng thoáng khiến em ko tài nào nhớ ra... Em ức chết mất..+_+... Mai anh đưa em đi vườn bách thú chơi nha ! Em muốn được khuây khỏa...

-Uh, giờ thì ngủ đi, Bánh Dâu!

-Anh gọi em là gì ?

-Thôi bỏ đi, em đừng để ý !

-Nghe cũng hay hay đó từ nay anh Phong cứ gọi em thế nhe ^^!-Nó nháy mắt cười tinh nghịch.

“Em đúng là đồ ngốc T__T, đó là tên em cơ mà....”

Minh Nhật nhìn nó cười gượng, lòng anh càng thêm nặng trĩu...

-Uh được, thôi ngủ đi hen! Anh qua ghế sofa nằm!

-Ngủ ngon nhe, my love hihi...

-Ặc....giờn hoài, thôi ngủ đi, nói nhiều quá !

...

Sáng hôm sau tại vườn bách thú,

-Anh đứng đây em qua kia mua kem tí!-Nó hí hửng chạy đi.

...

- Đi chơi với cô ấy à?

Một giọng nói buồn cất lên làm Minh Nhật quay thoát lại.

-Ồ..... My...em đi đâu đây? Mới có mấy hôm mà trông em hơi tái, học nhìu quá hả ?

-Bộ tưởng có mình anh biết đi chơi chắc. Hôm nay đoàn trường em có hoạt động ngoại khóa thăm thú nước Úc, hông lẽ bắt người ta học hoài sao.

-Uh...nhưng anh trông em ko ổn chút nào !

-Em“khụ...khụ...” khỏe.....“hắxxxx....xì...” re....^__^

-Trời, bệnh đến nơi rồi...

-Thôi...em...đi...nha....

My My loạng choạng bước đi, tối hôm qua cô dầm mưa cả buổi còn gì, hôm nay bệnh là đúng... Trước mặt Minh Nhật, My My ko muốn mình là một cô gái yếu đuối, My My muốn mình phải tỏ ra mạnh mẽ... Nhưng quả thật cô đang rất kiệt sức, cô tưởng rằng mình có thể chịu được tất, ko có vấn đề gì phải đáng lo. Nhưng ko! Cô ngã khuỵu xuống, đầu óc quay mòng mòng, may mà có Minh Nhật đỡ kịp. Anh ta hốt hoảng, My My lạnh ngắt, mặt mày càng tái nhợt...

Anh vội bế cô lên một chiếc taxi phóng thẳng vào bệnh viện gần nhất.

Bảo đứng chết lặng, 2 que kem đã rơi xuống tan tành lúc nào không hay. Có chuông điện thoại, là Minh Nhật gọi cho nó. Anh nói có việc bận đột xuất ko đi chơi cùng nó được, hôm khác anh sẽ bù... Nước mắt nó tuôn rơi...

26. Chương 26

26.-1

“Anh ấy đã có người yêu rồi sao? Vậy mà uống công mình tin anh là gì đó của mình mà mình ko thể nhớ ra chứ?... Hix... Mình ngốc thiệt.”

“Hức...hức..”

Nó về nhà, đóng sập cửa phòng lại, và khóc...

.

-Anh, sao em lại ở bệnh viện, sao anh lại ở đây? Anh đang đi chơi mà!

“Ngày xưa khi Ngọc Bảo mới tỉnh dậy ở bệnh viện, con bé la ó om xòm, mắc cười thiệt”

-Ồ... Em học hành sao mà ra nông nổi này? Kiểu này thì về Việt Nam luôn đi cho rồi -Minh Nhật hơi giận.

-Em....do hôm qua em.....dầm mưa....

-Cái gì ? Làm gì mà dầm mưa ? Em biết anh sợ nhất là khi thấy con gái đi dưới mưa ko? - Minh Nhật quát.

[Mọi người cũng biết vì sao Minh Nhật sợ rồi chứ gì]

-Em....

-Mai về Việt Nam đi !

-Thế còn.... Ngọc Bảo... Hôm qua em đến thăm anh.....hix...hix....và em đã thấy tất cả...T_T

My My ghen ngào....quay mặt vào tường...

.

Minh Nhật hơi bất ngờ...

.

My My lại khóc...

.

Minh Nhật chỉ toàn làm cho những người yêu anh phải bật khóc.

.

Minh Nhật ko nói thêm gì, anh rảo bước ra khu vườn của bệnh viên... Anh đang bị cuốn vào cái vòng xoáy tình yêu do chính mình tạo ra... Anh đã hành xử sai, sai tất cả rồi sao? Tại sao anh nhận lời yêu My My nhưng lại ko dám cương quyết trước Ngọc Bảo??? Anh thấy bản thân mình tồi tệ quá...!

Nhưng thật sự trong anh Bảo luôn nắm giữ một vị trí rất quan trọng... Dù cho sự thật My My mới là người đã cho anh hiểu được nhiều thứ ý nghĩa hơn. Điển hình là ý chí mạnh mẽ của cô bé, giọt mồ hôi chân chính mà cô bé đã đổ ra để kiếm sống, cái vất vả, khó nhọc của một cô gái nhỏ giữa chốn phồn hoa đầy cám dỗ... Và quan trọng nhất cô đã giúp Minh Nhật tìm ra kẻ đã ham~ hại mình...

Nhưng...liệu đó có phải là tình yêu hay chỉ là một sự ngưỡng mộ, cảm phục...

(Con đường để đến tình yêu đích thật...sao mà gian nan quá...!)

Rồi anh bỗng nhớ đến nó... Nhớ cái lần anh tông vào nó và phải theo nó vào bệnh viện... Anh hậm hực ko thể nào tả được, anh đường đường là một hotboy, một thiếu gia con nhà quyền quý mà phải theo một con nhóc vô ý vô tứ vào bệnh viện... Anh nhớ nó quá...5 năm nay anh chưa bao giờ nguôi nỗi nhớ về nó... Mọi người có thể trách anh, trách anh vì sao lại chọn My My nhưng suy cho kĩ anh chọn My My là vì nó... Vì anh nghĩ anh sẽ quên được nó, sẽ ko xuất hiện trước nó để nó phải vật lộn với những cơn đau ứa về... Anh xót lắm, anh ko muốn để có được những kí ức về anh, nó phải trải qua đau đớn thế này... Nếu cơn đau thể

xác của nó là một thì cơn đau tâm hồn của anh là mười... Anh đành lòng phải chọn My My, anh 24t, nhưng vẫn còn quá nông nổi... Bởi nông nổi thế nên anh mới đến cạnh nó ngày hôm đó, bên bờ sông Swan...

Anh đã ko chín chắn để rồi làm tổn thương đến hai trái tim bé nhỏ...

Bởi một lẽ rất đơn giản, vì anh thật ngốc...

“Because you’re stupid”

Anh trở vào phòng bệnh My My đang nằm. Cô bé nở một nụ cười tươi rói với anh.

[Lạ à, mới này mới khóc mà ta]

-Khỏe chưa mà ngồi dậy đó?

My My ko nói gì, cô hít một hơi thật sâu...

-Anh nè...

-???

-Anh hãy giúp Ngọc Bảo tìm lại kí ức nha !

-...

-Hãy giúp cô ấy tìm lại kí ức... Cô ấy cần anh!

-My My...

-Nghe em đi! Người anh yêu thật sự mới là cô ấy! Trong mọi suy nghĩ, lời nói của anh đều có sự hiện diện của cô ấy đúng ko!? Vì My My quá ích kỉ nên mới tự hại mình ra nông nổi này... My My ủng hộ anh!

-My My...em...

.
. .
.

-My My yêu anh! Vì thế em muốn anh phải thật sự hạnh phúc bên người mà anh yêu, đương nhiên ko phải là em! Em nghĩ kĩ rồi, hôm trước anh nhận lời em là vì anh thương hại em và vì anh rất yêu cô ấy ! Anh cũng giống em, muốn cô ấy hạnh phúc, nhưng chỉ có anh mới có thể làm cô ấy thật sự hạnh phúc... Cố lên !

-Em...em nói thật ko My My....

-Mau đến tìm Ngọc Bảo đi, chắc từ sáng giờ cô ấy buồn lắm đó, hok chừng khóc đến ngập nhà luôn đó ^^!

-Anh thật sự chỉ yêu mỗi Ngọc Bảo sao....?

-Ngốc quá, chứ còn gì nữa. Anh có biết lúc nào nói chuyện với em anh cũng kể về cô ấy, đem cô ấy ra so sánh với em ko ?

-....Anh....anh hiểu rồi....cảm ơn em nhiều lắm My My à!!!

Minh Nhật vội chạy đi... My My gục xuống, vỡ òa trong nước mắt...

.

Thế mới nói, có những sự hy sinh mang tên tình yêu...

Đâu phải cứ tranh giành, cứ ghét bỏ, cứ mưu đồ...mới là yêu...

Hãy chấp nhận sẽ hy sinh trước khi bạn yêu một ai đó...

.

Hạnh phúc đã ko mỉm cười với My, hoàng tử đã rời xa cô, cô thấy mình hơi giống nàng tiên cá trong truyện cổ tích, cố gắng cứu hoàng tử nhưng chàng ta thật ngốc khi cưới cô công chúa nước láng giềng.

My My đáng thương, cô đã quá khổ cực nhưng lại chẳng có một ai bên cạnh cô ngoại trừ gia đình mình. Ngọc Bảo thì hoàn toàn ngược lại, Bảo có gia cảnh khá giả hơn, lại còn được nhiều chàng trai theo đuổi nhưng bù lại nó ko có tình thương từ cái gọi là mái ấm. Đời mà được cái này mất cái kia cũng là chuyện thường tình.

.
. .

Minh Nhật gõ cửa phòng nó nhưng nó vẫn cương quyết ko chịu mở... Nó khóc suốt từ sáng đến giờ... Minh Nhật thấy chạnh lòng...

-Anh về đi...em ko muốn gặp anh nữa huhu...

-Vậy tôi về...

Nó vội chạy lại mở toan cánh cửa... Trời đất, đuổi người ta cả buổi giờ người ta đòi về thì lại mở cửa... Đúng là con gái luôn lảm chuyện... >” Nó đứng nhìn Minh Nhật...rồi òa khóc huhu như trẻ con...

-Huhu...em ghét anh.....

-Anh bỏ mặc em.....

-Anh có bạn gái rồi...

...

Nó tuôn một tràng xối xả mà ko để Minh Nhật nói được gì... Anh bất ngờ tiến đến sát nó, vòng một tay qua eo nó.... Thì thắm vào tai nó...

-Em có biết cách hữu hiệu nhất để làm em im lặng là gì ko...???

Nó ngơ ngác tròn xoe đôi mắt còn ướt nhoe nhìn anh nhưng chưa kịp phản ứng gì...

Anh đã “kiss...”

Lại kiss à... >_< (che=“” mắt=“” lại=“” thui=“” bà=“” con)=“”>

Mất mấy phút nó mới lấy lại được bình tĩnh... Nó lại thấy có gì đó quen quá trong nụ hôn ấy... Gì nhỉ... Một căn phòng rộng lớn... Ai đó đang gục đầu bên cạnh một con bé... Con bé hơi mệt và rất buồn.. Con bé trách móc gì đó... Rồi ai đó bất ngờ hôn con bé... Đánh cắp mất nụ hôn đầu đời của con bé... Có phải đó là những kí ức của nó ko? Những kí ức còn mơ hồ quá... Nó ko thể chắc chắn được... Nhưng lòng nó bắt đầu có chút gì xao xuyến đến khó tả...

Trường Giang và Quân đến... Trường Giang hỏi to làm cả hai trở về thực tại...

-Cậu lại làm gì ở đây?

Quân tiếp lời

-Ai vậy Ken?

-Là người đã làm Bánh Dâu quên mất cu Bi là tên của anh!

-Chào -Minh Nhật đáp cộc lốc.

Thế là cuộc đối đáp tranh giành tình yêu của 3 chàng trai bắt đầu... Và đương nhiên nó phải làm vị khán giả bất đắc dĩ duy nhất...

-Cậu đã hứa với tôi những gì? Nuốt lời mau thế!

-À,tôi nhớ ko lắm là hình như cái lời đề nghị của cậu tôi vẫn chưa trả lời lần nào... Vậy sao gọi là hứa...

-Cậu... - Trương Giang tím mặt hơi giận...

-Cậu làm cho cô ấy ra nông nổi này, còn mặt mũi đến đây sao...? - Quân bắt đầu tham chiến.

-Anh là ai? Anh tưởng tôi muốn cô ấy thế này lắm sao, tưởng tôi vui lắm à? Hay chính các người mới vui khi cô ấy quên tất cả, khi cô ấy quên tôi. Lúc cô ấy nằm viện, ai là người 24/24 chăm sóc cô ấy, lo lắng và cầu nguyện cho cô ấy... Vì phải dự một buổi họp báo rất quan trọng của tập đoàn nhà tôi mà tôi đã mất cô ấy trong 5 năm và cứ tưởng đó là mãi mãi... Các anh có biết tôi đã phải sống như địa ngục trong 5 năm qua, cứ coi như tôi là tôi phải trả giá cho sự ngu ngốc của mình với Bảo. Suốt 5 năm tôi vẫn luôn yêu và nhớ về Bảo và càng lúc nỗi nhớ càng tăng gấp bội lên... Tôi sẽ không để cô ấy rơi vào tay các anh đâu...

-Anh nói gì thế anh Phong ? - Nó im lặng này giờ đột ngột lên tiếng.

-Anh không phải tên Phong... Anh là Minh Nhật...bạn trai của em... Anh đã thề là sẽ yêu em và anh đã làm được... Anh yêu em Bảo à...

-...-Nó tiếp tục ngơ ngác...

-Anh Giang, anh Quân, chuyện này là sao ???

-Thằng Giang, em hãy gọi nó là Ken, ngày xưa em gặp lại nó mừng quýnh mà bỏ mặc anh làm anh.....đã ghen với nó... Còn thằng này hình như này thằng Giang kêu nó là cu Bi gì đó...

-Này ăn nói cho cẩn thận nha, anh hơn mày 1t đó...

-Mấy tuổi thì tôi vẫn mặc xác anh...2 người này không dám kể cho em những chuyện về quá khứ mặc dù em đã mất trí nhớ tới 5 năm vì họ sợ em sẽ nhớ ra tất cả, nhớ ra anh và họ sẽ mất cơ hội yêu em. Vì họ biết em rất yêu anh...

Trường Giang và Quân cùng túm lấy Minh Nhật, họ thật sự đang nổi giận... Rất giận...

-Các anh thôi đi.... - Nó hét lớn...

Nó òa khóc rồi vội chạy mất hút... Nó muốn tránh 3 tên con trai kia... Nó không muốn nói chuyện với ai nữa... Nó muốn một mình, một mình ngẫm nghĩ tất cả...

Cái gì là Minh Nhật, là bạn trai nó, yêu nó... Rồi cái gì là muốn giấu giếm nó, muốn nó không tìm lại được kí ức... Tất cả là sao? Nó có nên tin những lời mà Minh Nhật nói...? Minh Nhật nói yêu nó? Thế con cô gái ban sáng ở trước vườn bách thú? Minh Nhật đã bỏ mặc nó để lo lắng cho cô ta mà? Lại còn dám hôn nó lần này đến lần khác... Anh ta thật quá đáng...quá đáng lắm! Tưởng nó là ai mà người ta nói gì cũng tin à, gì mà người yêu nó chứ. Ko, ko thể nào...

“Anh ta thật ”bệnh hoạn“, thật ”biến thái“ ... Minh ghét anh ta :((.....”

“Vậy còn những điều Minh Nhật nói về Trường Giang và Quân thì sao? Chẳng lẽ họ thật sự không muốn mình hồi phục trí nhớ??? Họ luôn miệng nói yêu mình mà! Sao lại đối xử với mình như thế? Minh thật ngây thơ để bọn họ điều khiển rồi muốn nói gì về mình thì nói...:((”

“HuHu.... Nhưng sao mình thấy có gì đó.....lạ lắm với Minh Nhật thế này :((.....”

Nó vừa chạy vừa khóc...cứ thế mà chạy và cứ thế mà tiếp tục khóc... Thậm chí khóc đến mức nó không hiểu nước mắt mình sao ở đâu nhiều thế... Bỗng một bàn tay nắm lấy nó, kéo nó dừng lại, kéo mạnh đến mức nó ngã nhào về phía sau và nằm gọn trong lòng người ấy...

Người ấy không ai khác là Minh Nhật đáng ghét của chúng ta...

Nó cố đẩy anh ra nhưng vô ích... Nó đành bất lực òa khóc trong vòng tay anh...

Lại có gì đó loáng thoáng trong nó...những kí ức...những kí ức hình như lại chập chờn... Lần này nó thấy một ngôi trường, một căn nhà nhỏ, một cái bệnh viện và một tên con trai... Nó kiệt sức, ngất lịm trên tay anh...

Đêm đó anh xin phép cô Hương ở lại chăm sóc nó... Nó nằm trên giường còn anh trải chăn nằm phía dưới... Thật khó khăn anh mới đi được vào giấc ngủ...

Sáng hôm sau, nó tỉnh dậy thì đã thấy Minh Nhật ngồi bên cạnh... Anh đang ngắm nó, dường như anh muốn bù đắp lại sự thiếu vắng nó trong 5 năm qua... Nó ngượng chín cả mặt... Nhưng cố làm ra vẻ giận dỗi...

-Anh làm gì trong phòng tôi?

-Chà chà, cô em hôm nay bày đặc xưng tôi nữa ta... - Minh Nhật trêu nó.

-Chứ anh cũng vẫn luôn xưng tôi với tôi mà...

-Để ý kĩ vậy hả ? Vậy chắc cô em đây thích tôi rồi đúng ko ;;) - Lại trêu >_ -Ai thêm... Anh về đi, tôi ko muốn nói chuyện với anh.>_ -Về thì về...

-Anh đứng lại... Tại sao anh có bạn gái rồi mà còn dám hôn tôi ? >_ -Em là bạn gái tôi, thì tôi hôn chứ sao! Hối hay

-Ko phải, là cái cô hôm trước ở vườn bách thú. Anh bỏ mặc tôi đến với chị ta...

Minh Nhật cười sặc sụa...

-Thì ra là em ghen...

-Anh nói cái gì? Tôi là gì của anh mà phải ghen. Anh đúng là đồ “bệnh hoạn”, “biến thái” mà >_ .

#\$%^&*()%#@

.

Nó chưa kịp nói hết câu thì đã bị Minh Nhật “khóa môi” lại >_ Sao cứ hôn nó vào những lúc bất thành linh thể này >_ Trời ơi nó tức chết đi được với cái tên “cà chớn” này...>_ -Keke em thấy nó có đúng là cách hữu hiệu nhất để bắt em im lặng ko ^^!

Nụ hôn thứ 2 trong hay ngày liên tiếp...tức quá >_ -Sau này em mà còn la ó nữa thì anh cứ thế mà sử dụng ;;)

- >” Minh Nhật nhìn nó mà buồn cười... Nó này giờ vẫn như trời trồng, khối lưng bùng cả lỗ tai, ko nói được thêm gì...

Chà hữu hiệu thật =))...

Trông khi nó còn chưa biết làm gì tiếp theo trước tên “cà chớn” này, Minh Nhật đã đứng dậy bế xốc nó lên tiến về phía toilet..

-Này anh làm cái trò gì vậy, thả tôi xuống nào...

-Rồi đó, giờ thì đánh răng, rửa mặt, thay quần áo nhanh lên, tôi đợi em ngoài quán...-Minh Nhật ra lệnh rồi biến mất ngay sau đó...

Nó chu môi lè lưỡi rồi cũng làm theo lời Minh Nhật . >_ -Còn nhìn gì nữa ngồi xuống ăn sáng xong đi chơi với tôi ;)) !

-Đi đâu? Sao hôm nay lại rủ tôi đi chơi?

-Hỏi nhiều quá, trả nợ em ngày hôm qua ko được à ?

-Tôi ko có hứng đi nữa...[bày đặt làm eo đây mà =))]

-Thôi mà!

- :- -Vậy ko đi thật à?

-Uh ko

-Vậy khỏe

- >_ Minh Nhật cười lí nhí.

-Ăn đi rồi lát đi “Happyland Park”.

-Sao ko đi vườn bách thú ?

-Vô đó làm gì chán chết .

-Lúc nào cũng cái kiểu bắt nạt người khác >_ -Trên đời này tôi chỉ bắt nạt mỗi em thôi đó, em nên lấy làm vinh hạnh đi. Đâu phải ai muốn được Minh Nhật bắt nạt là được đâu keke.

-Oẹ...thôi đi anh hai... Chảnh thấy ớn... - Nó lẽ lười

-Này, bộ muốn tôi hôn hay sao mà làm cái mặt đó hả ?

Lời hù dọa của Minh Nhật làm nó sợ thật, mặt nó đỏ bừng bừng cúi xuống xúc liên tục mấy muỗng cơm... Tên Minh Nhật này sao mà đáng ghét quá và bắt trị quá >” Minh Nhật nhìn nó lắc đầu cười xòa... Trong anh rất vui,thật sự rất vui... Đây mới đúng là cái cảm giác tình yêu trở về... Tim anh đập mạnh...

.

27. Chương 27

27.

-Đi tàu lượn siêu tốc em !

-Tôi ghét trò đó >_ ...

-Thấy sao? Cảm giác quen hok?

-Cũng chút chút...

-Chút chút là gì ?

-Thì..... Tôi thấy anh hốt hoảng khi chơi trò này ở Suối Tiên

Nó cười toe, quay lưng đứng đỉnh bước đi... Bữa giờ cứ bị Minh Nhật ăn hiếp hoài giờ có dịp để trả thù rồi kèke'...thật sáng khoái...

Còn Minh Nhật anh gãi đầu hơi ngượng rồi liền chạy theo nó, anh bỗng nắm lấy tay nó, nhìn nó cười trừ...

Nó cố kéo tay anh ra nhưng ko đủ sức >_ -Này lại tiếp tục “bệnh hoạn”, “biến thái” à >_ -Ko

-Tôi ko thích mà.... >_ -Mặc em...

-Tôi la làng lên đó...

-À há, được đó em la đi, la rồi bị hôn ráng chịu kaka...

- T_T – huhu

-Em là bạn gái anh, đi chơi phải nắm tay thế này biết chưa !

-Bạn gái gì chứ? Ai là bạn gái anh hồi nào?

-Trước đây bây giờ và mãi mãi, ý quên sau này là vợ ko là bạn gái nữa ^^

- >_ -Vô khu game chơi tí em

.

-Gấp cho tôi con gấu kia đi !

-Gấp làm gì sau này tôi mua cho em mấy con thật to. Chơi xe điện đung đi.

->_ .

.

-Này đừng nhẹ nhàng thôi chứ, có muốn chết ko hả ?

-^^ Sorry baby !

-Tôi muốn chơi bắn ma !

...

-Ya...sao lại bắn hết ma của tôi vậy hả ?

-HiHi sorry baby...chụt... - Minh Nhật quay sang hun lên má nó =)). Phải nói là nó ngại lắm lắm lun... Cái tên Minh Nhật này đúng là bất trị mà... >” .

.

.

-Mệt hok ?

-Cũng hơi hơi.

-Muốn hết mệt hok ? - Minh Nhật ghé sát nó, nó ngã người về phía sau, nhìn anh chàng với ánh mắt nghi ngờ..... Hok lẽ....lại là kiss à. No no...!!

- =))

->_ -Tại trông em ngố quá, anh chịu ko nổi....

-Đúng là đồ “bệnh hoạn”. Vậy anh cứ ngồi đó mà cười một mình đi, tôi đi trước!

Nói rồi nó đứng phắt dậy. Minh Nhật toan chạy theo nhưng hình như anh có điện thoại. Là Minh Thy. Con bé nói tập đoàn nhà anh có chuyện quan trọng nên Minh Nhật phải về gấp. Anh báo cho con bé rằng Bảo vẫn còn sống và anh đang đi cùng Bảo. Minh Thy mừng đến khóc ngất lên, con bé đòi anh cho nói chuyện với Bảo.

-Nhưng Bảo mất trí nhớ rồi!

Khỏi phải nói là Minh Thy càng khóc to hơn. Dĩ mãi mà con bé vẫn ko chịu nín. Đến khi Minh Nhật cam đoan sẽ giúp Bảo nhớ lại thì con bé mới chuyển từ khóc âm ỹ sang khóc thút thít.=.=”

-Ặc, Bánh Dâu đâu mất tiu rồi!

Minh Nhật ngơ ngác nhìn xung quanh tìm kiếm.

Đây rồi, nó đang ngồi khuyu ở một gốc cây. Nó bị sao vậy? Minh Nhật hốt hoảng.

-Bảo... Bảo...có chuyện gì vậy?

Nó ko nói gì, tay chỉ về phía trước, mặt vẫn nhăn nhó và đầu vẫn cúi gằm. Minh Nhật ngược nhìn, hóa ra là một chiếc đu quay khổng lồ. Minh Nhật đã hiểu, chắc lại có kí ức gì đó ủa về khi nó nhìn thấy chiếc đu quay! Minh Nhật muốn nó sớm hồi phục, nhưng ko phải là đau đớn thế này! Anh nhói lòng quá! Sự ngu ngốc của anh phải trả cái giá đắt thế này sao? Nhưng sao người chịu khổ ko phải là anh? Điều đó cũng có cái lí của nó, có lẽ việc đứng nhìn người mình yêu đau đớn còn tàn nhẫn hơn gấp trăm lần chính bản thân mình đau đớn. Anh định là sẽ rủ nó lên đu quay chơi tiếp nhưng cái tình hình này, phải về thôi. Anh ko cầm lòng, anh diu nó đứng dậy...

-Mình về thôi em!

Nó bước theo Minh Nhật, vẫn cúi gằm và ko nói gì.

...

Lúc nó toan bỏ đi trước, nó quay lại nhìn, anh đang gọi điện thoại “chắc lại nói chuyện với cô nào”. Nó tiếp tục mặc kệ anh và rảo bước lung tung, nó ngấm nhìn xung quanh. Kìa, trước mặt nó là một chiếc đu quay khổng lồ! Gì thế này? Sao nó cứ thấy như mình đang ở Suối Tiên. Nó vịn vào thân cây để giữ thăng bằng. Đầu nó như nổ tung, nước mắt nó ứa ra. Sao, sao nó lại khóc thế này? Nó thấy gì đó lạ lắm, có một cảm giác lâng lâng niềm hạnh phúc trong nó... Nó thấy những nụ cười, một nụ hôn , một lời tỏ tình và.... Minh Nhật... Thế là khóe mắt nó cay! Rồi nó gục xuống cạnh gốc cây...

...

Nó đang ngồi cạnh Minh Nhật trên chuyến xe buýt trở về nhà. Minh Nhật nhí nhố của nó đâu rồi? Sao anh im lặng và buồn thế? Nó nhìn ra cửa sổ, cảnh vật dần tụt lại phía sau...

Vậy thật sự nó và Minh Nhật từng yêu nhau ??

.
. .
.

-Cảm ơn anh vì ngày hôm nay!

-Khuya nay anh phải về Việt Nam rồi! Em nhớ giữ gìn sức khỏe nha! Xong việc anh sẽ sang đây liền với em!

-Cái gì ? Anh về Việt Nam sao? Anh muốn bỏ mặc em sao? T__T

-Nhà anh có chuyện gấp mà! Sao hok xưng tôi nữa? Bộ nhớ ra gì rồi à?Thôi nín đi... Anh thương...

-T__T

-Cầm cái này đi, Ipod của anh! Khi nào thấy nhớ anh thì mở file Bánh Dâu ra nghe nhạc hén! Anh về á, lát ngủ ngon nghen!

-Có thật mình từng yêu nhau hok T__T...

-Thiệt mà – Minh Nhật nháy mắt tinh nghịch – Anh sợ em nhớ ra mọi chuyện thì sẽ ghét anh lại mất !

-Chắc anh làm gì tội lỗi lắm nên mới sợ em ghét.

- ;)), tội lỗi nhất là yêu phải em nè !

- >_ -Anh thà chịu tội hơn là ko yêu em nữa :P

Minh Nhật ôm nó vào lòng... Nó thấy gì đó rớt trên vai mình... Minh Nhật khóc à? T__T Nó cũng rưng rưng... Khuya nay anh đi rồi sao ???

T__T

-Anh yêu em...

.

Nó vào, quán đang khá đông khách mà nó thì mệt lã người nên ko thể phụ. Giờ nó chỉ muốn nằm ịch xuống giường ngẫm nghĩ về mọi chuyện, về tình cảm nó vừa phát sinh và phát hiện với Minh Nhật... Nó tò mò về quá khứ, về Minh Nhật... Nó ko yêu Trường Giang và Quân được là vì Minh Nhật à? Từ cái lần đầu gặp Minh Nhật nó đã thấy có gì đó thân quen rồi... Lúc này nó nhớ được hình như Minh Nhật đã tỏ tình nó T__T, đã hôn nó, cảnh tượng của 5 năm trước... Huhu... Nó rối quá! Ko biết nghĩ gì làm gì bây giờ nữa... Ba từng nói bác sĩ ko cho nó tiếp xúc với quá khứ, chắc do vậy mà nó phải rời Sài Gòn đến Phan Thiết và rồi sang tận Úc.. Chắc người yêu nó, hic chắc Minh Nhật lúc ấy đau khổ lắm! Trong khi nó sống vô tư ko hề hay biết gì...T__T.

“Nhắc tới ba mới nhớ. Trước khi sang đây, ba đưa ỉnh một chiếc vali nhỏ được khóa chặt”. Ba nói “Khi nào con thấy thật sự muốn biết về quá khứ, về một ai đó trong quá khứ, thì hãy mở nó ra xem.”

Chắc đã đến lúc rồi...

Nó ngồi bật dậy, lôi từ trong hộc tủ ra một chiếc vali màu be, trông ko được mới cho lắm nhưng cũng ko hề cũ kĩ gì.

“Chết, mình để chìa khóa ở đâu?”

Nó lục lọi khắp căn phòng. Tại sao lại mất vào lúc này chứ? >” Sau một hồi xáo trộn mọi thứ lên, nó nằm dài xuống giường buông xuôi...

“Cộc...cộc...”

-Vào..đi...

-Sao phòng ốc lộn xộn thế này? Hôm nay em đi chơi với Minh Nhật à? - Trường Giang vào phòng nó.

-Dạ... Sao anh biết?

-Khi này anh thấy hấn đưa em về...-Trường Giang gượng gạo...- Anh cứ nghĩ em quên hấn ta rồi... Mà em lại còn đang ở một đất nước xa xôi thế này chắc 2 người sẽ mãi mãi ko bao giờ đến được với nhau nữa đâu!

Bảo mở to mắt nhìn Trường Giang.

-Nhưng anh làm sao biết được định mệnh lại trở trêu thế này. Anh luôn cho rằng định mệnh là do ta tạo ra thế mà chính bản thân anh lại chẳng thể tạo ình được cái gọi là định mệnh với em !

-Anh...thôi anh đừng trách mình nữa mà!

-Em biết ko Bảo, em biết tại sao anh hay gọi em là Bailey không?

-...

-Vì như Minh Nhật nói đó, anh sợ. Anh sợ gọi em là Ngọc Bảo, là Bánh Dâu em sẽ nhớ ra gì đó, em sẽ quên anh! Anh cũng ko dám xưng mình là Ken. Anh đã gặp Minh Nhật, anh đã yêu cầu anh ta đừng gặp em nữa! Anh ích kỉ, quá ích kỉ...

-Em ko trách anh đâu mà!

-Bánh Dâu! Gọi thế này buồn thật nhưng lại rất thoải mái!

Bảo nở một nụ cười thật tươi với Trường Giang. Nó ngồi nhồm dậy ôm chặt Giang, cái ôm tỏ lòng biết ơn giữa 2 người bạn tri kỉ...

-Nghe nè Dâu! Em trước đây rất yêu Minh Nhật và Minh Nhật cũng vậy... Chỉ vì một chút hiểu lầm mà 2 người phải xa nhau thế này. Giờ đến lúc em cần tìm lại tình yêu của mình rồi !

Bảo lại rưng rưng, nó đưa tay lau vội...

-Anh trả em cái này!

Trường Giang chìa ra một chiếc chìa khóa nhỏ được móc lủng lẳng một trái dâu tây khá dễ thương. Chắc Trường Giang đã gắn thêm vào!

-Gì vậy anh?

-Là chìa khóa chiếc vali của ba em đưa đó! Hôm Minh Nhật đến thăm em, anh lo lắng nên nhân lúc em ko để ý đã trộm nó.... Anh...xin lỗi... Bù lại anh tặng em cái này.

-Gì nữa vậy anh?

-Đừng mở ra xem. Khi nào xem xong những thứ ba em đưa hãy xem món quà của anh !

-Nhưng...

-Đồng ý đi! Ko anh giận đó!

-Ồ...thôi dạ được...T_T. Anh cứ thích ép cung em!

-Anh về nhen!

“Ước gì, em yêu anh bằng một nửa Minh Nhật T_T”

Sau bao năm rồi thì Trường Giang của chúng ta vẫn lặp lại câu nói ấy...

Hãy cùng hy vọng anh ấy sẽ sớm tìm được một người yêu anh bằng cả con tim chứ chẳng phải là một nửa như anh muốn...

.

.

Trường Giang về rồi, giờ căn phòng chỉ còn mình nó. Nó lại thấy nhớ nhớ Minh Nhật >_ “Bánh Dâu lên xe đi còn đứng đó làm gì?”

Một câu nói chột văng vẳng trong nó... Giọng nói này... Sao giống Minh Nhật quá!

“Đồ bệnh hoạn....biến thái...”

...

>_ .

.

.

Nó thấy đuối quá, nó ngủ thiếp đi lúc nào hok hay...! Trong giấc mơ, nó thấy mình đang ở một cánh đồng bất tận, cánh đồng đẹp như nó đã được xem trên phim. Nó chơi đuổi bắt với một ai đó. Nó cười, cười rất tươi, nó chạy, chạy thật nhanh. Nhưng cuối cùng ai đó cũng bắt được nó, ôm nó thật chặt từ phía sau trong vòng tay ấm áp. Giấc mơ này quen quá! Nó quay lại, thì ra là anh - Minh Nhật.

Nó mở mắt nhìn tròng tròng lên trần nhà. Điện phòng nó vẫn sáng oang oang, vớ cái điện thoại xem mấy giờ.

Ặc, có 9 cuộc gọi nhớ và 2 tin nhắn.

“Em đâu rồi?”

“Chắc lại ngủ gật rồi đúng hok ? Ngủ ngon nha my love ! Anh phải tắt điện thoại để lên máy bay đây. Yêu em!”

“HuHu Minh Nhật đi rồi sao.....”

Tại sao nó lại ngủ quên vào lúc này được cơ chứ! Chưa kịp chào anh lấy một câu huhu... Nó ngồi thừ ra đó khóc lóc như một đứa trẻ lên 3 đòi quà vặt.

“Ước gì anh ở đây giờ này T_T”

Nó nhớ đến chiếc vali, chiếc chìa khóa móc hình trái dâu. Nó vội chụp lấy, mở toang chiếc vali ra xem...

28. Chương 28

28.

Mắt nó bắt đầu cay xè hơn... Là những món đồ dùng lật vặt gì đó, nó thấy lạ lẫm nhưng sao lại khóc sướt mướt thế này? Đầu tiên là một chiếc áo khoác tai thỏ lông xù dễ thương. Nó cầm lên, là chiếc áo nó vẫn thường nâng niu ko dám mặc đây mà... HuHu... Hôm đó nó giận Minh Nhật, anh đã mua tặng đó ở cửa hàng chị Mỹ cạnh trường học :((... Dưới chiếc áo ấy là vô số vật dụng nhỏ linh tinh. Nào là những món đồ chơi mà ba nó đã mua cho hồi nó còn bé xíu. Có búp bê, đồ hàng, gấu bông... Nó nhớ những món đồ chơi lúc nhỏ nó giữ lại một vài thứ trên để làm kỉ niệm. Bao kí ức tuổi thơ chợt ùa về. Một căn nhà nhỏ nhỏ xinh xinh, ko có lầu nhưng kiến trúc khá đẹp. Xung quanh căn nhà được bao bọc bởi dây hàng rào gỗ trắng tinh kèm theo là một bồn hoa tí ti đỏ rực chạy dọc phía trước. Cánh cổng nhỏ cũng màu trắng nốt, hé ra một khu vườn với bãi cỏ xanh rì...

Nó đưa tay dụi bớt nước mắt... Có một cuốn album ảnh kìa, nó run rẩy cầm lấy... Tấm đầu tiên là ảnh gia đình nó. Ba mẹ nó đang bế một đứa bé trên tay, chắc là nó. Nó lật xem từng trang kỉ lưỡng, có ảnh ông bà nội ngoại nó, 2 thằng Bin, Ben em họ nó, ảnh tập thể lớp nó từ cấp 2 đến cấp 3. Tiếp đến là loạt ảnh sticker Hàn Quốc dễ thương, nó chụp chung với một đứa con gái, cái bộ nhỏ đó trông tiểu thư lắm... Ai nhĩ?... Quen lắm... Trông hơi giống Minh Nhật thì phải... Hơi giống Minh Nhật...

Là....Minh Thy...Minh Thy bạn thân nó đây mà....:(.....

Chỉ còn một trang cuối...có một bức hình nhỏ xíu, hơi mờ chắc chụp bằng điện thoại...

Là ảnh của nó và Minh Nhật, chụp trên đu quay... Nó ôm mặt khóc huhu...

...

Trong vali còn 2 hộp quà nhỏ, nó cố lấy lại hết bình tĩnh để mở ra xem nốt... Như một đoạn phim tua ngược... Nó ôm đầu méo mào...

Sáng hôm sau tỉnh dậy, xung quanh nó là một màu trắng toát, nó thấy mọi thứ mờ mờ ảo ảo rồi rõ dần...

Ặc..nó đang trong bệnh viện.

Trời đất, chuyện gì đã xảy ra với nó vậy? Nó ngồi bật dậy, vừa lúc Quân đến, hình như Quân có mang cháo ăn sáng cho nó.

-Anh Quân, sao em lại ở đây?

-Sáng sớm nay cô Hương thấy em ngất nên đưa em vào bệnh viện chứ sao trắng gì nữa. Em làm mọi người lo quá chừng. Bác sĩ nói em đang có dấu hiệu tốt về việc hồi phục trí nhớ.

-Em muốn về nhà anh ơi!

-Về cái gì mà về, khi nào bác sĩ cho hẳn về, giờ ăn cháo đi!

Nó yếu xìu làm theo... Quân tốt với nó quá... Cả Trường Giang nữa... Tiếc là tim nó đã thuộc về kẻ khác mất rồi...

...

...

-Tuần sau anh đi Mỹ rồi!

Quân phá tan bầu ko khí im ắng và làm nó suýt phun cả mớ cháo ra ngoài.

-Công ty cử anh sang điều hành một chi nhánh bên đó. Em nhớ giữ gìn sức khỏe và sớm nhớ lại tất cả nha! Chắc em sinh ra ko phải để giành cho anh!

-Em...khi nào anh thấy nhớ em tthì về thăm em hén... Em sẽ làm món cá rô nướng cho anh ăn ;).

-Ồ Úc có cá rô ko mà đòi nướng. Thôi ăn rồi nghỉ ngơi, anh đi làm nghen!

Quân nở một nụ cười thật buồn chào nó... Hix...tại sao lại thích nó làm gì để giờ khổ như thế T_T...

Nó xuất viện... Nó vẫn còn mệt nên phải ở nhà nghỉ ngơi.. .Cuối cùng thì nó cũng nhớ ra được ít nhiều... Uh thì nó từng là người yêu của Minh Nhật, nhưng đó là chuyện của quá khứ, của 5 năm về trước... Liệu giờ đây Minh Nhật có còn thật sự yêu nó, liệu nó có thể tiếp tục yêu Minh Nhật thêm một lần nữa hay ko? Nó tự đặt ình một dấu hỏi to tướng.

Nó nhớ về cái 1st kiss của 2 đứa trong căn phòng rộng lớn, 2nd kiss trên chiếc đu quay và 3th kiss bên bờ sông Swan. Hèn chi lúc đó nó ngất liệm đi.

Nó nhớ cái căn nhà rộng lớn của Minh Nhật lúc nào cũng chỉ có mấy cô giúp việc cặm cụi...

Nó nhớ chiếc xích đu mà nó hay ngồi ngân nga bản "Love Story"...

.

.

.

Nó lại khóc thút thít... Tự dưng nó nhớ Minh Nhật khủng khiếp... Minh Nhật giờ này đang làm gì? Anh có nhớ nó ko? Sao ko gọi cho nó? T_T...

...

Đúng rồi bản “Love Story”. Nó lòi trong ngăn bàn ra một chiếc Ipod, tay nó dần run lên...

File Bánh Dâu, có 3 bản nhạc. Nó nhấp vào bản đầu tiên, có tên là Voice 1. Chắc do Minh Nhật tự thu lấy... Từng giai điệu vang lên ngân nga... Nó như đang đứng trước một căn phòng với cánh cửa khép hờ, có một thằng con trai đang chơi piano, đôi bàn tay hần mới điệu nghệ làm sao.... Nó đã rung động từ cái hôm ấy! Nó khóc to lòi mình về thực tại. . . Huhu...

Chương trình chạy nhạc chuyển sang bài thứ 2, cũng là những giai điệu của piano. Thêm một đoạn phim nữa đập vào nó dù nó có đang nhắm nghiền đôi mắt, nó cũng vẫn thấy rất rõ. Chân nó đi cà nhấc, Minh Nhật diu nó vào một nhà hát rộng lớn, chơi tặng nó bản “Love Story” mà nó vốn yêu thích...

Huhu T_T...“Minh Nhật ơi...”

Trong nó chợt dâng lên những xúc cảm khó tả. Vui có, buồn có, hạnh phúc có, hờn ghen có...

Nó trước đây và cả bây giờ...thật sự rất yêu Minh Nhật...T_T...Dù nó có lưu lạc đến phương trời nào, có quên đi tất cả thì trái tim nó vẫn mãi nhớ, thương và hướng về một người duy nhất - Trần Minh Nhật...

Nó cứ thế mà khóc huhu... Bản nhạc thứ 3 tiếp tục vang lên... Là giọng của Minh Nhật... Nó cố bình tĩnh để lắng nghe thật kĩ...

”Well open up your mind and see like me

Open up your plans and damn you’re free

Look into your heart and you’ll find love love love

Listen to the music of the moment people dance and sing, we’re just one big family.

It’s our God-forsaken right to be loved love loved love love

So I won’t hesitate no more, no more

It cannot wait I’m sure

There’s no need to plicate

Our time is short

This is our fate, I’m yours ”

Giọng hát ấy, khúc nhạc ấy, lời ca ấy... Tất cả vẫn còn in sâu trong nó... Nó òa khóc to thật to...

Là bản “I’m Your”

Bao kí ức lại trở về tất trong nó...

Thế mới nói âm nhạc có một sức mạnh phi thường đến như vậy...

Nó đã có quãng thời gian vui vẻ nhất ở nhà Minh Nhật-Minh Thy cũng là quãng thời gian đau khổ nhất khi phải rời căn nhà ấy. Nó đã khờ khạo khi tin lời Hoài Anh, Hoài Anh muốn cướp Minh Nhật của nó. Thế là nó mất Minh Nhật từ đó...

Nó thật tàn nhẫn khi trốn chạy Minh Nhật, trốn chạy tình yêu non nớt mới chớm nở của nó. Còn Minh Nhật, anh ta thật ngốc khi ko biết anh ta yêu nó nhiều hơn anh ta tưởng. Anh ta thật ngốc khi để lạc mất nó trong ngần ấy năm.

Nhưng cũng cảm ơn định mệnh, định mệnh đã đưa 2 con người vốn là của nhau tìm lại thấy nhau... Nhưng liệu định mệnh có hàn gắn được 2 con người ấy trở lại như xưa.?

29. Chương 29

Phần 7 : Thử thách cuối cùng

29.

Giá như... Giá như nó thông minh hơn, bản lĩnh hơn, quyết liệt hơn trong tình yêu, có lẽ cả hai đã ko chịu nhiều thiệt thòi như bây giờ. Nó và Minh Nhật phải trở về với nhau, phải xứng đáng với tình cảm to lớn mà cả 2 giành cho nhau... Nó phải về Việt Nam... Nó phải tìm Minh Nhật... Nó ko thể để mất Minh Nhật thêm một lần nào nữa...

Nó ngồi bật dậy thu xếp một ít quần áo... Món quà mà hôm trước Trường Giang tặng nó rơi ra, trông như là phong bao đựng một tấm thiệp.

Nó mở ra xem, là một chiếc vé máy bay đi từ Úc về Việt Nam.!

.

.

.

Chẳng lẽ Trường Giang biết nó sẽ có lúc muốn về Việt Nam ư? Đúng, Trường Giang luôn hiểu nó, hiểu nó còn hơn nó hiểu chính mình nữa . Nhưng mãi mãi trái tim nó chỉ thuộc về một kẻ thờ ơ khác thôi. Nó thầm cảm ơn Trường Giang!

...

.

3pm - Nó đang có mặt tại sân bay Tân Sơn Nhất. Cái không khí khó chịu, gay gắt, bát nháo của Sài Gòn làm lòng nó ấm lại sao bao năm xa quê hương.

Nó đang rảo bước trên những con phố quen thuộc. Những con phố đã in hình bóng của hai đứa ghé qua. Nó vuốt nhẹ mái tóc dài bay bay, một giọt nước mắt lăn trên gò má...

Suốt mấy tuần qua từ khi Minh Nhật về nước, anh ko hề gọi cho nó lấy một lần, cả SMS cũng ko? Nó muốn trách anh rồi nó nghĩ, có khi nào anh đã có bạn gái ở Việt Nam ko? 2 đứa xa nhau tận 5 năm, việc anh có bạn gái khác cũng là chuyện bình thường mà, vậy nó về đây làm gì? Lòng nó thất lại! Ko, nó phải tin ở anh, nó ko còn là Bánh Dâu khờ khạo của ngày trước nữa. Nó vội bắt taxi đến nhà Minh Nhật.

(Vì Ngọc Bảo ko biết chuyện Minh Nhật ở nhà cũ của mình nên đến nhà anh tức là nhà 3 mẹ anh và Minh Thy đang ở)

“Kính...cong...”

Tim nó đập mạnh. Chị Linh chạy ra mở cửa, chị hơi bất ngờ khi thấy nó.

-Ừa...Bánh Dâu đó hả ?? Phải em ko ? - Chị Linh nheo nheo mắt.

Nó nở một nụ cười tươi rói.

-Dạ em nè chị Linh. Em chưa có chết, chỉ mất trí nhớ thôi...^^

-Vào..vào đi em...!

...

-Cô chủ ơi! Xem có ai đến nhà mình nè!

Chị Linh gọi Minh Thy. Đương nhiên là con nhỏ khóc ngất lên khi thấy nó, rồi chạy xuống ôm chầm lấy nó mãi ko buông.

-Cậu làm mình chết vì ngạt thở đây này Minh Thy ^^

-Tớ nhớ cậu quá Bảo ơi huhu...

.

.

.

Hai đứa cứ thế nói chuyện với nhau khá lâu. Bảo kể cho Minh Thy chuyện gì đã xảy ra với nó, hỏi thăm Minh Thy về nhiều thứ.

Minh Thy thông báo cho nó một tin vui là cuối năm sau sẽ làm đám cưới với Quốc. Nó mừng thầm cho cô bạn rồi lại chợt chạnh lòng vu vơ.

Liệu nó có được hạnh phúc như Minh Thy hay ko? Có được mặc bộ váy trắng xinh đẹp khoác tay cùng Minh Nhật bước lên lễ đài hay ko? Nó nốc vội cốc nước trên bàn. Ko hiểu là nó khát thật hay cố uống để nuốt luôn cả nước mắt vào trong.

-Bảo nè... Minh nói này... Cậu...phải giữ bình tĩnh nha !

Chợt nó linh tính có gì đó chẳng lành. Nó im lặng nhìn Minh Thy. Nãy giờ nó vẫn chẳng dám hỏi chuyện về Minh Nhật. Anh ở đâu? Sao ko ra đón nó? Minh Thy lên tiếng giải tỏa bao thắc mắc của nó nãy giờ.

-Anh hai.... Anh hai đi Mỹ rồi!

“Cái gì???” Nó như bị ai đánh một đòn thật đau từ phía sau. Chuyện này là sao? Sao lại đi Mỹ? Sao lại ra đi khi nó tìm về? Chẳng lẽ anh ko yêu nó, ko nhớ nhung nó? Tình cảm nó giành cho anh ruột cuộc chỉ là đơn phương từ một phía phải ko? Anh chưa hề yêu nó? Và ko bao giờ yêu nó?

Nó bật khóc hức hức...

Nó thấy ghét tất cả, ghét anh, ghét những nụ hôn anh đã đặt lên môi nó, ghét cái vòng tay anh đã ôm ấp nó... Xung quanh nó giờ đây thật trống rỗng, vô cùng trống rỗng... Tất cả chỉ mới vừa bắt đầu lại thế mà anh nỡ dập tắt chúng, đưa chúng về một con số không tròn trĩnh...

T_T Làm sao nó có thể sống nổi đây! Anh lại bỏ rơi nó lần thứ 2 à?!

T_T...Huhu...

-Cậu...đừng khóc mà! Chắc cậu giận anh tởm lắm! Nhưng cậu hãy hiểu cho anh 2! Anh đi vì ko phải muốn tránh cậu đâu. Lần này anh đi là rất nguy hiểm đó!

-...- Nó ngây người ra, sao những cú shock liên tiếp cứ lần lượt đè ập lên nó thế này?

-Nguy hiểm? Nguy hiểm là sao hở Thy?

-Là sơ suất...anh 2 sẽ mất mạng...sẽ chết đó!

Nó ko thể bình tĩnh thêm được nữa... Lần này lại thêm một đòn giáng vào nhưng ko phải từ phía sau nữa mà là trực diện luôn. Minh Thy đang nói cái gì vậy? Minh Thy có gạt nó ko? Có đang thử nó cái gì ko? Nó ko biết làm gì hay nói gì,c hỉ òa khóc...

Minh Thy ôm nhẹ, vỗ vỗ lên vai nó.

-Ko sao mà... Cậu yên tâm đi! Anh 2 sẽ trở về mà!

-T_T Cậu nói rõ cho tớ biết đi! Rốt cuộc có chuyện gì với Minh Nhật ? T_T

-Tập đoàn nhà mình đang bị một thế lực ngầm *** hại bằng đủ mọi cách. Cố gắng lắm mới trụ được nổi nhưng bọn chúng ngày càng thâm độc. Cứ để yên thế này ko chừng có một ngày “DREAMLOVE” phải phá sản và thuộc về bọn chúng. Theo điều tra của bọn mình thì cầm đầu bọn chúng là một công ty của một Việt kiều bên Mỹ, nhưng ko hiểu vì sao bọn chúng lại nhắm vào “DREAMLOVE”. Xưa này nhà mình có thù oán gì với ai.

-Rồi sao nữa...+_+

-Anh 2 mình quyết sang đó trà trộn vào công ty bọn chúng để tìm cách bảo vệ “DREAMLOVE”. Nếu để bọn chúng phát hiện ra... chắc anh 2... huhu... chết mất... :((... Đến liên lạc cũng tạm thời cắt hết...huhu...

Khỏi nói là 2 đứa con gái khóc âm ỹ cả lên...

Khi cả 2 lấy lại được chút bình tĩnh, Minh Thy kể nó nghe tiếp chuyện về Minh Nhật trong 5 năm qua. Rằng Minh Nhật mua lại căn nhà nhỏ của nó sống một mình. Rằng anh luôn yêu và nhớ về nó, anh vẫn ko có bất kì cô bạn gái nào ngoại trừ nó...

T_T... Nước mắt nó lại ứa ra, nước mắt của niềm vui sự hạnh phúc và một chút oán trách.

Nó nhớ vì hôm đó Minh Nhật bảo sẽ đến với Hoài Anh rồi xa nó nên nó mới bắt cần đâm đầu vào ô tô. Suy cho cùng lỗi cũng là do nó, nó đã thấy Hoài Anh đi bên người con trai khác, nó phải nói cho Minh Nhật biết. Vậy mà khi vừa mới nghe đến rằng thế nó lại nổi tự ái, lại ko kiểm soát được mình...

T_T

Và hậu quả là nó đã quên người nó yêu nhất trong suốt 5 năm, còn người nó yêu phải gánh chịu nỗi đau mất mát khó thể nào nguôi ngoai.

Minh Thy bắt nó ở lại đây! Sau một hồi chần chừ nó cũng đồng ý. Nó trở về cái căn phòng của 5 năm trước. Mọi thứ vẫn được giữ nguyên, cứ như là bọn chúng đang ngóng chờ nó từng ngày. Thấy mà thương... Giờ thì nó về rồi nè... Nhưng Minh Nhật của nó lại ra đi T_T... Nó muốn khóc quá nhưng chẳng còn giọt nước mắt nào nữa... Nó đã khóc quá nhiều rồi...T_T

Nó thở dài rồi nằm uynh xuống giường, chiếc giường tuy gắn bó với nó ko nhiều nhưng nó thấy quen thuộc lắm! Nó ngủ một giấc dài mà ko buồn ăn tối.

...

Mỗi ngày nó đều dậy sớm phụ chị Linh làm gì đó linh tinh, chị Linh thì hok cho nó làm mà nó cứ nằng nặc đòi làm. Ba mẹ Minh Thy cũng có cảm tình với nó lắm. Ông bà giàu có mà lại còn rất tốt bụng, ông bà cũng ko ngừng nơm nớp hóng tin của Minh Nhật.

.

Gần 2 tuần trôi qua...nó sắp phải về lại Úc rồi... Nó còn phải hoàn thành chương trình đại học của mình bên đó nữa... Sao vẫn chưa có tin tức gì của Minh Nhật hết vậy??... Nỗi lo của nó ngày càng nhân lên gấp bội +_+... Minh Nhật... Huhu...

Đúng là cái gì mất đi rồi thì người ta mới biết quý trọng nó...

Minh Nhật và nó...cả hai đều cùng mắc cái sai lầm này...

Hy vọng rằng ông trời sẽ cho họ về lại bên nhau...!

Hãy hy vọng...

...

Hôm nay là ngày cuối nó ở Việt Nam. Thời gian của nó đã hết. Ko thể chần chừ thêm được nữa rồi... Nhưng Minh Nhật của nó cứ bạch vô âm tính thế này là sao? Nó phát điên lên được!

Huhu

.

.

.

“Kính...cong...kính...cong...”

-Để em mở cửa cho chị Linh.

Suốt 2 tuần qua cứ có ai bấm chuông nhà Minh Thy là nó đều giành ra mở cửa. Nó luôn nghĩ Minh Nhật trở về. Nhưng toàn người lạ.

Hôm nay cũng ko ngoại lệ, nó chạy ào ra,

“Ngày cuối ở Việt Nam, là Minh Nhật, Minh Nhật sẽ trở về.”

Nó ử rử thảm thiết khi lại là một người lạ, nhưng hình như người này cũng không lạ cho lắm. Là một cô gái, nó và cô gái ấy đứng nhìn chăm chăm nhau một lúc lâu thì cô ta lên tiếng.

-Chào... Lâu quá mới gặp.

30. Chương 30

30.

-Chị...là...H...

Cô gái nở một nụ cười thân thiện với nó. Lạ nhỉ? Cô ta mà cũng có lúc cười với nó sao?

-Hạ Nhi. Thôi vào nhà đi tôi có chuyện gấp đây.

Hạ Nhi..... Hot girl... Bạo lực học đường... >_ -Này đừng có làm cái thái độ thế chứ? - Hạ Nhi mở lời nhìn nó. - Chuyện ngày xưa bỏ qua được ko? Do tôi sai, giờ tôi ko giống thời cấp 3 nữa đâu mà lo. Tôi nghĩ Ngọc Bảo cũng là người hiền lành, ko lẽ để bụng mấy chuyện con nít đấy à...

Nó nhìn Hạ Nhi cười gượng. Chắc Hạ Nhi nói đúng, nhìn chị ta cũng khác xưa, đúng hơn là trông hiền hơn nhiều. Mà chị ta đến đây có việc gì?

...

-Chị Nhi, có tin gì của anh 2 hả?- Minh Thy mừng quýnh lên khi thấy Hạ Nhi.

Mà sao chị ta lại biết tin tức về Minh Nhật? Bộ nó ko quan trọng với Minh Nhật để anh ta liên lạc với nó hay sao? Sao lại là Hạ Nhi chứ. Nó thấy tủi thân quá !

-Uh anh Phan Thanh mới báo về cho chị, hôm rày chị cũng lo sốt vó.

Phan Thanh? Phan Thanh là ai? Nó đứng ngơ người như ngoài cuộc, hic nó là bạn gái mà chẳng giúp ích được gì cho Minh Nhật. Nó buột miệng hỏi

-Phan Thanh là ai?

-Là bạn trai tôi. Ngày trước là bạn học của tôi và Minh Nhật. Anh ấy cùng theo Minh Nhật của cô sang Mỹ đó. Đừng tưởng chuyện này chị mỗi cô là người lo lắng nhất.

[Thì ra hai người này giờ yêu nhau. Phan Thanh - Hạ Nhi , cũng hay hay...]

Ặc... Nó thấy tội lỗi quá. Sao nó lại nghĩ xấu cho Minh Nhật thế này. Hạ Nhi nữa, cũng tội nghiệp chị ta, cùng chịu chung hoàn cảnh với nó...

-Mà anh Thanh nói gì hả chị? - Minh Thy tiếp tục hỏi.

-Tình hình nguy lắm em ơi... Bị phát hiện rồi...2 người đang chạy trốn. Cũng may là đã tìm được một số thứ giúp ích cho “DREAMLOVE”... Giờ chị cũng rối lắm, anh Thanh mà bị gì chắc chị không sống nổi quá...+_+

-Chị..chị bình tĩnh đi... Hay em với chị sang đó coi có giúp được gì ko?

-Ko được, anh Thanh nói ko được ai qua hết, càng đông càng nguy hiểm .Ráng đợi thêm tin tức rồi có gì mình tính tiếp...

Nó vẫn cứ ngây người ra... Minh Nhật đang bị truy sát... Gì thế này? Nó phải làm gì giúp Minh Nhật được đây??? Đầu nó quay loạn xạ... Hic..Nó thấy phục Hạ Nhi quá... Nguy hiểm đến thế mà chị ta vẫn hết sức bình tĩnh và còn rất mạnh mẽ nữa... Chắc chị phải có một niềm tin yêu Phan Thanh to lớn lắm mới thể... Hic...hic...nó thì yếu đuối quá... Khuya nay nó về lại Úc... Phải làm sao???

Nó lên phòng nằm úp mặt xuống gối khóc tiếp...T_T

Điện thoại nó rung...

.

.
.
Là Minh Nhật kìa...

Nó vội bắt máy... Nó nhớ Minh Nhật quá đi mất... Nó ko nói được gì cứ khóc huhu... Minh Nhật hỏi thăm nó đủ điều, rồi cuộc thì nó cũng chịu kể Minh Nhật nghe.

Anh cũng nhớ nó lắm, anh hơi bất ngờ là nó lại về Việt Nam tìm anh. Minh Nhật bảo nó rằng anh ổn rồi, ko sao nữa, chuyến bay thì cũng đã được book vé, nó ko cần phải lo lắng, cứ yên tâm mà trở lại Úc học cho xong, anh sẽ gắng thu xếp công việc sang thăm nó.

Nghe được giọng anh nó thấy nhẹ nhõm cả người, thấy vừa mừng mừng mà lại vừa tủi tủi nữa...

Nó chia tay Minh Thy trở về Úc.

...

Cùng lúc đó cũng có một chuyến bay từ Úc về Việt Nam, My My đã hoàn thành khóa học bổng ngắn hạn của cô. Lần này My My về Việt Nam thu xếp thêm đồ đạc để đến Sydney. Sau 3 tháng học ở Perth cô lại giành được một suất học bổng ở Sydney thời hạn 1 năm, My My giỏi thật...

.

.

.

Sau 5, 6 giờ đồng hồ ngồi máy bay... Ngọc Bảo có mặt tại Úc...

Trường Giang gọi... Anh báo đã chuyển công tác sang Sydney. Trường Giang nói khi nào có dịp ghé Sydney chơi nó cứ gọi cho anh. Mong Trường Giang sẽ tìm được một người con gái khác yêu anh thật lòng - điều mà nó ko thể làm được.

Trường Giang còn hỏi thăm Quân nữa, sao ko gọi mà hỏi anh ta, tự dưng hỏi nó.

Cả Trường Giang và Quân đều rút lui, chắc họ thừa biết trong lòng nó mãi chỉ có Minh Nhật, ko ai và ko bao giờ có thể thay thế được Minh Nhật...

Nhưng có nhất thiết họ cùng rời xa nó thế này ko T__T, cứ ở cạnh và xem nhau như bạn bè ko được à? T__T... Giờ nó cô đơn ghê gớm, ko có Minh Nhật đã đành, cũng ko còn Trường Giang, ko còn Quân T__T...

-Chị...chị...

Nhóc Tâm phục vụ ở quán nó kêu kêu.

-Sao Tâm?

-Em nói nghe nè!

-???

-Cái bữa mà chị đi chơi với anh William...

-Gọi là Minh Nhật cho dễ đi.

-Uh thì anh Minh Nhật. Bữa cuối anh Minh Nhật ở đây hay sao á, bữa mà chị đi chơi với anh về á. Anh Quân với anh Giang đến tìm chị ghen, anh Giang thì vô gặp chị hok nói rùi, còn anh Quân, anh kêu anh Minh Nhật lại.

-Rồi 2 anh nói gì em biết hok?

-Dạ hok?

-Trời, tin chị ưynch em ko Tâm >_ ...

Hơn nửa tháng rồi sao chẳng thấy Minh Nhật gọi hỏi han nó thế này. Nó gọi thì cũng chẳng bao giờ được. Gọi về Việt Nam thì Minh Thy bảo Minh Nhật vẫn chưa về, là sao? Sao chưa về? Hơn 2 tuần rồi mà. Chẳng phải anh nói đã book vé máy bay sao? Đừng làm nó phát hoảng trở lại chứ! Cuối tuần này nó thi xong, chỉ còn đợi để lấy bằng, nó sẽ về Việt Nam lại... Hay là nó sang Mỹ???

.
. .

Hôm nay là ngày nó thi môn cuối, lo cho Minh Nhật quá nên nó làm bài cũng chỉ tạm tạm mà thôi.T__T.

Quân gọi hẹn gặp nó, anh về Úc có việc sẵn thăm nó luôn.

7h tối hẹn gặp tại “Winsion Restaurant”

...

Nó diện quần short áo pull, một style khá lạ với nó, cũng là vì lúc này nó chỉ mãi lo cho Minh Nhật nên ko thêm trau chuốt bản thân là gì. Nó bắt taxi đến “Winsion”, cô Hương nó cũng có ô tô nhưng ngại nỗi nó ko biết lái thành ra phải đi taxi thế này.

Chiếc xe vừa lặn bánh, có một chàng thanh niên mặt mày nhợt nhạt xanh xao bước vào tìm nó. Nhìn anh ta bụi lấm, đội nón lưỡi trai hơi xụp, chân hình như có bắn bó nên đi cà nhắc...

-Ngọc Bảo, ở đây có ai tên Ngọc Bảo ko?

Mấy đứa nhân viên trở mắt nhìn anh, chẳng lẽ chị Bailey có nhiều người theo đuổi đến thế à? Nhóc Tâm nhanh nhẩu tiếp chuyện anh chàng.

-Anh là ai? Chị Ngọc Bảo vừa ra ngoài rồi. Chỉ có hẹn.

Anh ta vô cùng tức giận

-Khỉ thật... Mình chậm chân mất rồi. – Anh ta vẻ giận dữ - Ê nhóc biết chị Bảo đi đâu ko?

-Dạ ko...

Anh ta thêm tức tối vội biến mất mà ko kịp để lại lời chào

.

Nó thấy Quân rồi, ko biết Quân đợi nó lâu chưa, trông anh chàng hơi gầy đi sau hơn 1 tháng gặp lại. Làm gì mà mới qua Mỹ 1 tháng đã về Úc lại rồi nhỉ?

-Anh... Đợi em lâu chưa?

-Cũng mới thôi em, em ngồi đi!...

-Hôm nay trông em xinh lắm!

-Xinh gì mà xinh, em đang tiêu tụy đi vì lo cho Minh Nhật đây này...

-Minh Nhật... Nghe nói em về Việt Nam tìm hắn?

-Sao anh biết? Anh Minh Nhật đang gặp nguy hiểm, em lo lắm... À anh, anh ở bang nào bên Mỹ?

-Anh ở NewYork

-Khi nào anh qua đó lại?

Nó chợt lóe lên một suy nghĩ.

-Ngày mai hoặc khuya nay nếu cần thiết.

-Anh...anh cho em đi nữa nghen.

Quân nhú mồm nhìn nó.

-Được nếu em thích. Đạo này em có liên lạc với thằng Giang ko?- Quân đổi chủ đề.

-Hôm trước anh Giang gọi nói rằng anh chuyển công tác sang Sydney rồi.

-Cái gì Sydney? Thằng khỉ, nó đang ở Cali đó, nó gạt em đó.

-Sao? Anh ấy qua đó làm gì?

-Anh ko biết nhưng hành tung nó bí ẩn lắm, em ko biết gì về nó sao?

-Ko em ko biết...

-Nghe nói nó dính líu, nhúng tay vào chuyện gì đó liên quan đến một tập đoàn lớn ở Việt Nam. Anh sợ nó gặp rắc rối nên muốn tìm nó khuyên ngăn nó, dù sao anh cũng coi nó như em trai.

“Cái gì??” Những điều Quân nói...sao cứ như chuyện của Minh Nhật của “DREAMLOVE” vậy?

Trường Giang nói dối nói đang ở Sydney trong khi sự thật anh ta ở Mỹ. Ở Mỹ đó! Dính líu tới một tập đoàn lớn ở Việt Nam....

Ko lẽ...

Người đứng sau những vụ việc hại “DREAMLOVE”...

Là Trường Giang.....

Đầu óc nó quay mòng mòng...

Ko thể nào...

Ko thể nào...

Chẳng lẽ Trường Giang cố tình đẩy nó về Việt Nam vì biết chắc Minh Nhật sẽ sang Mỹ.?

Trường Giang và Quân bắt gặp nó đi chơi cùng Minh Nhật về nhưng chỉ mỗi Quân nói chuyện với Minh Nhật còn anh ta làm lơ luôn là vì anh ta đã có kế hoạch trả thù lâu dài và thâm độc hơn.?

Nó nhớ ko lắm mới cách trước đó mấy hôm Trường Giang còn tức giận lắm khi Minh Nhật ngồi trong phòng nó nói chuyện, thế mà chỉ vài hôm thái độ lại khác hẳn...

Rốt cuộc là vậy à? Anh Ken tốt bụng của nó là người vậy à?

Chắc thế rồi vì Ken đã thích nó từ bé cơ mà, nhưng nó lại chỉ yêu mỗi Minh Nhật.

Quân thì khác, anh ta gặp nó trẻ nhất trong 3 chàng trai, thời gian anh gắn bó với nó cũng ít nhất trong 3 chàng trai. Chỉ có Giang, từ nhỏ đã thân thiết với nó, giờ việc Giang căm hận Minh Nhật mà trả thù cũng dễ suy ra, nhưng Giang có quá đáng lắm không.

.

.

.

Nó rồi bởi...

31. Chương 31

31.

-Em...em sao vậy?

-Anh ơi, khuya nay mình đi Mỹ liền nha anh! Lát anh chở em ra thẳng sân bay book vé luôn, em qua đó sắm vài bộ mặc tạm cũng được, nha anh.

-Em làm gì gấp vậy. Để anh đưa em về lấy quần áo rồi đi.

-Ko anh, em phải gặp anh Giang, ko thể chậm trễ thêm nữa được đâu anh...

-Anh cũng đang muốn gặp nó đây..

.
. .
. .

Phía đối diện “Nhật quán” chàng trai trông có vẻ bụi bặm lúc này vẫn đứng ở một góc khuất quan sát xung quanh. Anh ta dường như đang lo lắng gì đó... Sao mãi mà anh ta vẫn ko thấy Ngọc Bảo về? Quán đang dọn dẹp chuẩn bị đóng cửa kìa...

-Ê nhóc sao chị Ngọc Bảo vẫn chưa về?

-À lúc này chị Bảo gọi về báo là chỉ có việc gấp của bạn trai chỉ phải sang Mỹ luôn ko về nhà.

-Cái gì?? Em có biết chị Bảo đi với ai ko?

-Là bạn chỉ, chắc anh ko biết đâu.

-Bạn chỉ là ai?? - Tên ấy quát to làm nhóc Tâm và cả quán hoảng hồn.

-Là...là anh Quân. Anh làm gì mà la lối dữ vậy?

Anh ta tức giận vội bỏ đi với cái chân cà nhấc

Sau hơn một ngày bay và làm thủ tục linh tinh nó cũng có mặt tại New York.

Bây giờ là 9am, nó gọi liền cho Trường Giang, ko ai bắt máy...

-Sao gọi nó ko được à?

Nó ngán ngẩm lắc lắc đầu.

-Bánh Dâu nà, em đừng nói với ai là ở cùng anh nha.

-Sao vậy anh?

-Vì em có bạn trai rồi, như vậy thì ko hay cho em lắm, anh ko muốn em gặp rắc rối vì anh.

-Dạ...

“Reng...reng...”

Điện thoại nó reo kìa, số lạ hoắc.

-Nó nhìn Quân rồi nghe máy.

-Alô...

-Anh Minh Nhật nè...

-Anhhhhh....- Nó mừng quýnh xuyết khóc...

-Em ổn ko? Anh về Việt Nam rồi? Em yên tâm nha!

-Sao? Anh về Việt Nam rồi sao?

-Em đang ở cùng Quân đúng ko? Im lặng và nghe anh nói, đừng nói với anh ta là anh biết em ở cạnh anh ta! Thời gian này em cũng đừng liên lạc với thằng Giang, nguy hiểm lắm đó. Anh sẽ gọi em sau.“Chụt.”

“Rụp...”

Lần nào cũng thế T_T, hành tung bí ẩn, cứ lù lù xuất hiện rồi âm thầm biến mất T_T...

“Còn ko cho người ta nói một câu nhớ anh T_T...”

-Ai gọi vậy em? Minh Nhật hay Trường Giang?

-Là Minh Nhật.

-Minh Nhật về Việt Nam rồi sao?

-Dạ...

-Hắn có nói gì với em nữa ko?

-Dạ ko, nói nhớ em thôi....- Thật ra thì Minh Nhật có nói nhớ nó đâu >” Dù sao nó cũng yên tâm chút chút khi biết Minh Nhật đã về Việt Nam, vậy là lại thêm một lần nó bị vỡ kế hoạch nữa... Ông trời có phải sinh ra Minh Nhật cho nó hay ko sao mà cứ để nó đi đâu là Minh Nhật lại đến một nơi khác T_T...

Nhưng kế hoạch chính của nó là gặp Trường Giang cơ mà.

T_T

Thật ra thì gặp Trường Giang là cái cớ để tìm Minh Nhật T_T...

Nhưng sao Minh Nhật ko cho nó liên lạc với Trường Giang. Trường Giang *** hại Minh Nhật, anh sợ Trường Giang cũng *** hại luôn nó ư? Cũng có thể, nhưng chỉ có anh sợ thôi, nó thì ko!

Nó đã quyết ngay từ đầu rồi, nó phải gặp Trường Giang để nói cho ra lẽ.

Xưa nay nó có giúp được gì cho Minh Nhật đâu.

Thế nên giờ nó phải giúp !

...

Quân nói có chuyện công ty anh mới gọi có chuyện gấp, Quân phải đi. Quân đưa cho nó địa chỉ căn hộ anh đang thuê ở .

Hic... Quân nỡ bỏ nó một mình giữa NewYork sầm uất này sao.

Nó thử gọi cho Trường Giang mấy lần nữa nhưng đầu dây bên kia đều im bất.

Nó thử dài tạt vào một công viên ngồi gặm ổ bánh mì.

Hình như có vài người đang theo dõi nó... Nó ngồi xuống một chiếc ghế đá trống... Giả bộ nhóp nhép bánh mì... Chốc chốc nó liếc liếc xung quanh, có mấy tên đàn ông châu Á ngồi rải rác quanh công viên. Tên nào nhìn mặt cũng lạnh tanh, ân hận sơ mi chỉnh tề, vài tên còn đeo cặp kính đen thui nữa... Giống mafia quá à :((...

Chắc không phải nhằm vào nó đâu, nó chỉ là một con bé quê mùa người Việt Nam thôi mà! Nhà nó cũng ko nằm trong giới thượng lưu gì cả, ba làm kiến trúc sư, mẹ cũng có gia đình riêng kinh doanh nhỏ lẻ, cô Hương làm kế toán trưởng một công ty bên Úc và mở cho nó cái nhà hàng nhỏ. Nói chung là cũng khá giả chứ chưa phải là đại gia có máu mặt gì. Thế nên không có lí do gì bọn người đó lăm le nó.

Nó tự nhủ rồi cạp cạp tiếp ổ bánh, nốc ực mấy hơi sữa mà ko thèm dùng ống hút...

...

Nó tự hỏi ăn xong rồi sẽ làm gì và đi đâu đây???

“Reng...”

Trường Giang calling...

Nó vội bắt máy...

-Em sang đây có một mình thôi. Em muốn gặp anh. Sao anh lại nói dối mình đang ở Sydney?

...

Trường Giang nói mọi chuyện không như nó nghĩ, anh sẽ về Việt Nam cùng nó, Trường Giang hẹn nó gặp anh tại cái địa chỉ anh anh vừa đọc, sau 1 tiếng nữa.

.
.
.
Nó quần quanh dạo phố NewYork, đúng là ko hổ danh “thành phố ko bao giờ ngủ”...

Nhưng nó quen ở miền Tây Úc vắng vẻ yên ả rồi...

Nhức đầu thật...

Ặc...mà hình như bọn người kia vẫn theo dõi nó...

@_@

Là sao...

Đừng nói định bắt cóc nó bán qua Campuchia nha :((...

...

Cùng lúc đó có một tên trong bọn nghe điện thoại.

-Tụi bay nhớ đừng để mất dấu con bé. Cũng đừng theo sát nó quá nó sợ. Mà tụi mày làm ăn kiểu gì mà để thằng Minh Nhật nó trốn về được Việt Nam? Kì này ko làm cho ra hồn nữa thì coi chừng tao.

-Dạ ông chủ...

...

Còn 30ph nữa là đến hẹn với Trường Giang.

Dù sao thì ở cạnh Giang cũng an toàn hơn là ở một mình. Ít ra thì nó nghĩ Trường Giang dù ghét Minh Nhật cũng không thể nào hại nó được.

Nó bắt taxi.

Bọn người kia vẫn bám theo.

Làm sao bây giờ?

Nó kêu bác tài chạy ngoằn ngoề tùm lum...

Phù...

Cuối cùng cũng cắt đuôi được bọn chúng.

...

Nơi Trường Giang hẹn nó là một căn nhà củ kiệu như bỏ hoang bấy lâu nay. Nó thấy gì đó rờn rợn sống lưng...

Eo...

Ghê ghê thế nào ấy!

Liệu có ma ở trống ko ? >_ Nó ấn chuông, ặc nhà này ko có chuông. Nó gọi Giang, anh ta bảo vào lẹ lẹ cửa ko khóa và nhớ vào xong thì khóa lại cẩn thận.

Sao Trường Giang lại ở một nơi kinh tợn thế này... Ầm thấp, tối tăm, bụi bặm...

Nó bắt đầu sợ...

...

Nó lên cái gác xép cũ kĩ, lúc này Trường Giang nói thế, chỉ có một căn phòng mở cửa sáng đèn, chắc là phòng của Giang.

Khác với toàn căn nhà, phòng Giang sạch sẽ hơn, sáng sủa và thơm mát hơn.

Giang đang nằm vật trên Giường, ngực trần nhưng...bụng được băng một lớp garô trắng. Lớp garô trắng có hoen một chút đỏ.....là máu...

Nó ôm miệng chạy lại cạnh Giang.

-Anh... Anh bị sao vậy?

32. Chương 32

32.

-Em có bị ai theo đến đây ko đó?

-Ko anh ơi, à có mà bị em cắt đuôi rồi...

-Vậy cũng nguy hiểm quá. -Trường Giang vật vã ngồi dậy, nó hơi hoảng

-Anh đừng ngồi dậy...

Trường Giang hình như đau lắm, anh hí hoáy viết cho nó gì đó vào mảnh giấy nhỏ rồi nhét vào tay nó.

-Cắt kĩ đi, mật mã kết sắt của anh trong ngân hàng “Gringet”, lỡ anh có bề gì thì còn có người biết mà lấy nó ra.

-Nó là gì hả anh?

-Tài liệu mật, em phải bảo đảm chúng được lấy ra an toàn và đến tay Minh Nhật nha!

-Là sao anh... Anh muốn làm gì Minh Nhật nữa?

-Thôi em mau rời khỏi đây đi, nguy hiểm lắm đó.

-Anh phải giải thích rõ ràng cho em, anh Quân nói anh đang nhúng tay vào chuyện của “DREAMLOVE”.

-Sao lại gọi là nhúng tay... Hắn ta gặp em sao?

-Nói đi có phải anh đã sắp đặt kế hoạch *** hại để trả thù Minh Nhật vì em ko yêu anh đúng ko?

-Cái gì? Em nói gì vậy Bánh Dâu?

-Em đã biết hết rồi, anh đừng giấu em nữa, em sang đây vì muốn anh thôi làm những chuyện xấu xa ấy nữa đi.

-Em hiểu lắm rồi, giờ ko còn thời gian để anh giải thích nữa đâu, em đi mau đi...

-Ko em ko đi...

.

.

.

-Áaaa...

Nó bị bịt miệng từ phía sau... Nó cố ú ớ... Huhu gì thế này...

Tay chân nó bị trói lại...

Một đám người xông vào, quen quá, có cả ông lái taxi cho nó ban nãy nữa, ông cũng bị trói khắp người, vào trong nhà rồi thì bọn chúng vắt ông sang một bên.

Thì ra là bọn người đã theo dõi nó từ sáng >_ Gì vậy, nó ko hiểu chuyện gì đang xảy ra hết. Trường Giang cũng bị bắt trói vào thành giường... Nó thì đứng trong góc phòng... Nó sợ quá huhu...

Bọn người đó sao khi trói xong xui nó và Trường Giang thì ko làm gì nữa, chúng gọi cho ai đó, chắc là tên chủ mưu trong việc theo dõi và bắt trói nó này.

Huhu...

“Rầm...”

...

Cánh cửa được đập bung mạnh... Nó cố nhào người ra dòm xuống...

Thêm một băng đảng khác nữa...

Trời sao mà lảm rắc rồi thế :((

Nó khóc lúc nào hok hay... hu..hu...

Bọn những tên theo dõi nó vội chạy xuống tham chiến...

Nó nghe những tiếng súng đùng...đùng.. cứ thay nhau nổ ầm cả căn nhà hoang lên...

Đây là Mỹ... Nó quên mất đây là Mỹ... Người ta đấu nhau bằng súng đây :((... Ko phải là dao là gậy như ở Việt Nam đâu :((...

Nó sợ, càng lúc càng sợ...

-Bánh Dâu...Bánh Dâu...

Nó ngược nhìn.

Là anh,

Minh Nhật của nó...

Sao mới lúc sáng bảo ở Việt Nam cơ mà. ??

...

Minh Nhật cười trối cho nó, nó ôm chầm anh khóc huhu...

Vì nó sợ...

Vì nó lo...

Và vì nó nhớ...

...

-Sao anh lại ở đây? Hức...hức...

-Minh đi em ở đây nguy hiểm lắm.!

Một chàng trai khác cũng đã cười trối cho Trường Giang, nó ko quen anh chàng này, nhìn lạ quá.

.

Sau này thì nó mới được biết đó là Phan Thanh bạn trai của Hạ Nhi và là người đã tìm nó ở Úc nhưng ko thành. Là cái anh chàng hơi xanh xao đội nón lưỡi trai xụp xụp đó.

...

Nhưng sao nó vẫn ko hiểu chuyện gì đang xảy ra thế này...

Bên dưới đạn ko còn nổ đúng đùng nữa.

Thay vào đó là những tiếng “rầm...rầm...bốp...bốp...” từ những cuộc ẩu đả bằng tay bằng gậy. Trên sàn nhà bê bết vết máu me...

Nó níu chặt lấy Minh Nhật.

Bốn đứa xuống lầu chuồn ra sau bếp để rời khỏi bằng cửa sau...

Nhưng tai họa lại ập đến...

Bọn theo dõi nó ban sáng gọi thêm đồng minh...

Lần này bọn chúng bao vây và vào bằng 2 ngõ trước sau. Phan Thanh thì bị thương ở chân, Trường Giang bằng bó ở bụng, thành ra tụi nó ko thể đi nhanh được đâm ra bị chặn liền ngay sau ngõ.

4 đứa, nhưng có đến 2 anh chàng bị thương và 1 cô gái thì làm sao chống cự nổi bọn côn đồ ấy...

Kết quả là cuộc hỗn chiến bên trong nhà đột ngột dừng lại.

Nó, Minh Nhật, Trường Giang và Phan Thanh bị bắt ngược vào trong và trói chặt.

...

-Xong xui rồi đại ca.

-Mày làm tốt...

...

Trong căn nhà ẩm thấp tối tăm này bỗng có thêm một người bước vào...

Anh ta cho 2 tay vào túi quần nhếch mép cười đắc ý...

Anh ta tiến lại gần chỗ đang trói 4 đứa...

Có 3 đứa lạ hoắc anh ko muốn quan tâm...

Anh ta dừng lại trước người thứ 4...

.

.

.

Dừng lại trước Minh Nhật...

Anh đưa con dao sáng loáng lên nghoe nguẩy...

33. Chương 33

33.

-Chào...lâu quá ko gặp...

Minh Nhật trừng mắt nhìn anh ta...

Sao lại là anh ta...

.

.

.

Là Việt...

...

Bảo hốt hoảng nhìn con dao.

Minh Nhật ngạc nhiên.

Trường Giang cùng Phan Thanh tỏ vẻ khó hiểu.

-Việt?

-Là tao... Là người đã bị mày cướp đi người con gái tao yêu nhất...

Bảo thót tim nhìn Việt...

“Cái gì mà cướp đi người con gái anh ta yêu nhất...”

-Và cũng là người cướp đi người con gái của tao...

Một giọng nói nữa vang lên.

Cả bọn quay ngoắc nhìn sang...

Trời...

Bánh Dâu ko tin vào mắt mình nữa...

Là Quân...

Chuyện quái quỷ gì đang xảy ra thế này...

>” -Anh Quân...???

Quân bước lại, mặt lạnh như băng anh kéo Bánh Dâu về phía mình...

-Anh... Chuyện này là sao... Anh đang làm cái gì vậy...???

-Thằng Minh Nhật bây giờ ko còn quan trọng nữa, máy muốn xử nó sao thì tùy - Quân héch mặt về phía Việt đang cầm con dao sáng loáng - Giờ tao cần tính sổ thằng em tốt bụng này. - Anh ta hằm hằm nhìn Trường Giang.

-Có ai nói cho tôi biết là chuyện gì đang xảy ra không... - Bánh Dâu hét to...

-Thì như em thấy đó... - Quân nhún vai.

-Chuyện là cô em muốn thằng nhóc này tàn phế ra sao?? - Việt lên tiếng

-Thôi dẹp thằng Minh Nhật qua một bên đi. Thằng Giang đang giữ một sổ giấy tờ quan trọng của tao, để tao giải quyết nó trước.

...

-Mày đang giấu chúng ở đâu???

-Tôi ko biết...

-Nói láooo...

.

.

-Ở đâu...???

Trường Giang vẫn im lặng...

“Bốp”

Một cú đấm vào vết thương Trường Giang. Bánh Dâu cắn môi đến rướm máu...

Nó bắt đầu thút thít...

-Nói đi Giang, mặc kệ “DREAMLOVE”, ko ông sẽ chết mất..-Minh Nhật giục to...

-Tôi ko biết ở đâu cả! - Trường Giang vẫn khăng khăng...

“Bốp...bốp...bịch...”

...

Cứ thế những màn tra tấn hung bạo từ đàn em của Quân để hành hạ ép cung Giang nói ra gì đó... Bọn chúng 2 tên nắm 2 cách tay đang bị trói của Giang, 3, 4 tên đứng trước sau thay nhau đấm, dộng và dùng gậy đập tới tấp lên người Giang...

Nó sợ phát ngất lên...

Quân là người độc ác thế sao??

Trường Giang là bạn anh cơ mà :((...

Nó bật khóc huhu...

-Anh...anh dừng lại đi... :((

-À tao có ý này Giang à... Tao sẽ ko tra tấn mày nữa... Cũng ko hành hạ mày nữa... Mày ko nói cũng ko sao... Nhưng tao sẽ...giết Bánh Dâu...

Quân kề súng vào đầu nó...

-Dừng... - Minh Nhật cùng Trường Giang đồng thanh.

Trời... Quân làm cái gì vậy... Giết nó ư? Quân muốn giết nó ư...? Nó cũng lỡ mờ hiểu ra được sự việc rồi... Trường Giang ko hại “DREAMLOVE”, ko hại Minh Nhật... Người đứng sau vụ việc này là Quân... Anh ta đến tìm nó nhằm mục đích nhử Trường Giang ra, anh ta cố nói Trường Giang nhúng tay vào “DREAMLOVE” để đánh lạc hướng nó... Sao nó khờ khạo thế này cơ chứ! Hèn chi anh ta đi Mỹ ko lâu thì Minh Nhật cũng sang Mỹ...

Chẳng lẽ cái tài liệu mật đang nằm trong “Gringet” mà Trường Giang nói là cái Quân cần tìm... Chẳng trách Quân ko đếm xỉa tới Minh Nhật nữa và nhắm thẳng vào Trường Giang...

T_T

Huhu

-Bỏ súng xuống đi...tôi nói...

-Biết vậy tao đã phải sớm nghĩ ra cách này để mày đỡ chịu đòn hén... - Quân đắc ý nhếch mép khinh khỉnh...

-Ko được... Anh ko được nói anh Giang...

-Nói đi rồi tao bỏ súng xuống...

...

-Chúng nằm ở két sách ngân hàng “Gringet”mật khẩu là....

-Nói mau ko tao bắn Bánh Dâu...

-Mật khẩu là.....

34. Chương 34

34.

-Dừng nói....

.

.

.

Minh Nhật chớp lấy con dao trên tay Việt rồi lao thẳng về phía Quân, anh đạp mạnh Quân ra khỏi người nó.

Quân nổ súng loạn xạ, may mà Minh Nhật kéo nó tránh kịp hết...

.

Trong lúc bọn chúng chú ý việc tra tấn Trường Giang và dùng nó làm con tin, Minh Nhật đã lợi dụng sơ hở cục cựa cố tự cởi trói mình và anh đã thành công, may mà vừa kịp lúc Trường Giang định nói mật khẩu...

...

Bọn người theo dõi nó lại một phen hỗn chiến cùng người hình như là của Minh Nhật. Minh Nhật lôi nó vào một góc vội cởi trói cho nó, Trường Giang với Phan Thanh cũng được cởi trói rồi... Căn nhà ẩm thấp lại náo loạn trong một bãi chiến trường nữa... Minh Nhật bảo nó ngồi yên đó, chưa kịp phản ứng gì thì anh chạy mất tiu, huhu nó sợ quá... Cứ đánh qua đánh lại thế này thì khi nào mới xong và giải quyết được vấn đề :((... Nó ngồi co ro...

Nó nhìn ra, Minh Nhật đá văng súng của Quân rồi, Phan Thanh thì đã dẫn Trường Giang trốn đâu mất, cũng phải Giang bị thương nặng quá cơ mà T_T...

Nó muốn giúp Minh Nhật.... Phải làm sao đây T_T...

Cũng tại nó, tất cả cũng tại nó, Minh Nhật đã dẫn nó ko được gặp Trường Giang thế mà nó cứ bướng bỉnh... Đáng lẽ nó phải nhận ra từ lúc bị đám người kia theo dõi nó...:((...

-Đi em...- Minh Nhật chạy lại nắm lấy tay nó lôi đi. Cả bọn kéo ra cửa sau, có một chiếc ô tô chờ sẵn, là Quốc lái... Nó hơi bất ngờ...

Bên trong vẫn là những cuộc ẩu đả...

Minh Nhật đỡ Phan Thanh ngồi phía trước, nó đỡ Trường Giang lên băng ghế sau.

Chết... Chiếc kẹp tóc hình nơ của nó đâu mất tiu rồi... Nó quay ngoắt lại tìm kìm... Ko thể để mất được đâu... Là chiếc kẹp tóc Minh Nhật đã tặng nó cái hôm mời nó đi party của trường đó.... :((... Là một trong 2 món quá cuối nằm trong vali kí ức của nó đó :((...

-Bánh Đậu, làm gì vậy lên xe lẹ đi... - Minh Nhật kêu to... Câu nói hơi giống cái lúc anh bảo nó lên xe để đi leo núi... Nhưng bây giờ câu nói ấy cấp bách và hối hả hơn xưa...

Nó nghĩ một thoáng về hôm đi chơi ấy rồi tiếp tục cúi tìm chiếc kẹp tóc hình nơ...

...

Kia nó thấy rồi... Nằm ngay gần cửa sau căn nhà... Nó vội chạy lại nhặt...

Quốc bóp kèn tin tin, Minh Nhật chạy lại nó...

-Này nguy hiểm lắm em làm cái gì vậy...

-Được rồi nè anh...-Nó quay lại chìa cái kẹp nơ mỉm cười.

.

.

.

“Tao ko yêu được cô ấy thì bọn mày cũng đừng hòng...”

...

“Đùng...”

-Á...-Nó chỉ kịp kêu lên một tiếng rất thanh sau cái nứ của Minh Nhật...Gì vậy...-Khônggggggggg.....aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa

.

.

.

Huhu... Máu...máu ra nhiều quá... Quân đã bắn... Quân đã bắn nó nhưng vì xoay lưng nên nó ko thấy... Minh Nhật đã ôm nó quay lại...và trúng đạn....Huhu...

-Anhhhhhhhhhh.....

Phía đầu trong nhà nổ một phát đạn, trúng chân Quân, anh ta ngã khụy...

Quốc vội đỡ Minh Nhật lên xe...

...

Quốc rời ga phóng cái vèo...

Quân tức sôi máu lên một chiếc ô tô khác cùng đàn em đuổi theo...

Nó cứ ôm vết thương bê bết máu ngay lưng Minh Nhật khóc thảm thiết...

...

“Đừng...đừng...”

Hình như đạn ở đâu nổ thì phải... Nó nhìn về phía sau... Trời.. Quân cho đàn em bắn xe tụi nó...

Nhóc cu Bi ngày xưa ở dưới quê cùng nó bắt cá, chèo xuồng...giờ như vậy sao...:(... Nó ko dám tin vào sự thật nữa dù sự thật đang rành rành trước mắt... Nó khóc...cứ khóc...

Quốc cố tăng tốc nhưng vẫn ko thể tránh hết những phát đạn từ xe Quân... Lốp kính phía sau ô tô tụi nó bắt đầu rạn nứt rồi...

Cứ thế pha rượt đuổi diễn ra như trên phim hollywood. Phía trước là một khúc cua hiểm trở, đường đèo núi nên khá hẹp... Quốc dặn mọi người thắt chặt dây an toàn...

Quốc cho tăng tốc... Quân phía sau cũng cho đàn em tăng tốc...

Cách khúc cua chừng ba mươi mét, Quốc vội đạp thắng lại, chiếc xe trượt đi, lốp xe cạ xún mặt đường tạo thành 2 vệt cháy đen và dừng ngay lại ở khúc cua.!!! Phù phù [tí nữa thì toi]

“Rầm...”

.

.

.

Chiếc xe Quân ko trở tay kịp đã lao xuống vực thẳm...

“Bùm...”

Nó úp mặt vào người Minh Nhật mà ko dám nhìn cảnh tượng hãi hùng ấy...

...

Quốc ko chần chừ thêm phóng thẳng xe đến bệnh viện gần nhất...

35. Chương 35 - End

35.

1 năm sau...

...

Trên chuyến bay Sydney-Việt Nam...

Cô gái lên sau cùng đảo mắt tìm số vé chiếc ghế của mình...

-Anh vui lòng cho tôi vào trong được ko ạ?

Anh chàng đang nhắm nghiền mắt cau có...

-Cô tìm ghế khác mà ngồi...

-Ồ nhưng đây là ghế của tôi mà...

-Thì cô ngồi đại ghế nào đi có chết ai đâu...

-Nhưng toa này khách đã đầy rồi anh ko thấy hả...

Anh chàng mở to mắt nhìn tròng tròng cô gái...

-Rách việc, vào đi...

...

-Giờ tôi ngủ cô đừng có mà làm ồn...

-Này cái anh kia...Đừng thấy tôi hiền mà làm tới nãy giờ nha...

...

Đó là cuộc gặp gỡ giữa My My và Trường Giang...

My My hoàn thành xuất sắc khóa học bổng ở Sydney của mình, Trường Giang thì đang trên đường về Việt Nam để dự đám cưới một người bạn...Thế là họ tình cờ gặp nhau... Một cuộc gặp gỡ định mệnh.

...

1 tuần sau...

Cô gái trong bộ váy cưới trắng tinh lộng lẫy trông nàng ko khác nào một cô công chúa mới lạc từ truyện cổ tích ra...

Ắt hẳn mọi chàng trai trong thán phòng này đều ao ước chủ rể là mình, còn mọi cô gái thì phải trở mặt ra ghen tị...

Nàng sánh đôi cùng chú rể bảnh trai trong bộ vest lịch lãm...

Hai người bước lên lễ đài trong tiếng dương cầm ngân nga, ánh đèn mờ ảo và kim tuyến rơi đầy...

Xin chúc mừng cô dâu Minh Thy và chú rể Lê Quốc...:D:D...Đừng tưởng là đám cưới của Ngọc Bảo nhén ;))...

Bản “The Wedding day” được Minh Nhật chơi du dương...Nó đứng cạnh ngắm nhìn và mỉm cười... Anh nắm lấy tay nó hôn nhẹ, bàn tay có đeo chiếc nhẫn mà Minh Nhật tặng 6 năm về trước...

...

Sau cái hôm rượt đuổi nguy kịch ấy Minh Nhật, Trường Giang và Phan Thanh cùng nhập viện. Minh Nhật mất nhiều máu, nó thì luôn trong tình trạng mất sừng vù...Sau 3 ngày hôn mê Minh Nhật cũng tỉnh và đã qua khỏi cơn nguy kịch...

Nó lại mừng đến phát khóc.

...

Quay lại đám cưới của Minh Thy và Quốc...

Có một cô gái vào dự tiệc trễ, cô ngồi vội vào một chiếc bàn nào đó còn trống ghế...

Cô ngược nhìn, phía đối diện cô là anh chàng đáng ghét cô đã gặp trên máy bay...

Đó là cuộc hội ngộ thứ 2 của My My và Trường Giang... Cuộc hội ngộ mở ra một chặng đường mới cho cả hai... (:”>...)

Ở một bàn tiệc khác có một anh chàng đã bị hoại tử mất nửa chân trái...Anh ta thật đáng thương nhưng anh ta luôn tươi cười... Chắc có lẽ vì bên cạnh anh luôn có một người con gái chăm sóc và yêu anh hết lòng dù anh có ra sao... Anh ấy là Phan Thanh và người con gái anh yêu là Hạ Nhi...

1 năm trước khi Phan Thanh bị thương nặng ở chân nhưng vì Minh Nhật biết Quân sẽ đến tìm Bảo nên Phan Thanh đã chủ động trốn sang Úc để bảo vệ nó. Vết thương ko được chữa trị kịp thời nên phải cắt bỏ một nửa chân trái...

Nó thấy mình thật có lỗi với mọi người, với Minh Nhật, Trường Giang và nhất là Phan Thanh...

...

Tiệc đã tàn.

Khách đã về hết.

Cô dâu chú rể cũng đau mắt.

Chỉ còn mấy vài người lớn ở lại tính tiền cho nhà hàng.

Và Minh Nhật...

Và nó...

Nó ngồi cạnh Minh Nhật bên chiếc piano của nhà hàng...

Minh Nhật lại đàn bản “LoveStory”

-Anh chỉ biết đàn mỗi bản này thôi à...Em nghe lần này là lần thứ mấy trăm rồi đó...

-Vì anh thích...

.

.

.

“Chụt...”

Nó quay sang hôn lên má anh, thú thật đây là lần đầu nó chủ động hôn anh... >” Nó ngượng kinh khủng luôn, hôn xong tự đứng cuối gầm mặt xuống :”>

-Này, em đùa với tôi à... Ai cho phép em hôn tôi như thế hãaaa???

“Chết Minh Nhật nổi giận rồi...:(làm sao bi giờ??? Chắc Minh Nhật ko thích kiểu con gái như thế T_T”

-Em... Anh ko thích thì thôi sao lại to tiếng với em như thế... Sau này ko hôn nhau nữa là được chứ gì...

Minh Nhật quay người cười tủm tỉm...

-Sau này nếu hôn anh thì phải hôn thế này biết chưa...

Minh Nhật vội đặt lên môi nó một nụ hôn...

Nụ hôn của bên bờ hạnh phúc ko bao giờ ai có thể chia cắt thêm một lần nữa...

...

Anh đang cất trong túi một món quà nhỏ.Món quà đựng chiếc nhẫn mà anh sẽ cầu hôn nó...

”Cảm ơn đời mang anh đến cho em

Để biết nhớ nhưng chỉ một ngày xa cách

Biết ấm lòng khi đông về lạnh ngắt

Biết rộn ràng đôi mắt liếc nhìn nhau

Biết hướng về anh giữa bóng tối u sầu

Biết gọi tên anh trong những chiều bão tố

Khắc tên anh muôn đời vài nỗi nhớ

Em bồi hồi...em bối rồi...yêu anh!”

Ha-cuncon

.....

”Không biết vì sao tôi yêu em ?

Vì sao thương nhớ đã bao đêm ?

Vì sao nói mãi mà chưa hết ?

Nói mãi ình yêu nhớ thêm.”

Dịu Thanh

The End.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vi-anh-that-ngoc>